

အင်ပြင်စာပေ

◦ နှစ်ပတ်လည် ဖြစ်သော စာပေ ◦

ပြန်ပြန်

မြကိုးသွယ်ဒီပါ



ဇိဝဏ္ဏ
မြန်မာ့သမိုင်း/မြန်မာ့ - ရန်ကင်း
အောင်ခြင်အဝေ ၂၀၁၄
၂၄၅ - ၀၁၊ ၁၂၅၅ - ၀၀၁၀၀၀၀၀
(၆) ဇိဝဏ္ဏ

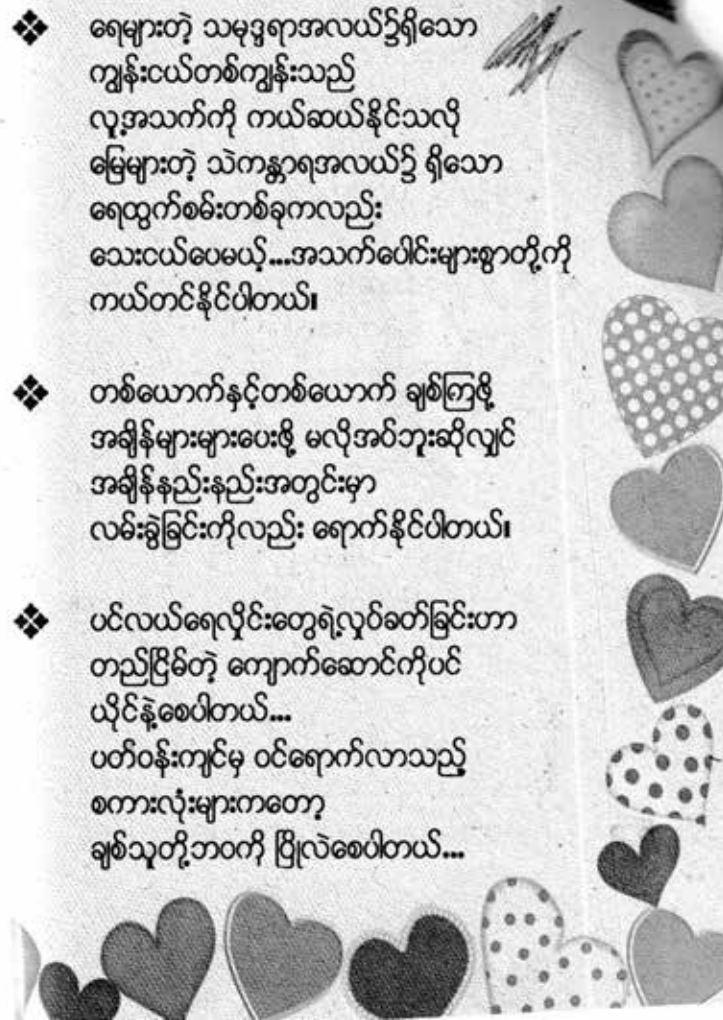
လူ့ဘဝအတွက် ခြုံငုံအောင်ခြင်မှု
မြန်မာ့ အောင်ခြင်အဝေ

အထူးပြုပြင်မှု၊ ပြုပြင်မှု၊ ပြုပြင်မှု
အောင်ခြင်မှု၊ ပြုပြင်မှု၊ ပြုပြင်မှု
၂၀၁၄ခုနှစ် (ပိုင်ဆိုင်မှု)
အုပ်စု (၅၅၀၀)



အောင်ခြင်အဝေ

- ❖ ရေများတွဲ သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ရှိသော ကျွန်းငယ်တစ်ကျွန်းသည် လူ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်နိုင်သလို မြေများတွဲ သဲကန္တာရအလယ်၌ ရှိသော ရေထွက်စမ်းတစ်ခုကလည်း သေးငယ်ပေမယ့်...အသက်ပေါင်းများစွာတို့ကို ကယ်တင်နိုင်ပါတယ်။
- ❖ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ကြစို့ အချိန်များများပေးဖို့ မလိုအပ်ဘူးဆိုလျှင် အချိန်နည်းနည်းအတွင်းမှာ လမ်းခွဲခြင်းကိုလည်း ရောက်နိုင်ပါတယ်။
- ❖ ပင်လယ်ရေလှိုင်းတွေရဲ့လှုပ်ခတ်ခြင်းဟာ တည်ငြိမ်တဲ့ ကျောက်ဆောင်ကိုပင် ယိုင်နဲ့စေပါတယ်... ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဝင်ရောက်လာသည့် စကားလုံးများကတော့ ချစ်သူတို့ဘဝကို ပြုလဲစေပါတယ်...



အသန့်လက်ဆောင်

- ❖ လေငိုပြင်းလေလေ
ထင်းရှုရွက်တို့ရဲ့ သီချင်းဆိုသံဟာ
ပိုပြီးကျယ်လောင်လာလေပါပဲ
လောကဓံကို ထိုနည်းဖြင့်သာ
ရင်ဆိုင်သင့်ပါတယ်။
- ❖ ဒုက္ခဆိုတာ မွေးရာပါ အဖော်တစ်ခုပါပဲ...
သူ့ကို ဂရုစိုက်နေသမျှ
အနားက မခွာဘဲ ကပ်နေပြီး
ဂရုမစိုက်ဘဲ နေတော့မှသာ
ထိုသူအနီးမှ ဖယ်ခွာသွားလေ့ရှိပါတယ်။
- ❖ လေးညှိပြု ပစ်အားပြင်းလေ
မြားတံဆိပ်စိုက်မှုက ပိုနက်လေဖြစ်သည်။
ဦးနှောက်နှင့် အသည်းနှလုံးအတွင်းမှာ...
အချစ်တွေချည်း ထည့်ထားမိပါက
ထိုအချစ်မရှိတော့သည့်အခါ...
လောကတင်းလင်းပြင်ထဲမှာ
တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့ပေလိမ့်မည်။

အသန့်လက်ဆောင်

- ❖ အောင်မြင်မှုဆီကရမယ့် ရလဒ်တွေကတော့
များပါတယ်။
မေတ္တာတရားဆီကရမယ့် ရလဒ်ကတော့
တစ်ခါတစ်ရံမှသာ
အနည်းငယ်မျှ ရလေ့ရှိပါတယ်။
- ❖ ထိုက်တန်တဲ့နေရာသွားဖို့
ဖြတ်လမ်းမရှိပါဘူး။
ဖြတ်လမ်းသွားတဲ့သူအတွက်လည်း
ထိုက်ထိုက်တန်တန် မြှာမဟုတ်ပါဘူး။
- ❖ နှင်းဆီပန်းပွင့်ရဲ့
ကြမ်းတမ်းတဲ့ဆူးချွန်တွေကို ကြည့်ပြီး
စံပယ်ပွင့်က ရယ်နေတယ်။
မကြာခင် ဆူးမရှိတဲ့ စံပယ်ပွင့်တွေသည်
အိမ်ချွန်ဖြင့် ဇောက်သီခြင်းကို
ခံကြရပါတော့တယ်။

ဒဿနလက်ဆောင်

- ❖ ဒီကနေ့ ချမ်းသာတဲ့ဘဝ ရောက်နေသူများမှာ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝမျိုးက လာကြတာချည်းပါပဲ။ ဒီလိုပဲ...ဆင်းရဲနေသူတွေထဲမှာလည်း ယခင်က ရွှေဘုံပေါ်မှာ နေခဲ့ရသူတွေ ပါပါတယ်။ အဲဒါ လောကဓံတရားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။
- ❖ လေးညှို့တင်တဲ့အခါ လက်တစ်ဖက်က လေးကိုင်းကို ဖိပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က လေးညှို့ကြိုးကို ယူရတယ်။ ဟန်ချက်ညီခြင်းဆိုတာ အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ သော့ချက်တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။
- ❖ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့မှာယာဆိုသည်မှာ ထောင်ချောက်ဆင်ထားခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူ လက်မခံချင်ရင် ထောင်ချောက်တံခါးက သူ့အလိုလိုပွင့်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အုတ်

မြကိုးသွယ်ဒီပါ ဝတ္ထုရှည်ကို ရေးသားရန် ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်မှာ အချိန်အတော်ကြာကတည်းက ဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း အချက်အလက်များ ပြည့်စုံအောင် ရှာဖွေ စုဆောင်းနေသဖြင့် ယခုမှပင် ရေးဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ရေးချင်သော ဇာတ်လမ်းအကြောင်း အရာလည်းဖြစ်၊ စာဖတ်ပရိသတ်အတွက်လည်း တစ်ခုခုရနိုင်စေမည့် ဝတ္ထုမျိုးလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ် ရကူးနပ်ခဲ့ပြီဟုသာ ဆိုချင်ပါတော့တယ်။

စာဖတ်ပရိသတ်များ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာ ကြပါစေ။

စာဖတ်သူများ မေတ္တာရိပ်အောက်မှ...

(ဦးစက္က)

ဤဝတ္ထု၌ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း(၁) ဟိမဝန္တာမှမဟာဂန္ဓာဂီနိုဒါန်း
- အခန်း(၂) မြကိုးသွယ်မှဝင်စားလာသောသူ
- အခန်း(၃) ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့်
ထူးဆန်းသောအိပ်မက်
- အခန်း(၄) ဘဝဟောင်းသို့ပြန်သွားရသောသူ
- အခန်း(၅) ဆားဒူးချွန်ကုနှင့်တွေ့ရခြင်း
- အခန်း(၆) မီးလျှံကြားမှသူတော်စင်ဒေဝီ
- အခန်း(၇) ဟိမဝန္တာမှဆရာသင်နှင့်ပြန်တွေ့ရခြင်း
- အခန်း(၈) ထူးဆန်းသောပေါ်ရိသာရပန်း
- အခန်း(၉) ဇော်ဂျီတောင်ဝေးနှင့်ဆားဒူးမိစ္ဆာ
- အခန်း(၁၀) လှိုက်ဂူအတွင်းမှရုပ်အလောင်းများ
- အခန်း(၁၁) မြကိုးသွယ်အကျဉ်းသား
- အခန်း(၁၂) ဝိညာဉ်ချစ်သူနှင့်တွေ့ရခြင်း
- အခန်း(၁၃) နိပါတ်တော်လာဝေမာန်ကပြိတ္တာများ
- အခန်း(၁၄) ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့်
ဘဝဟောင်းမှချစ်သူ
- အခန်း(၁၅) ဝိညာဉ်ကြီးနှင့်အပြုံးဝက်ပါ
- အခန်း(၁၆) မြကိုးသွယ်ဒီပါအလွမ်း

ပြုကိုးသွယ်ဒီပါ

- လှမျိုးရယ်ကြွယ်
မြကိုးသွယ် ဒီပါစွန်းမှာ
သွန်းဆုပန်ရွယ်...!
- နိဗ္ဗာန်ကိုကွယ်
ရည်ရွယ်တုံ့သူလေး...
စိတ်အကြံကိုရွယ်
ကယ်ဆယ်မယ့်သူအဝေး...
ပန်ချင်သူ ပျိုချစ်ဦးရယ်...
ခူးဆွတ်မနေ...!



အခန်း(၁)

ဟိမဝန္တာမှ မဟာဂန္ဓာဂိုဏ်းဒါနိုး

ဂန္ဓာရီပညာသည် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ပညာရပ်
ဘစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ဂန္ဓာရီပညာသည် လူသားများ စတင်ပေါ်
ပေါက်လာသည်မှ အစပြုပြီး စတင်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော ပညာ
ရပ်ဖြစ်ကာ ရှေးကျသော ပညာရပ်များထဲတွင် တစ်ခုအပါအဝင်
ဖြစ်ပေသည်။

အချို့ကတော့ ယခုအသုံးပြုနေကြသော 'ဂန္ဓီရ'ဟူ

သော ဝေါဟာရကိုပင် ဂန္ဓာရီပညာဟု ရောနှောထင်မှတ်နေကြသည်။

တကယ်တော့ ဂန္ဓာရီပညာမှာ ထို့ထက်အဆင့်မြင့်သော မွန်မြတ်သန့်စင်သည့် ပညာရပ်မျိုးလည်းဖြစ်သည်။

ဥပမာပြောရလျှင် ဂန္ဓာရီပညာသည် ထွက်ရပ်လမ်းစဉ်များမှတစ်ဆင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ကူးနိုင်သော မွန်မြတ်သန့်စင်သော ပညာမျိုးဖြစ်ပြီး ဂမ္ဘီရပညာမှာ သာမန်အဆင့်သာ ရှိပေသည်။

ဂမ္ဘီရဆိုသော ဝေါဟာရမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်ခြင်း သို့မဟုတ် အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသော ပညာရပ်တစ်ခုဟု ယေဘုယျ သတ်မှတ်၍ ရနိုင်ပါသည်။

ထိုအထဲတွင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အကြောင်းအရာများ အပါအဝင် တစ္ဆေသရဲစသော ပရလောကသားများ ဝိညာဉ်များအကြောင်းအထိ ပါဝင်လေသည်။ သို့ကြောင့်... ဂန္ဓာရီပညာနှင့် ဂမ္ဘီရပညာမှာ အဆင့်အတန်းမတူသလို ကွဲပြားခြားနားသော အကြောင်းအရာတို့လည်း ရှိပေသည်။

ရှမ်းဗဲလားဟူသောနေရာမှာ သာမန်လူများနှင့် မတူကြသည့် သူတော်စင်များနေသော နေရာပင်ဖြစ်သည်။

'ရှမ်းဗဲလား'ဟူသော ဝေါဟာရအဓိပ္ပါယ်ကပင် အေးချမ်းသောနေရာဟု အဓိပ္ပါယ်ရှိလေသည်။

ရှမ်းဗဲလားမှာရှိကြသော သူတော်စင်တို့သည် တရားရှာဖွေခြင်းနှင့် ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု ပြုကြသည်။

မေတ္တာတရား ပွားများခြင်းနှင့် မေတ္တာဖြန့်ဝေခြင်းများ

ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပြုလုပ်ပေးကြသည်။

လူသားတို့၏အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ နှင်းတို့မှာ ဂန္ဓာရီလမ်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များဟု သတ်မှတ်၍ ရနိုင်ပေသည်။

ဂမ္ဘီရီပညာဟု သတ်မှတ်သောခေါင်းစဉ်အောက်မှာ တော့ ဆန်းကြယ်သော အကြောင်းအရာမျိုးစုံတို့ ပါဝင်ပေရာ သူတော်စင်များ၊ ဝိဇ္ဇာများမှ အောက်ဆုံးဝိညာဉ်လောကသားတို့အထိ ပါဝင်လေသည်။

ထိုအကြောင်းအရာနှစ်ခုကို ကွဲပြားအောင် ရှင်းရလျှင် တော့ ဆုံးနိုင်တော့မည် မထင်ပေ။

အဓိကရေးလိုသည်ကတော့ ဂန္ဓာရီပညာနှင့် ဂမ္ဘီရပညာ မတူသော အကြောင်းအရာနှစ်ခုဖြစ်သည်ကို သိစေလိုသောကြောင့်သာ အနည်းငယ် နိဒါန်းပျိုးခဲ့ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဂန္ဓာရီပညာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်လည်း ရှေးဟောင်းမဟာဂန္ဓာရီပညာနှင့် ခေတ်သစ်ဂန္ဓာရီပညာဟူ၍ ကွဲပြားခြားနားမှု အမျိုးမျိုးလည်း ရှိလာကြသည်။

ရှေးဟောင်းဂန္ဓာရီပညာများထဲတွင်... ကာဗာလာမဟာဂန္ဓာရီဂိုဏ်းမှာ အစောဆုံး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်ဟုလည်း အယူအဆ ရှိကြသည်။

နောက်ပိုင်းမှာလည်း မဟာဂန္ဓာရီပညာနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုး ကွဲပြားလာလေသည်။

ကာဗာလာမဟာဂန္ဓာရီ၊ အီဂျစ်မဟာဂန္ဓာရီ၊ အရှေ့တိုင်း ရှမ်းဗဲလားမဟာဂန္ဓာရီ၊ တရုတ်မဟာဂန္ဓာရီ၊ အိန္ဒိယမဟာဂန္ဓာရီ၊ ခေါမ၊မဟာဂန္ဓာရီ. . .

ထိုကဲ့သို့သော နယ်မြေဒေသကို အစွဲပြု၍ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် ဂန္ဓာရီပညာများအပြင် ပလေတို အစရှိသော လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အစွဲပြု၍ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် မဟာဂန္ဓာရီဂိုဏ်းများလည်း အများအပြား ရှိခဲ့လေသည်။

မဟာဂန္ဓာရီပညာနှင့် ပတ်သက်ပြီး အနောက်တိုင်းမှတ်တမ်းများနှင့် ၎င်းတို့၏အယူအဆကတော့ မဟာဂန္ဓာရီပညာမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ခုနစ်သိန်းခန့်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိခဲ့သည့် အတ္တလန်တိတ်တိုက်ကြီးတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် အတ္တလန်တိတ်လူသားမျိုးနွယ်များက အစပြုခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။

၎င်းတို့မှာ ဉာဏ်ပညာအဆင့်အတန်းမြင့်ရုံမက ဂန္ဓာရီပညာရပ်များကိုပါ အထက်တန်းကျကျ တတ်မြောက်ထားကြသည်။

ထိုအကြောင်းကို အတွေးအခေါ်ပညာရှင် ပလေတိုက ရေးသားခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း အတ္တလန်တိတ်တိုက်ကြီး ရေလွှမ်းမိုးခံရပြီး ပင်လယ်ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ် ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ အတ္တလန်တိတ်မှ မဟာဂန္ဓာရီ ပညာရှင်များသည် ၎င်းတို့၏ နောက်လိုက်ပါတပည့်များကို ခေါ်ဆောင်လျက် ရေဘေးလွတ်ရာ အရပ်အသီးသီးသို့ ထွက်သွားကြရာမှ ဂန္ဓာရီ

ပညာများ ပြန့်နှံ့သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၎င်းတို့သည် နှစ်ပေါင်းသုံးသိန်းခန့်ကပင် ဥရောပနှင့် အီဂျစ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

သို့ကြောင့်လည်း အီဂျစ်သည် ဂန္ဓာရီပညာ အစောဆုံး ဘွန်းကားခဲ့သည့်နေရာတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှ အီဂျစ်မှာ ကုန်းမြေဒေသဖြစ်ပြီး ရေလွှမ်းမိုးကင်းသောနေရာလည်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဘီစီ(၄၀၀၀)ခန့်က အီဂျစ်ကို အုပ်စိုးခဲ့သော ဟာရုတာဘပ်ဘုရင်လက်ထက်တွင် မန္တန်ရွတ်ဆိုပြီး ခေါင်းဖြတ်ခံသားရသူများကိုပင် အသက်ပြန်ရှင်စေသောပညာများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

၎င်းပုဂ္ဂိုလ်မှာ 'ရှာတီတာ' ဆိုသူဖြစ်သည်။

ဘုရင်က ရှာတီတာသတင်းကို ကြားသောအခါ နန်းဘော်သို့ခေါ်ပြီး လက်တွေ့စမ်းကြည့်ခဲ့သည်။

အများရှေ့မှာ အပြစ်ရှိသော အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို ထုတ်ယူပြီး ခေါင်းဖြတ်ကွပ်မျက်စေသည်။

ထိုရာဇဝတ်သား အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် ရှာတီတာက မန္တန်ရွတ်ဆိုပြီး ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။

ထို့ပြင် အခြားတိရစ္ဆာန်များကိုလည်း ခေါင်းဖြတ်ပြီးမှ အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် မန္တန်အစွမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ပြခဲ့တော့မှ နှစ်ဘုရင်နှင့်လူအများမှာ များစွာအံ့ဩရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ပြုလုပ်နိုင်စွမ်း ရှိသူများထဲတွင် မိုးဇက်

လည်း တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း မိုးဇက်ကို အကြောင်းပြုပြီး မဟာဂန္ဓာရီ ဂိုဏ်းကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

၎င်းမှာ ကာဗာလာ မဟာဂန္ဓာရီ ဂိုဏ်းကြီးဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် . . ကာဗာလာ မဟာဂန္ဓာရီဂိုဏ်းမှာ ရှေးဦးစွာပေါ်သော ဂန္ဓာရီဂိုဏ်းများထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး အီဂျစ်မှာလည်း မဟာဂန္ဓာရီ ပင်မဒေသကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အတူ . . မဟာဂန္ဓာရီဂိုဏ်းများ၊ ပညာရပ်များအကြောင်းကို ပြောမည်။ ရေးမည်ဆိုလျှင် အိန္ဒိယ မဟာဂန္ဓာရီအကြောင်းကိုလည်း ချန်လှပ်ထား၍ မရပေ။

မဟာဂန္ဓာရီပညာအရ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပင်မလူမျိုးနွယ်ကြီး(၃)မျိုး ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။

အသားမည်းသော ပထမလူမျိုးနွယ်၊ အသားဝါ၊ အသားနီသော ဒုတိယလူမျိုးနွယ်၊ အသားဖြူသော တတိယ လူမျိုးနွယ်ဟူ၍ (၃)မျိုးဖြစ်သည်။

ပထမ ပင်မလူမျိုးနွယ်ကို လမူရီယံဟု ခေါ်၍ အာဖရိကတိုက်နှင့် ဩစတြေးလျတွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

ဒုတိယပင်မ လူမျိုးနွယ်မှာ သမုဒ္ဒရာအောက် နစ်မြုပ်သွားသော အတ္တလန္တိတ် တိုက်သားများဖြစ်သည်။

တတိယ ပင်မလူမျိုးနွယ်မှာ ရှမ်းဗလားတွင် အခြေစိုက်ပြီး ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပျံ့နှံ့သွားသော အာရိယန်ပင်မမျိုးနွယ်ဖြစ်

သည်။

အတ္တလန္တိတ်တိုက်ကြီး ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားသောအခါ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသူများနှင့် ကနဦးကပင် ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သော အတ္တလန္တိတ်တိုက်သားများသည် ယခုအခါတွင် ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျားဒေသများဖြစ်သော တရုတ်၊ မွန်ဂိုလီးယား၊ ဟိန်းဒိုးယား၊ ရုရှပြည်နယ်အချို့နှင့် ဂျပန် စသော မွန်ဂိုနွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။

အနောက်ဘက်ကမ္ဘာတွင် အမေရိကတိုက်ဌာနေ လူမျိုးနီများ၊ တောင်အမေရိကတိုက်သားများနှင့် ဩစတြီးယား၊ ဟိန်းဒိုးယားများ ဖြစ်ကြသည်။

ရှေးကျသော ပင်မလူမျိုးနွယ်များ တိမ်ကောသွားသောအခါ . . အာရိယန် ပင်မလူမျိုးနွယ်ကို ဘီစီ(၄၅,၀၀၀)ခန့်တွင် ရှမ်းဗလားတွင် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သည်။

ရေအောက်ရောက်အံ့ဆဲဆဲ အတ္တလန္တိတ် တိုက်သားများထဲမှ အတော်ဆုံးအကောင်းဆုံး “မျိုးသန့်” များကို သဒ္ဒမုဒ္ဒရာတစ်စင်အဖွဲ့မှ ရှေ့ဆောင်ပြီး အာရေဗျပင်လယ်ကို ဖြတ်ကာ အရပ်လောကမှတစ်ဆင့် အာရှကုန်းတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး ထိုစဉ်က ပင်လယ်ဖြစ်သော “ဂိုဘီ” အရပ်သို့ စခန်းချခဲ့သည်။

ယခုအခါတွင် သဲကန္တာရဖြစ်ပြီး တရုတ်ပြည်အနောက်ဘက် ဝင်ကျန်နယ်မြေ၊ ခွန်လန်တောင်၏မြောက်ဘက်၊ မွန်ဂိုလီးယား၏အနောက်တောင်ဘက်ရှိ ဂိုဘီသဲကန္တာရသို့ ရောက်လာ

ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းအရပ်သည် ရှမ်းဗဲလား(ခေါ်)သူခဝတီမြို့တော်တွင် ဌာနချုပ်ပြုလုပ်ထားသော သဒ္ဓမ္မ သူတော်စင်အဖွဲ့၏ တည်ရာလည်းဖြစ်သည်။

ရှမ်းဗဲလားတွင် အာရ်ယန်မျိုးနွယ်၏ အမြဲတေများကို အဘက်ဘက်မှ ပြုစုပျိုးထောင်ပြီး တစ်နေ့တခြား ကြီးမားများပြားလာရာ ဘီစီ(၄၀၀၀၀)ခန့်တွင် ရှမ်းဗဲလားအနီးနှင့် အရှေ့ဘက်ရှိ မွန်ဂိုလီးယား၊ ကိုရီးယား၊ တရုတ်၊ ဂျပန်၊ ထိုင်း၊ ဗီယက်နမ်၊ ဗာလီကျွန်းစုများအထိ အာရ်ယန်များ နယ်ပယ်သစ် ချဲ့ထွင်ရောက်ရှိသွားသည်။

ယင်းသို့ရောက်ရှိရာ တိုင်းပြည်များမှ တိုင်းရင်းသားများနှင့်လည်း သွေးနှောသွားကြသည်။

ဘီစီ(၄၀၀၀၀)ခန့်တွင် အာရှ အရှေ့ဘက်တစ်လွှားသို့ ပြန့်နှံ့သွေးနှောသွားပြီးနောက် ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားသော အာရ်ယန်လူမျိုးနွယ်ကြီးသည် တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် အနောက်ဘက်သို့ နယ်ပယ်သစ်များ ချဲ့ထွင်ပြီး ထွက်ခွာသွားကြရာ တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ပြန့်နှံ့သွားလေသည်။

အာရ်ယန် ပင်မလူမျိုးနွယ်ကြီး၏ ဒုတိယနွယ်ဖွားများသည် ဘီစီ(၄၀၀၀၀)တွင် အနောက်ဘက်သို့ ခရီးဆန်ခဲ့ရာ အာရပ်၊ ပါရှား(ယခု . . အီရန်)နှင့် ယင်းမှတစ်ဆင့် အာဖရိကတိုက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

တတိယနွယ်ဖွားများသည် ဘီစီ(၃၀၀၀၀)ခန့်တွင်

အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခွာလာရာ အာရှအနောက်ပိုင်းနှင့် ပါရှား(ယခု . . အီရန်)သို့ရောက်ပြီး နောင်အခါတွင် ပါရှားလက်ကိုင်နိုင်ငံကြီးကို တည်ထောင်သည်။

စတုတ္ထမျိုးနွယ်ဖွားများသည် ဘီစီ(၂၀၀၀၀)ခန့်တွင် အနောက်ဘက်ရှိ ကော့ကေးရှပ် တောင်တန်းများမှတစ်ဆင့် ထွက်ခွာလာရာ ဂျော်ဂိုးယား၊ အာမေနီးယား၊ ခေါမ၊ အယ်ဘေးနီးယား၊ အီတလီသို့ ရောက်ရှိပြီး ယင်းမှတစ်ဖန် တောင်အာဖရိကနှင့် ဗဟိုအမေရိက၊ မက္ကဆီကိုသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ပဉ္စမမျိုးနွယ်ဖွားများသည် ဘီစီ(၂၀၀၀၀)ခန့်တွင် အနောက်မြောက်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ရုရှပြည်မြောက်ဖျားမှတစ်ဆင့် ကရိရှား၊ ဆားဗီးယား၊ ဘော့စနီးယား၊ ဂျာမန်၊ ဩစတြီးယားသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ကျူတောနစ်အနွယ်ဟု ခေါ်သည်။

အာရ်ယန်ပင်မလူမျိုးနွယ်ကြီး၏ မူလမျိုးနွယ်စုလည်းဖြစ်၏။ ပထမမျိုးနွယ်ဖွားဟုလည်း ခေါ်နိုင်သော အာရ်ယန်မျိုးနွယ်ဖွားများသည် အိန္ဒိယပြည်မြောက်ဖျား အိန္ဒြမြစ်အထက်ပိုင်း၊ ယခု ပါကစ္စတန်နယ်စပ်မှလည်းကောင်း၊ ထိုစဉ်က အိန္ဒိယပြည်တွင် ရှိနေခဲ့ပြီးသော လူမျိုးများမှာ အသားမည်း လူမူရိယံလူမျိုးနွယ်ဝင် နီဂရစ်တို့များ၊ အသားနီ အတ္တလန္တိတ်တိုက်သားနွယ်ဝင် ဒရပ်ဗန်များ နေထိုင်ကြသည်။

လူမျိုးနွယ်အားဖြင့် ရှေးကျသော ယဉ်ကျေးမှုနိမ့်သော တိုင်းရင်းသားများဖြစ်သည်။

နတ်ကိုးကွယ်ကြသည်။

လူသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ကြသည်။

တိရစ္ဆာန်ကို သတ်၍လည်း ယဇ်ပူဇော်ကြသည်။

အတ္တလန္တိတ်တိုက်မှ ထွန်းကားခဲ့သော မှော်ပညာများလည်း ခေတ်စားသည်။

တိုင်းပြည်နယ်ပယ် အုပ်ချုပ်သူများသည် မှော်ပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။

မှော်ပညာရှင်များကို မင်းဆရာအဖြစ် တင်ထားကြသည်။

အတွေးအခေါ်၊ ဒဿနနှင့် ဘာသာရေး ယဉ်ကျေးမှု မရှိသလောက် နည်းပါးသည်။

လူအများသည် ကာမဂုဏ်အာရုံ လိုက်စားမှုတွင် မရောင့်ရဲနိုင်ကြ။

ယင်းဒရဗီယန်တို့၏ အကြီးအမှူးချုပ်မှာ ဒဿဂီရိဟု ကျော်ကြားသော ရာဝဏဖြစ်သည်။

အာရ်ယန်မျိုးနွယ်ဖွားများသည် နယ်ပယ်ချဲ့ထွင်သော အခါ သဒ္ဒမ္မ သူတော်စင် ရှေ့ဆောင်များက ဦးဆောင်ကြီးကြပ်၍ စနစ်တကျ ထွက်ခွာသည်။

ရောက်ရှိနေသောနေရာတွင်လည်း အာရ်ယန်တို့၏ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဘာသာရေးနှင့် မဟာဂန္ဓာရီပညာများကို တာဝန်ယူ၍ ဖြန့်ဖြူးပေးသည်။

အိန္ဒိယ ပြည်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော အာရ်ယန်မျိုးနွယ်စုများကိုလည်း သဒ္ဒမ္မ သူတော်စင်အဖွဲ့မှ လူမျိုးတည်

ထောင်မှု၊ တိုင်းပြည်ဖွဲ့စည်းမှုကို တာဝန်ယူရသော မနုမင်းကြီးကြပ်ကွပ်ကဲ၍ ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်အခါ မနုမင်းကို မဟာသမ္မတ မနုမင်းဟု သမိုင်းတွင် ဖော်ပြကြသည်။

ယဉ်ကျေးမှု၊ အသိဉာဏ်နှင့် ဘာသာရေးဒဿနများ ဖြန့်ဖြူးရေးကိစ္စကို မဟာဂုရုက တာဝန်ယူရသည်။

သဒ္ဒမ္မ သူတော်စင်အဖွဲ့တွင် ဌာနခွဲ(၇)ခုနှင့် ခွဲ၍ထားရာ ဒုတိယဌာနဖြစ်သော ဘာသာရေးနှင့် မဟာဂန္ဓာရီပညာ

ဌာနပွားရေးကို တာဝန်ယူရသောပုဂ္ဂိုလ်မှာ မဟာဂုရုဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယပြည်တွင်းသို့ မြောက်ဘက်မှ ဝင်ရောက်လာ

သောအခါ ဌာနေတိုင်းရင်းသားများဖြစ်သော ဒရဗီယန်များက ခုခံတွန်းလှန်ကြသည်။

မနုမင်းနှင့် မဟာဂုရုပြုသော အာရ်ယန်များက မည်မျှပင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းစေကာမူ ဒရဗီယန် တိုင်းရင်းသားများက

အဝင်မခံဘဲ စစ်ပြုကြသောအခါ အာရ်ယန်နှင့် ဒရဗီယန်တို့ နှစ်ဖက်စစ်ပွဲကြီးများ အကြီးအကျယ် တိုက်ကြသည်။

အာရ်ယန်ဘက်မှ မဟာဂုရုသည် ဗျာသရသေ့အဖြစ် တရားရေး၊ ပညာရေး ဦးဆောင်၍ မနုမင်းဖြစ်သော ရာမမင်း

သား အုပ်ချုပ်ရေး၊ စစ်ရေးကို ဦးဆောင်သည်။ ဒရဗီယန်များဘက်မှ ရာဝဏ(ခေါ်)ဒဿဂီရိက ဦး

ဆောင်၍ စစ်ပြိုင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ နောင်အခါတွင် ဤစစ်ပွဲကိုရာမယနဇာတ်အဖြစ် သရုပ်

ဖော် ရေးသားကြသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဤစစ်ပွဲသည် အရိုင်းနှင့် အယဉ်ဖြစ်သောစစ်ပွဲ၊ နိမ့်ကျမှုနှင့် တိုးတက်မှုစစ်ပွဲ၊ ဓမ္မနှင့် အဓမ္မတို့ စစ်ပွဲဖြစ်သည်။

အောက်လမ်း မှော်ဆရာ ရာဝဏနှင့် မဟာဂန္ဓာရီပညာရှင် ရာမတို့၏ပညာပွဲဖြစ်သည်။

ဤစစ်ပွဲတွင် လူအချင်းချင်းသာ တိုက်ကြသည် မဟုတ်သေး။

လောင်မီးများ၊ မိုးကြိုးစက်များ၊ မုန်တိုင်းများစသော မဟာဂန္ဓာရီပညာကို အသုံးပြုသော ပညာစစ်ပွဲကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် အိန္ဒိယပြည်သည် မှော်ဆရာလူနိုင်တို့၏ လက်အောက်ကျမည်လော။

သူတော်စင် ဂန္ဓာရီပညာရှင်များထံ ခိုလှုံရမည်လောဟူသော အိန္ဒိယပြည်၏ ကံကြမ္မာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် စစ်ပွဲကြီးဖြစ်သည်။

ဤစစ်ပွဲကြီးတွင် အဓမ္မဝါဒီရာဝဏတို့ဘက်မှ ရုံးဖြူဓမ္မဝါဒီများဘက်မှ အနိုင်ရ၍သာ နောင်အခါတွင် အိန္ဒိယပြည်သည် ဒဿနများထွန်းကားရာ၊ ဘာသာယဉ်ကျေးမှုများ ပေါ်ပေါက်လာရာ၊ နက္ခတပညာ၊ သင်္ချာပညာ၊ ဆေးပညာ၊ ဂီတပညာ စသော ယဉ်ကျေးမှုများကို တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ဖြန့်ဖြူးနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယ မဟာဂန္ဓာရီပညာမှာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများကပင် အသိအမှတ်ပြုရသော ပညာရပ်ဖြစ်သလို ဆန်းကြယ်မှုများစွာတို့သည် ရှိပေသည်။

ယခုအချိန်ထိ ဆာဒူးကြီးများ၊ ယောဂီများတို့မှာ မဟာဂန္ဓာရီပညာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု ပြုနေကြဆဲ ဝေ ခံ ရှိကြသည်။

၎င်းတို့အတွက် ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းကြီးမှာ ဂန္ဓာရီသော ရှာဖွေရန်၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုပြုရန် အကောင်းဆုံးနေရာများ ဖြစ်ပေသည်။

ဟိမဝန္တာသည် အတိဂန္ဓာရီဆန်လှသော နေရာတစ်ခု ဝေ ခံ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့အတူ ဟိမဝန္တာနှင့် ဆက်နွယ်ပတ်သက်လာသော 'မြဲကိုးသွယ်ဒီပါ'ဝတ္ထုသည်လည်း ထူးခြားဆန်းကြယ်ပြီး အံ့ဩစွယ်ရာကောင်းသော ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါကြောင်း ဦးစွာ ကြိုတင်ရေးသားရပေသည်။





အခန်း(၂၁)

မြကိုးသွယ်မှ ဝင်စားလာသောသူ

အချိန်မှာ (၁၉၂၀)ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်အချိန်ဖြစ်သည်။
ဆရာကြီးသူရဇွန်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ မြန်မာနိုင်ငံ
အနောက်ဘက် ကမ်းခြေတစ်ကြောသို့ ရောက်နေကြလေသည်။

၎င်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ဂန္ဓာရီခရီးထွက်ကြရင်းနှင့် ဘုရား
ဖူးကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြည်မြို့မှာ ရှိသောဘုရားများ

ကို နှံ့အောင်ဖူးပြီး ဧရာဝတီမြစ်အနောက်ဘက်သို့ ကူးကာ ဆင်တဲ၊ ပန်းတောင်း အစရှိသောနေရာများမှာ ရှိသောဘုရား များကို ဖူးကြလေသည်။

ပြီးမှ . . ပန်းတောင်းမှ တောင်ကုတ်သို့ သွားသော မော် တော်ကားဖြင့် ခရီးကြို လိုက်သွားကြသည်။

အမှန်တော့ ထိုအချိန်က အနောက်ရိုးမ တောင်ကြော လမ်းမှာ ချောမွေ့ခြင်းတော့ မရှိသေးပေ။

သားရဲတိရစ္ဆာန်များ အန္တရာယ်နှင့် အခြားသဘာဝဘေး အန္တရာယ်များသောကြောင့် အများအားဖြင့်တော့ သစ်လုံးတင် သော ကားကြီးသာ အသွားအလာ ရှိလေသည်။

တောင်ကုတ်သို့ သွားချင်ရင်သော်လည်းကောင်း . . ၊ တောင်ကုတ်မှ ပြည်ဘက်သို့ လာလိုလျှင်သော်လည်း ထိုကား များဖြင့် ခရီးကြိုလိုက်ကြရသည်။

သို့သော် . . အစဉ်အဆက်မပြတ် သွားလာနေခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရက်ပတ်နှင့်သွားကြရပေရာ လိုက်လိုသော ခရီးသည် များက ထိုကားများကို စောင့်ဆိုင်းပြီး စီးကြရလေသည်။

ကားများကလည်း သစ်လုံးတင်သည့်ကားများဖြစ်သဖြင့် ကားကြမ်းများဖြစ်သလို လမ်းကလည်း တောင်တက်တောင် ဆင်းများသော လမ်းကြမ်းများဖြစ်ကြလေသည်။

သို့ကြောင့် ကားနောက်ပိုင်းမှ လိုက်ကြရသူများမှာ ဆန်ကောထဲ ဆီးဖြူသီး ထည့်လှိမ့်သကဲ့သို့ လူးကာလှိမ့်ကာဖြင့် လိုက်ကြရသည်။

သို့သော်လည်း တောင်ပြိုသည့်အခါ လမ်းပေါ်သို့ သစ်ပင်လဲကျနေသည့်အခါ ခရီးကြန့်ကြာတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါလည်း တောဆင်ရိုင်းအုပ်များဖြင့် ရင်ဆိုင် ခဲ့သောကြောင့် ပြေးရခြင်းများ ရှိသည်။

တောင်နံရံဘေးမှ ကပ်ဖောက်ထားသောလမ်းများမှာ ခြိုကျတတ်သဖြင့် ထိုသို့ ပြိုကျသောနေရာများမှာ ကားတစ်စီး သွားရုံသာ ကျန်ခဲ့သဖြင့် အသည်းတအေးအေးဖြင့် သွားလာကြ ရသည်။

ရိုးမတောင်ပေါ်မှာတော့ ကားသမားများ၊ သစ်တော အလုပ်သမားများ နားသောနေရာများ ရှိသည်။

ထိုစခန်းများမှာ ထမင်းဟင်းကို ပိုက်ဆံပေး၍ ချက်ခိုင်း လျှင် ချက်ပေးသည်။

ဆန်က ဆန်ကြမ်းဖြစ်ပြီး ဟင်းကတော့ တောထဲမှာ နှာဖွေရသော သားကောင်များကို ချက်ထားသည့်ဟင်းဖြစ်သည်။

အလုပ်သမားများ ချက်ပေးသည့် ထမင်းဟင်းများ ဖြစ်သော်လည်း ပင်ပန်းပြီး ဝမ်းဗိုက်ဆာနေပါက စားကောင်းကြ လေသည်။

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ကတော့ သက် သတ်လွတ် စားသူများဖြစ်သောကြောင့် ထမင်းသာ ဝယ်ယူပြီး နို့တာနှင့်ပင် စားကြရသည်။

အနောက်ရိုးမ တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း သွားပါက တောင်ကုတ်သို့ ရောက်သည်။

တောင်ကုတ်မှာလည်း ပန်းမြောက်တောင် စေတီကဲ့သို့ ထင်ရှားသော စေတီဘုရားများ ရှိသည်။

တောင်ကုတ်တွင် အများအားဖြင့်တော့ ရခိုင်လူမျိုး များလေသည်။

၎င်းမှာ ရေလက်ကြားတစ်ခုနှင့် နီးသောကြောင့် . . ငါးပေါင်းလှေများ၊ သင်္ဘောများဖြင့် စစ်တွေသို့ အကူးအသန်း ပြုကြသည်။

ထိုမှာရှိသော သင်္ဘောများမှာ ခရီးသည်တင် သင်္ဘော မရှိဘဲ ကုန်ပို့သော သင်္ဘောများဖြင့် လိုက်ကြရသည်။

ဆရာကြီး သူရဇ္ဇနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့မှာ တောင်ကုတ်မှ စစ်တွေသို့ ကုန်ပို့သောသင်္ဘောဖြင့် လိုက်ကြရပြန်သည်။

ကုန်အပြည့်တင်ထားသောကြောင့် ကုန်းပတ်အထိ ရေထိနေပြီဖြစ်သော စက်လှေက ပင်လယ်ပြင်မှ မသွားဘဲ ကျွန်းစုများရှိသော ရေလက်ကြားများမှ သွားလေသည်။

၎င်းကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်မှာလည်း မြိတ်ကျွန်းစု များကဲ့သို့ ကျွန်းကြီးကျွန်းငယ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလေသည်။

စစ်တွေသို့ ရောက်ခါနီးတော့မှ ကျယ်ဝန်းလှသော မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ကန့်လန့်ဖြတ် ကူးကြရတော့သည်။

ထိုနေရာမှာ မြစ်ကလည်းကျယ်၊ ကန့်လန့်ဖြတ် ကူးရ သောကြောင့် ကြောက်စရာကောင်းသည်။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်မှ ဖောင်ဝင်မြစ်နှင့် တူပြီး ဖောင်

ဝင်မြစ်ထက် များစွာကျယ်ဝန်းလေသည်။

ဒေသခံများ ပြောပုံအရဆိုပါက ထိုမြစ်မှာ မိုးရာသီ ခရောက်လျှင် လှိုင်းလေထန်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းသောနေရာ သည်း ဖြစ်သည်။

၎င်းမှာ ကုလားတန်မြစ် သို့မဟုတ် ကစ္ဆပနဒီမြစ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းအချိန်တွင် . . စစ်တွေသို့ ခရောက်ကြပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ဘည်းခိုကြရလေသည်။

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇတို့နှစ်ယောက်မှာ ထိုနေရာရောက်မှပင် အေးအေးဆေးဆေး နားခွင့်ရလေတော့သည်။

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇမှာ အသက်(၆၀)ကျော်အရွယ် ရောက် ခန့်ပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုကဲ့သို့သော ခရီးကြမ်း၊ ခရီးရှည်များကို မမောမပန်း သွားလာနိုင်သည်ကို ဦးဗန်ကောင်းကပင် အံ့ဩနေ လေတော့သည်။

“ဆရာကြီးကြည့်ရတာ ဒီလောက် ခရီးရှည်၊ ခရီးကြမ်း တွေ သွားလာနေတာတောင်မှ ဘာမှမထူးခြားသလိုပဲ၊ ဘယ်လို အထောက်အကူတွေနဲ့များ အခုလို သွားနိုင်တာလဲဟင်”

“သိပ်တော့ မကူရပါဘူး၊ ပြဒါးပြာလေး နည်းနည်း လောက်ပဲ ကူပေးထားပါ။ ခင်ဗျားကလည်း အဂ္ဂိရတ်သမားပဲ၊ ပြဒါးပြာ ဘယ်လောက်အကျိုးရှိတာ သိမှာပေါ့”

“သိပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အခုထိ

ပြဒါးပြာ ရဖို့နေနေသာသာ ဖမ်းလို့ မသိသေးပါဘူး”
ထိုစကားကြားသောအခါ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ပြီးနေ
သည်။

“တစ်နေ့တော့ ရမှာပေါ့ဗျာ၊ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ပစ္စည်းဆိုတာ
လွယ်လွယ်နဲ့တော့ဘယ်ရမလဲ၊ ဒီလိုပဲကြိုးစားရင်းနဲ့ တစ်နေ့
တော့ အဆင်ပြေလာမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ လက်မလျှော့တတ်
ပါဘူး၊ ဒါထက် ကျွန်တော်တို့ ဒီဘက်ကလာတာ ဘယ်လိုရည်
ရွယ်ချက်လဲ ဆရာကြီး”

“စစ်တွေမှာ ဘုရားဖူးမယ်ဗျာ၊ ပြီးရင် မြောက်ဦးကို
သွားမယ်၊ ဟိုမှာလည်း ဘုရားဖူးစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊
အဲဒီကမှ ကျောက်တော်ကို သွားပြီး မဟာမုနိ ဖူးကြတာပေါ့”

“အများကြီးပဲနော်”

“ဒါအပြင် မြောက်ဦးရောက်ရင် ဝေသာလီမြို့ဟောင်း
ကိုလည်း ဝင်ရဦးမယ်၊ အဲဒီမှာလည်း ရှေးဟောင်းဘုရားတွေ
စေတီတွေ ရှိသေးတယ်”

“ရခိုင်ပြည်က ဗုဒ္ဓသာသနာ အတော်ထွန်းကားခဲ့တာပဲ
နော်”

“ထွန်းကားတာပေါ့ဗျာ . . . သူက မြတ်စွာဘုရား ပွင့်
တော်မူတဲ့ မဉ္ဇိမဒေသနဲ့လည်း နီးပေတာကိုး၊ ဒါ့အပြင် မြတ်စွာ
ဘုရားရှိစဉ်က ကိုယ်တော်တိုင် အကြိမ်ကြိမ် ကြွရောက်တဲ့နေရာ
လည်း ဖြစ်ပေတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ရခိုင်ပြည်နယ်အတွင်းမှာ ရှိတဲ့

တိုင်းကြီး(၁၂)တိုင်းစလုံး ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ထွန်းကားခဲ့တာပေါ့
ဗျာ”

ဘီစီ(၃၃၂၅)ခုနှစ်မှ ပထမ ညောင်တီမြို့သည် မာရာယု
မင်းမှစ၍ မြောက်ဦးခေတ် မင်းလှသမ္မတလက်ထက်အထိ
မင်းဆက်ပေါင်းနှစ်ရာကျော် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့ရာ၌ ရခိုင်ပြည်သို့
ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းလင်းတောက်ပခဲ့ပေသည်။

ထိုအချိန်က ရခိုင်ပြည်၏အကျယ်အဝန်း နယ်နိမိတ်မှာ
တိုင်းကြီး(၁၂)တိုင်းတို့ဖြင့် ဝန်းရံဖွဲ့စည်းခဲ့ကြပေသည်။

၎င်းတိုင်းကြီး(၁၂)တိုင်းတို့မှာ . . .

- (၁)နာဂသန္တရီတိုင်း၊ (၂)မတီသကတိုင်း၊ (၃)ကမ္မရူပ
တိုင်း၊ (၄)ပုညာကြီးတိုင်း၊ (၅)ဖလံတိုင်း၊ (၆)သက်တိုင်း၊ (၇)ဘို
မင်းတိုင်း၊ (၈)ဥဿလင်းတိုင်း၊ (၉)ရက္ခပူရတိုင်း၊ (၁၀)ရမ္မာဝတီ
တိုင်း၊ (၁၁) မေဃဝတီတိုင်း၊ (၁၂) ဒွါရဝတီတိုင်း အစရှိသည်
တို့ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်က ထိုတိုင်းကြီး(၁၂)တိုင်းတို့တွင် ဗုဒ္ဓသာသ
နာ ထွန်းကားခဲ့ကြပေသည်။

ညောင်တီခေတ်မှ ဝေသာလီခေတ်အထိ (ပိတောက်
ရေဝါ ဝင်းဝင်းဝါ)ဟူသော လင်္ကာအရ ဘုရားစေတီပေါင်း (၅၅)
သိန်းကျော် တည်ရှိခဲ့သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လေးမြို့ခေတ်မှ
မြောက်ဦးခေတ်အထိ(သဇင်ပန်းခိုင် တလှိုင်လှိုင်၊ ရခိုင်ဘုရား
ပေါင်း)ဟူသောလင်္ကာအရ (၆၃)သိန်းကျော် ရှိခဲ့သည်ဟု မှတ်
တမ်းများအရ သိနိုင်ပေသည်။

“ဆရာကြီး ပြောပုံအရဆိုရင် ရခိုင်ပြည်နေရာအနှံ့အပြားမှာဆိုရင် ဘုရား၊ စေတီတွေ အတော်များမှာပေါ့နော်”

ဆရာကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီဘုရားတွေထဲမှာတော့ ကျောက်တော်မှာရှိတဲ့ မဟာမုနိက လူသိအများဆုံးပဲနော်၊ ဒါထက် ဆရာကြီး... မုနိစာရင်းဝင် ဘုရားဘယ်နှဆူ ရှိသလဲဟင်”

“နောက်မှ တိုးပွားလာတာတွေကတော့ အများကြီး ရှိတာပေါ့၊ မူလရှိတာကတော့ မုနိ(၉)ဆူပဲ ရှိပါတယ်”

“ပြောပြပေးပါဦး ဆရာကြီး”

“တာဝတိံသာမှာ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းဆံတော်နဲ့ သိကြားမင်းတည်ထားတဲ့ စူဠာမုနိ၊ ဗြဟ္မာပြည်မှာ မြတ်စွာဘုရားအလောင်း ဝတ်လဲတော်ကို ဌာပနာပြီး တည်ထားတဲ့ ဒုဿမုနိ၊ ကပ္ပိလဝတ်ပြည်မှာ သကျမုနိ၊ သာဝတ္ထိပြည်မှာ စန္ဒသာရမုနိ၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ ရာဇမုနိ၊ ဟိမဝန္တာမှာ လောကမုနိ၊ ရှမ်းဗဲလားမှာ ဉာဏမုနိ၊ ဧညဝတီမှာ မဟာမုနိ၊ အမရပူရ(မန္တလေး)မှာ စန္ဒမုနိ ဆိုပြီး မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဓါတ်တော်စစ် ကိန်းတဲ့မုနိ ကိုးဆူရှိတယ်”

“ဒါဖြင့် နောက်မှ ပေါ်ပေါက်တဲ့ မုနိ စေတီ၊ ဘုရားတွေကရော ဆရာကြီး”

“ဒါတွေကလည်း အကြောင်းမဲ့ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စန္ဒသူရိယမင်းမြတ်က မဟာမုနိကို သွန်းပြီး ကြွင်းကျန်တဲ့ ရတနာတို့ကို ပဉ္စလောဟာဖြင့် အဆူဆူ သွန်းလုပ်

ခဲ့တာ မဟာမုနိ ညီတော်အပါး(၃၀) ရှိခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မူလမုနိကိုးဆူအပြင် အခြားပေါ်ပေါက်တဲ့ မုနိတွေလည်း အကြောင်းမဲ့ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလို့ သိနိုင်တာပေါ့လေ”

ထိုအခါမှပင် ဦးဗန်ကောင်းလည်း သူသိချင်တာ သိရသဖြင့် များစွာကျေနပ်သွားလေတော့သည်။

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ခေတ်တွေမြို့မှာရှိသော ဘုရားစေတီများကို ဖူးမြင်ပြီး ရေလမ်းခန်းမှပင် မြောက်ဦးသို့ သွားကြသည်။

မြောက်ဦးမှတစ်ဆင့် ဝေသာလီမြို့ဟောင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ကျောက်တော် ရောက်သွားကာ မဟာမုနိဘုရား ဝင်ဖူးကြသေးသည်။

ဘုရားဖူးပြီးသောအခါ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ပြောသည်။

“ဦးဗန်ကောင်းရေ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘုရားဖူးတဲ့ခရီးစဉ်လည်း ဒီမှာတင် အဆုံးသတ်ပြီဗျ”

“ဒီတော့ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရာကြီး၊ ရန်ကုန်ပြန်လှည့်ကြမလား”

“ကျုပ်တော့ မပြန်ချင်သေးဘူးဗျာ၊ ဒီနေရာရောက်အောင် လာပြီးမှတော့ ခရီးလည်း နီးနေမှပဲ၊ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေတွေရှိတဲ့ မောင်းတောအထိ သွားကြပြီးမှ အဲဒီရောက်တော့မှ သင်္ဘောကြိုစောင့်ပြီးပြန်ကြရင် ပိုမကောင်းဘူးလားဗျ”

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘာမှ နောက်ဆံတင်းမနေပါနဲ့ ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါ၊ ကျွန်တော်က

အခုလို ခရီးသွားနေရတာကို သဘောကျတဲ့လူဆိုတော့ ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ နှစ်ယောက်သား ကျောက်တော်မှ တစ်ဆင့် ဘူးသီးတောင်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် မောင်တောသို့(အချို့က မောင်းတောဟု ခေါ်သည်) ခရီးထွက်သွားကြသည်။

မောင်တော၌ ၎င်းတို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော ကိုဘ ကျော်နှင့် မနှင်းမေတို့ ရှိကြသည်။

၎င်းတို့လင်မယားမှာ . . . တစ်ခါက ဆရာကြီးသူရဇ္ဇမု ကယ်မပေးခဲ့သဖြင့် အသက်ချမ်းသာရာရသဖြင့် များစွာယုံကြည်အားကိုးမှုဖြစ်လျက် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့သည့်တိုင် ဆွေရင်းမျိုးချာပမာ နေခဲ့ကြသူများဖြစ်ကြလေသည်။

လူကြိုရှိပါက အစားအသောက်များ ပို့ပေးခြင်း၊ ထူးဆန်းသော အကြောင်းများရှိပါက စာရေးအကြောင်းကြားခြင်း များလည်း ပြုလုပ်ပေးကြလေသည်။

၎င်းတို့မှာ စီးပွားရေး ချောင်လည်ပြီး တင့်တောင့်တင့်တယ် နေနိုင်ကြသူများဖြစ်ကြသဖြင့် မြို့စွန်ဘက်တွင် အိမ်ကြီး တစ်အိမ်ဖြင့် နေကြလေသည်။

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးမှာ အသက်(၃၀) ကျော်အရွယ်ထိ သားသမီးမထွန်းကားဘဲ ရှိနေခဲ့ပြီးမှ သမီး တစ်ယောက် ရခဲ့သဖြင့် များစွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လျက် ပျော်ရွှင်နေကြသောအချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

ယခုကဲ့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာသောအခါ ပို၍ပျော်ရွှင်သွားကြလေသည်။

“ဟာ . . . ဆရာကြီးတို့ ရောက်လာပါပကောလား၊ ကျွန်တော် အိပ်မက်များ မက်နေတာဖြစ်မလားဗျ”

“အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူး မောင်ဘကျော်ရယ်၊ သက်ရှိ ဆင်ရှား လူကိုယ်တိုင် ရောက်လာကြတာပါ။ မယုံကြည်ရင်လည်း လက်နဲ့သာ လာစမ်းကြည့်ပေတော့”

“ယုံပါပြီ ဆရာရယ် . . . ယုံပါပြီ၊ ဒါထက် ဆရာကြီးဆီ ကို ကျွန်တော်ရေးတဲ့စာတွေရော မှန်မှန်ရောက်ပါရဲ့လား” ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ဒါထက် ကျွန်တော် နောက်ဆုံး ရေးလိုက်စာကိုရော ရပါရဲ့လား”

“ရပါတယ် . . . ဒီစာဖတ်ရတာနဲ့ ဘုရားလှည့်ဖူးရင်း ဒီကိုရောက်အောင် တမင်လှည့်ဝင်လာခဲ့တာပါပဲ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လည်း အသက်ကြီးလာမှ သားသမီးရလာ တော့ ဝမ်းသာနေကြတာ၊ ဒါပေမယ့် . . . ”

ကိုဘကျော်က စကားမစပ်သေးဘဲ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

“ဆက်ပြောပါဦးကွယ်”

“သူက ကျွန်တော်တို့ဆီကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ရောက်လာတဲ့ပုံပဲ”

“ကျုပ်ရောက်တဲ့အခိုက် အဖြေသိရအောင် လုပ်ပေးထားခဲ့ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဘကျော်တို့လည်း များစွာကျေနပ်သွားကြဟန်ရှိလေသည်။

ထိုနေ့ကတော့ ခရီးပန်းလာကြသောကြောင့် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူကြလေသည်။

ကိုဘကျော်တို့လင်မယားကလည်း အစားအသောက်တို့ကို လိုလေသေး မရှိအောင် စီစဉ်ပေးကြလေသည်။ ညအချိန်ရောက်တော့မှ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ပြောလေသည်။

“ဒီကနေ့ညမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပေးမယ်၊ ကလေးကိုပါ ခေါ်ပြီး ဘုရားခန်းကို လာခဲ့ကြပါ”

ဟု ပြောပြီး ဘုရားခန်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်ရောက်တော့မှ ကိုဘကျော်တို့လင်မယားလည်း ကလေးပါခေါ်ပြီး ဘုရားခန်းသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။

ဘုရားခန်းအတွင်းမှာတော့ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ကန်တော့ပွဲထိုးပြီး ဆီမီးတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းထားလေသည်။

ဘုရားခန်းအတွင်းမှာတော့ ဆီမီးတိုင်မှ အလင်းရောင်သာရှိပြီး ခပ်မှိန်မှိန်သာ ရှိသည်။

ထို့ပြင် အမွှေးတိုင်များမှ မီးခိုးငွေ့များက ဝေ့ဝဲလျက် ရှိနေသည်။

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇကတော့ ထိုရှေ့မှာ ငြိမ်သက်စွာဖြင့်

အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေသည်။

ကိုဘကျော်နှင့် မနှင်းမေတို့ မွေးထားသောကလေးမှာ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်သားအရွယ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။

မိန်းကလေးမှာ ဘုရားခန်းထဲ ရောက်နေသော်လည်း မငိုမရယ်ဘဲ မှက်လုံးကလေး အပြူးသားနှင့် လူကြီးများကို လိုက်ကြည့်နေသည်။

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက သူထိုင်နေသောရှေ့တွင် နေရာတစ်နေရာ လုပ်ပေးထားသည်။

မည်သူ့အတွက် လုပ်ပေးထားသည်ကိုတော့ မသိရပေ။ အခန်းတစ်ခန်းလုံးမှာလည်း အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ အိမ်အပြင်ဘက်မှ တရှုပ်ရှုပ်နှင့် သေ့ချောက်လာသောခြေသံ ကြားရသည်။

အိမ်ရှေ့တံခါး ပိတ်ထားသဖြင့် မည်သူမည်ဝါမှန်းတော့ သိသိကြရပေ။

နားထောင်နေရင်းမှပင် ခြေသံက တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီး အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

ကိုဘကျော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ခြေသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဝတ်ဖြူများဝတ်လျက် လည်ပင်းမှာ

ဝတ်တီးတစ်ကုံး ဆွဲထားသည့် အိန္ဒိယယောဂီကြီးတစ်ဦးကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် များစွာအံ့ဩသွားကြလေသည်။

ယောဂီကြီးမှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လှပြီး ဆံပင်၊

မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများပင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက် ရှိနေလေပြီ။

ဦးခေါင်းထိပ်တွင် ဆံထုံးငယ်တစ်ခု ထုံးထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများကတော့ ရင်ဘတ်အထိ ကျနေလေသည်။

လက်တစ်ဖက်မှာ တောင်ငွေတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။

၎င်းဝင်လာသောအခါ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက အဓိဋ္ဌာန် ဝင်နေရာမှ ထပြီး ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေသည်။

ယောဂီကြီးက ဘုရားခန်း ရောက်သောအခါ ဘုရားကို အရိုအသေပြု ကန်တော့ပြီးနောက် အသင့်ပြင်ထားသောနေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ စောစောက လူမရှိဘဲ နေရာပြင်ထားသော အခြေအနေကို သဘောပေါက်ကြရလေတော့သည်။

ယောဂီကြီးက နေရာမှာထိုင်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းဖော်မှာ အခဲလိုက် ပါလာသော နှင်းခဲများကို လက်ဖြင့် သပ်ဖယ်ချနေရင်း...

“ဒီမှာသာ နှင်းမကျသေးတာ... ဟိမဝန္တာမှာတော့ နှင်းအတော်ကျနေပြီ”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသကဲ့သို့ ရေခွတ်ပြောဆိုနေသည်။

“အခုလို... တကူးတကလာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာသခင်”

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ပြောသည်။

“အကြောင်းရှိမှတော့ လာရမှာပေါ့”

“အကြောင်းက တခြားမဟုတ်ပါဘူး... ဒီကလေးရဲ့ အနာဂတ်ကို သိချင်တာပါပဲ”

ယောဂီကြီးက မနီးမဝေးမှာရှိနေသော ကလေးကို ခပ်ချက်လှမ်းကြည့်လေသည်။

အမှောင်ရိပ်သမ်းနေသော အခန်းထဲ၌ပင် ၎င်း၏ နှုတ်ဆိတ်လုံးများက အရောင်လက်နေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ ပြောသည်။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့အနာဂတ်ကို ဘာကြောင့် သိချင်ရတာလဲ၊ အနာဂတ်ရဲ့အဆုံးသတ်ဟာ သေခြင်းတရားမှလွဲပြီး ဘာမှမရှိတော့ဘူးဆိုတာ သင်လည်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်... မသေခင်အတောအတွင်း ဖြစ်ပျက်သည့် အကြောင်းအရာတွေကို သိချင်ပါတယ်”

“ဒီအကြောင်းတွေကိုသိရင် သူတို့ စိတ်ဆင်းရဲကြလိမ့်မယ်”

“သူတို့မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားပါ့မယ်”

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ကတိပေးလိုက်သည်။

ယောဂီကြီးနှင့် ဆရာကြီးသူရဇ္ဇတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေသည့် စကားမှာ သက္ကတဘာသာစကားဖြစ်သဖြင့် နံဘေးမှာ

ရှိနေကြသူများ နားမလည်ကြပေ။

“ဒီကလေးက လူဝင်စားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ် သူ့ရဲ့ မူလနေခဲ့တဲ့နေရာ ‘မြကိုးသွယ်ဒီပါ’ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“မြကိုးသွယ်ဒီပါဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတဲ့နေရာထိ ဆရာသခင်”

“ဟိမဝန္တာမှာ ရှိပါတယ်”

“မြကိုးသွယ်ဒီပါဆိုတာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်လဲ ဆရာသခင်”

“မြကိုးသွယ်ဒီပါဆိုတာ အဓိကရ ကျောက်ဂူကြီးတစ်လုံးရဲ့ အမည်ပါပဲ။ ကျောက်ဂူရဲ့အတွင်းမှာ မုနိကိုးဆူရဲ့တစ်ဆူ အပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ လောကမုနိစေတီတော် ရှိတယ်။ မြကြီးကိုးလုံးလည်း ရှိတယ်”

ထိုစကားကြောင့် စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။

“လောကမုနိ စေတီတော်ကို ထိုက်သူတွေမှ ဖူးတွေ့ခွင့်ရတယ်။ မထိုက်သူတွေဆိုရင် ဘယ်လိုပဲရှာရှာ မတွေ့နိုင်ဘူး။ ဂူကြီးအတွင်းမှာ ဂမုနိမျိုးနွယ်တွေဖြစ်ကြတဲ့ မိန်းကလေး(၃)ယောက်ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူတို့သုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်စီကို အတုနှစ်ယောက်စီ ရဲနေတော့... အားလုံး ကိုးယောက်ရှိတယ်။ အစစ်က (၃)ယောက်၊ အတုက(၆)ယောက်၊ အားလုံး (၉)ယောက်ရှိတယ်။ အားလုံး ‘မြ’ဆိုတဲ့အမည်ပါအောင် မှည့်ထားတော့ သူတို့နာမည်

တွေကို အစွဲပြုပြီးတော့ ‘မြကိုးသွယ်ဒီပါ’ ဆိုတဲ့နာမည် ဖြစ်လာတာပါပဲ”

“သူတို့ကိုးယောက်က ဥစ္စာစောင့်တွေများလား”

“မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာတော်အကျိုးအတွက် သုံးစွဲဖို့ ရည်စူးထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေနဲ့ မြကြီးကိုးလုံး ရှိတယ်။ သူတို့က အဲဒီရတနာတွေကို စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ ဂမုနိ သူယောင်မယ်တွေပါပဲ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇပင် အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဒီကလေးက မြကိုးသွယ်နဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေတာပါလဲ”

“သူက အဲဒီကနေ လူ့လောကကို ခဏလာခွင့်ရလို့ ရောက်လာတာပါ။ အချိန်တန်ရင်တော့ ဟိမဝန္တာကိုပြန်ပြီး သေရမှာပါပဲ”

“ဘယ်အရွယ်ထိ နေခွင့်ရမှာပါလဲ”

“(၁၆)နှစ်အထိတော့ နေခွင့်ရမှာပါ။ သူ့သေသွားပေမယ့် သူ့ရဲ့ရုပ်ခန္ဓာအလောင်းက နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့အထိ ပကတိအတိုင်း ရှိနေလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သင်တို့နဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံတွေ့ခွင့် ရပါလိမ့်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ... ဒီလောက်သိရရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“ဒီကလေးရဲ့အမည်ကို ‘မြနှင့်ဖြူ’လို့ပဲ ပေးပါ။ သူ့ရဲ့ ဘဝဟောင်းက အမည်က မြနှင့်ဖြူပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟုပြောဆိုမှာကြားကာ နေရာမှထကာ ဘုရားစင်ဘက် သို့လှည့်ပြီး အရိုအသေပေးသည်။

အတန်ကြာတော့ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေတော့ သည်။ တံခါးများ ပိတ်ထားလျက်သားပင် ရှိနေပြီး ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ထိုအခါ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက...

ကိုဘကျော်နှင့် မနှင်းမေတို့ကို ထိုကလေးမှာ လူဝင်စား ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ မဝင်စားခင် အိပ်မက်ပေးခဲ့သေးကြောင်း၊ သူ၏ ဘဝဟောင်းမှာ မဇ္ဈိမဒေသ၌ရှိကြောင်းနှင့် အရွယ်ရောက် အောင် နေရမည်ဖြစ်ကြောင်းများ ပြောပြလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း ကလေး၏အမည်ကို 'မြနှင့်ဖြူ'ဟု သောအမည်ပေးရန်ပါ ပြောလိုက်ရာ မိဘများကလည်း သဘော တူ ကျေနပ်ကြလေတော့သည်။

မှတ်မှတ်ရရ ထိုအဖြစ်အပျက်များမှာ (၁၉၂၀)ပြည့်နှစ် ဝန်းကျင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာအချို့ပင် ဖြစ်ပေ တော့သည်။



အခန်း(၃)

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ထူးဆန်းသောအိပ်မက်

တစ်ဖက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်မှာ နှစ် ပေါင်း(၁၆)နှစ် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီး (၁၉၃၆)ခုနှစ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက် လာခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ အိပ်ပျော်နေ ရင်းမှပင် ထူးဆန်းသောအိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် နှင်းများဖုံးနေသော မြင့်မားလှသည့်

တောင်တန်းကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

ထို့အပြင် အစိမ်းရောင်များ တောက်ပနေသည့် ဂူကြီး တစ်ဂူကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ထိုဂူကြီးအတွင်းမှ လှပသော ချောမောသည့် အမျိုး သမီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး သူ့ကို ခေါ်နေသည်။

“မောင်ရေ... မောင်ရေ”

သူမ ခေါ်နေသောအသံကို သူ့နားထဲမှာ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

မျက်စိထဲမှာလည်း ထိုအမျိုးသမီး၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်ဝတ်ရုံ ဝတ်ဆင်ထားပြီး လေ တိုက်သည့်အခါ ထိုဝတ်ရုံက လေထဲမှာ တလူလူနှင့် လွင့်နေ လေသည်။

“မောင်ရေ... မောင်ရေ... ကျွန်မခေါ်သံကို... ကြား တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မဆီကို ရောက်အောင်လာခဲ့ပါ မောင် ရယ်၊ ကျွန်မ မျှော်နေတယ်”

ထိုအသံက နားထဲမှာ စူးစူးဝါးဝါးနှင့် အတိုင်းသား ကြားရလေသည်။

နောက်တော့ အိပ်မက်မက်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ ထိုသို့နိုးလာသည့်တိုင် နားထဲ၌ ထိုခေါ်သံများကို ကြားနေရဆဲ ပင်ရှိသေး၏။

ထိုအိပ်မက်မှာ အိပ်ပျော်ရာမှ ပြန်နိုးလာသော်လည်း

ဘစ်ခုချင်း ပြန်အမှတ်ရနေသည်။

ထိုအမျိုးသမီး၏ခေါ်သံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ကိုသော်လည်းကောင်း မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိနေလေ သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ မိမိအလုပ်ရှိသည်တို့ကို လုပ်နေရ သောကြောင့် ထိုအကြောင်းများကို မေ့လျော့နေသကဲ့သို့ ရှိလေ သည်။

ညဘက်ရောက်၍ဝင်သောအခါ ထိုအကြောင်းကို ပြန် သတိရလေသည်။

သို့သော်လည်း ခေါင်းထဲမှာ လေးလေးနက်နက်တော့ မရှိလှပေ။

အိပ်ပျော်သွားသောအခါမှာလည်း ထိုအိပ်မက်ကိုပင် သပ်မံမြင်မက်ပြန်လေသည်။

ထိုနေ့တော့ ထူးခြားမှုက ပိုလာသည်။ နားထဲမှာ လေတိုးသံများ အရင်ကြားလာရသည်။

လေနှင့်အတူ နှင်းပွင့်များ ပါလာသကဲ့သို့ အေးလာ သည်။

နောက်တော့ နှာခေါင်းထဲမှာ သင်းပျံ့သော ရနံ့တစ်မျိုး ဝင်လာသည်။

ထိုပန်းရနံ့ကို သူ ကောင်းစွာမှတ်မိနေသည်။ ဟိမဝန္တာတစ်ခုလုံးမှာ ပွင့်သောပန်းများ၏ ဘုရင်ဟု

တင်စားခေါ်ဝေါ်ရအောက်အောင် ထူးခြားလှသော ဟင်မ်ကာ

မဲလ်(him kamal)ဟု ခေါ်သည့် နှင်းကြာပန်းရနံ့ပင် ဖြစ်သည်။
နှင်းကြာပန်းသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရှားပါးဆုံးပန်းဖြစ်
ပေသည်။

အရွယ်အစားမှာ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် အဝိုင်းစာခန့်
ကြီးပြီး အပြာရောင်ဖြစ်သည်။

‘တောင်ထိပ်ကြာပေါက်၊ အနောက်က နေထွက်’ဆို
သောစကားမှာ မဖြစ်နိုင်သည်ကို တင်စားပြောဆိုသည့် စကား
ပုံဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်လည်း ထိုစကားပုံအတိုင်း အနောက်ဘက်မှ
နေထွက်သေးသော်လည်း ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမြင့်ဆုံးဖြစ်သည့်
ဟိမဝန္တာတောင်ထိပ်ပေါ်မှာတော့ ကြာပန်းပေါက်ပါသည်။

ထိုပန်းမှာ ကမ္ဘာပေါ်မှာအရှားပါးဆုံး စာရင်းဝင် နှင်း
ကြာပန်းပင်ဖြစ်သည်။

နှင်းကြာပန်း အခြားသာမန်လူတို့ တွေ့မြင်ရခြင်း မရှိ
လှဘဲ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းပေါ်မှာ အစဉ်သဖြင့်နေပြီး နေရာ
အနှံ့ လှည့်လည်သွားလာနေကြသည့် ယောဂီကြီးများနှင့် သူ
တော်စင်များသာ တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့မြင်ခွင့် ရကြလေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် . . .

နှင်းကြာပန်း ပွင့်သောအချိန်မှာ ညဘက်လရောင်နီ
သော အချိန်လည်းဖြစ်၊ နှင်းများ ထူထပ်စွာ ကျနေသော အချိန်
မှာသာ ပွင့်လေ့ရှိသဖြင့် သာမန်လူတို့ ဘယ်လိုမှ မတွေ့နိုင်ခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

အချို့ ခရီးသွားမှတ်တမ်းများမှာတော့ ထိုနှင်းကြာပန်း
တို့မှာ သူတော်စင်များနှင့်တွေ့ပါက စကားပြန်ပြောနိုင်သည်ဟု
ဖော်ပြထားသည်။

(နှင်းကြာပန်းနှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းအရာ
အချို့ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီးသော ဝတ္ထုတစ်အုပ်၌ ဖော်ပြ
ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့် အသေးစိတ်ကိုတော့ မဖော်ပြတော့
ပြီ)

သင်းပျံ့လှသာ နှင်းကြာပန်းရနံ့မျိုး ရသောအခါ အံ့ဩ
စိတ်နှင့်အတူ စိတ်ထဲမှာလည်း နိုးကြားလာသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

နားထဲမှာလည်း ခေါ်သံကို ကြားလာရသည်။

“မောင်ရေး . . မောင်ရေး . . .”

ထိုခေါ်သံမှာ ယခင်ညက ကြားရသောခေါ်သံဖြစ်လေ
သည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ထိုအသံကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေလေ
သည်။

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူနှင့် မနီးမဝေးနေရာမှာ
ခုပ်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ ယခင်ညက အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရ
သော အမျိုးသမီးဖြစ်ပြီး ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူနှင့် မနီးမဝေး၌
ရောက်နေသည်။

သူမမှာ အဖြူရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကိုပင် ဝတ်ဆင်ထားပြီး
ဆိုဝတ်ရုံပေါ်၌ နှင်းစက်များ တွယ်ကပ်ပါလာသည်။ ထိုနှင်း

စက်များကြောင့်ပေးလား မပြောတတ်ပေ။ အနီးဝတ်ဝန်းကျင်မှာ အေးစိမ့်နေသည်။

သူမလက်ထဲမှာလည်း နှင်းဆွတ်ထားသာ အပြာရောင် နှင်းကြာပန်းတစ်ပွင့်ကို ကိုင်ထားကာ ထိုပန်းမှ ရနံ့များက အခန်းထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား သင်းပျံ့လျက်ရှိနေလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူမကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမသည် အသက်(၂၀)ကျော်အရွယ်ခန့်သာ ရှိသေးပြီး နှင်းပွင့်ကလေးကဲ့သို့ ဖြူဖွေးလှပသူဖြစ်သည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ လွမ်းခြုံထားသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် သူမ၏အသားအရေမှာ များစွာလိုက်ဖက်လှသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မက မောင့်ရဲ့ဘဝဟောင်းက ချစ်သူပါပဲ။ မြကိုး သွယ်ဒေဝီလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဟိမဝန္တာမှာရှိတဲ့ မြကိုးသွယ်ဒီဖီ လိုဏ်ဂူထဲမှာ နေပါတယ်”

“အခု ဘယ်နေရာက လာတာလဲဟင်”

“ဟိမဝန္တာက လာခဲ့တာပါ”

“ဒီလောက်ခရီးဝေးတဲ့နေရာက ဘယ်လိုလာခဲ့တာလဲ ဟင်”

“ဝိညာဉ်ဆိုတာ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ အလိုရှိတဲ့နေရာ ရောက်နိုင်ပါတယ်”

“ဟင်... ဒါဖြင့် မင်းက ဝိညာဉ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... အခု ကျွန်မနဲ့ တွေ့နေတာလည်း မောင့်ရဲ့ဝိညာဉ်ပါပဲ။ အခု ကျွန်မလာခဲ့တာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ မောင် မြကိုးသွယ်ဒီဖီကို လာခဲ့ဖို့ သတိလာပေးတာပါ”

“ဟင်... ကျွန်တော်က ဟိမဝန္တာကို လာခဲ့ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... မောင့်ကို စောင့်မျှော်နေတာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာနေပါပြီ။ မောင် ရောက်လာတော့မှ ကျွန်မ ဘဝဟောင်းက လွတ်ခွင့်ရမှာမို့... လာခဲ့ပါမောင်ရယ်”

ဟု သနားစဖွယ် တောင်းပန်ပြောဆိုနေလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ တအံ့တဩဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြကိုးသွယ်ဒေဝီဆိုသော အမျိုးသမီးမှာ နှင်းမှုန်နှင်းစက်များနှင့်အတူ ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားပေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းမှာတော့ အိပ်ရာမှ နိုးလာလာချင်း ထိုအကြောင်းကို သတိရနေတော့သည်။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ အိပ်မက်ကို သတိရနေခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ မြကိုးသွယ်ဒေဝီဆိုသော အမျိုးသမီးကို အမှတ်ရနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ငါ အိပ်မက်မက်နေတာလား၊ အိပ်မက်မက်တယ်ဆို

ရင်လည်း ဒီလောက် ထပ်ကာတလဲလဲတော့ မက်မှာမဟုတ်ဘူး သူက ငါ့ရဲ့ဘဝဟောင်းက ချစ်သူလို့ ပြောသွားတယ်၊ ဒါကရော တကယ်ပဲ ပြောသွားတာလား”

ဟု ဇဝေဇဝါ တွေးနေမိသည်။

နောက်မှ အကြိတ်တစ်ခု ရမိလေသည်။

“ဒီကိစ္စမျိုးတွေက ငါ့ထက် ဆရာကြီးသူရလူက ပိုပြီးသိ နိုင်တယ်၊ သူ့ဆီသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ရင်ကောင်း မယ်”

ဟု စိတ်ကူးပြီး ကားဖြင့် ဆရာကြီးသူရလူ နေအိမ် ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆရာကြီးသူရလူ နေသောနေရာမှာလည်း ရွှေတောင် ကြားရပ်ကွက်ထဲမှာဖြစ်သဖြင့် တစ်ရပ်ကွက်တည်းဖြစ်လေ သည်။

ဆရာကြီးနေသောနေရာက အတွင်းပိုင်းမှာ ဖြစ်ပြီး ခြံဝန်းအတော်ကျယ်ဝန်းလေသည်။

ခြံဝန်းအတွင်းမှာ သစ်ပင်ကြီးများ၊ ဝါးပင်ရိပ်များ ရှိပြီး အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သောနေရာဖြစ်သည်။

ခြံဝန်းထဲတွင် ကြီးမားသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် တစ် နေရာတွင် သီးခြားဆောက်ထားသည့် အိမ်တစ်လုံး ရှိသည်။ ထိုအိမ်မှာ ဆရာကြီးသူရလူတစ်ယောက်တည်း နေသည်။ အိမ် ပေါ်မှာ ဘုရားခန်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သောအခန်းနှင့် စာအုပ်နှင့် ရှေးဟောင်းကျမ်းများ၊ ပေစာ ပုရပိုက်စာများချည်း သီးခြားထား

သောအခန်း ရှိသည်။

အောက်ထပ်မှာတော့ အင်္ဂါရတ်ထိုးသောအခန်းရှိသည်။

ခြံဝန်းကျယ်ကြီးအတွင်းမှာတော့ ဂမုန်းပင်နှင့် ဆေးပင်မျိုးစုံတို့ကို ခြံတံပျိုးထားလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ရောက်သွားသောအချိန်မှာ ဆရာကြီးက ဘုရားဝတ်ပြုပြီး၍ ခြံထဲ ဆင်းလာသည့်အချိန် ဖြစ် သောကြောင့် အခန့်သင့်ပင် တွေ့ရသည်။

“အော်... မောင်ထင်ကျော်ပါလား၊ မတွေ့ရတာ ဘောင် အတော်ကြာပြီ”

ဟု နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီး အောက်ထပ်မှာပင် ဧည့်ခံ သေသည်။

အိမ်ကြီးဘက်မှ ကော်ဖီနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုး တို့ပို့ပေးသဖြင့် ကော်ဖီသောက်ရင်း စကားပြောကြသည်။

“ဘယ်လိုကိစ္စများ ရှိလို့လဲ မောင်ထင်ကျော်”

“ကျွန်တော် အိပ်မက်တစ်ခု မက်တယ် ဆရာကြီး”

“ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးလဲ”

“အိပ်မက်ထဲမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တွေ့ရတယ်၊ သူ့နာမည်က မြကြီးသွယ်ဒေဝီလို့ ပြောသွားတယ်”

ဆရာကြီးက သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် နှင့် ပြန်ချလိုက်ပြီး တအံ့တဩ ကြည့်သည်။

“သူက ဟိမဝန္တာက လာတာလို့ ပြောတယ်၊ သူတို့နေ ခဲ့နေရာက မြကြီးသွယ်ဒီပါလိုဏ်ဂူလို့ ပြောသွားတယ် ဆရာ

ကြီး”

“ဟင်... မြကိုးသွယ်လိုက်ရုံ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး၊ သူက အဲဒီလိုပဲ ပြောသွားပါတယ်”

“နောက်... နောက်ထပ်ရော ဘာတွေပြောသွားသေးလဲ”

“ကျွန်တော်က သူနဲ့ ဘဝဟောင်းက ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြလို့ အဲဒီကို လာခဲ့ရမယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဆရာကြီးသူရလူ စိတ်ထဲမှာ လွန်ခဲ့သော(၁၆)နှစ်ခန့်က (၁၉၂၀-ခုနှစ်ပတ်ဝန်းကျင်) ရခိုင်ပြည်နယ် မောင်တောမှာရှိသော ကိုဘကျော်တို့နေအိမ်မှာ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် ယောဂီကြီး ပြောသွားသော စကားများကို တစ်ဖန်ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိလေသည်။

“မြကိုးသွယ်ဒီပါဆိုတာ အဓိကရ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုရဲ့အမည်ပါပဲ။ ကျောက်ဂူရဲ့အတွင်းမှာ မုနီကိုးဆူမှာ တစ်ဆူအပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ လောကမုနီစေတီတော် ရှိတယ်။ ဒီစေတီတော်က ထိုက်တဲ့သူတွေမှ ဖူးခွင့်ရကြတယ်။ ဂူကြီးအတွင်းမှာ မြကြီးကိုးလုံး ရှိတယ်... ဒါအပြင် ဂူအတွင်းမှာ ဂမုန်းသူယောင်မယ်တွေ ရှိတယ်။ မိန်းကလေးသုံးယောက်နဲ့ အတုအယောင်တွေလည်း ရှိကြတယ်။

ဒီမိန်းကလေးက မြကိုးသွယ်ဒီပါ လိုက်ရုံက ခဏလာခွင့်ရတဲ့သူပဲ။ (၁၆)နှစ်ပြည့်ရင် သူပြန်သွားရမယ်။ တကယ်လို့

သူသေရင် ဟိမဝန္တာမှာပဲ ပြန်ပြီးသေရမယ်။ သူသေပြီးတဲ့နောက်မှာ ရုပ်အလောင်းက မပုပ်မသိုး မပျက်မစီးဘဲနဲ့ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် ရှိနေပြီဖြစ်မှ တစ်ဖန် အသက်ပြန်ရှင်ခွင့် လောလိမ့်မယ်... အဲသည်အချိန်မှာ သင်တို့နဲ့ တစ်ဖန်ပြန်ဆုံ နှင့် ရပါလိမ့်ဦးမယ်”

လွန်ခဲ့သော(၁၆)နှစ်ခန့်က ဟိမဝန္တာမှလာသော... ယောဂီကြီးပြောသွားသောစကားများက ဆရာကြီးအာရုံထဲတွင် ဝေခုပ် လာရောက်ပြောနေသကဲ့သို့ ကြားယောင်လာမိလေတော့သည်။

“အော်... (၁၆)နှစ်ဆိုတာ ဘာမှ မကြာလိုက်သလိုပါပဲလား။ ကိုဘကျော်တို့သမီးလေး အခြေအနေလည်း ဘယ်လိုများရှိနေပါလိမ့်၊ ယောဂီကြီး ပြောသွားတဲ့အတိုင်း မှန်ရင်တော့” ထိုသို့ တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်မိလေသည်။

“ဆရာကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်”

“အော်... တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ထင်ကျော် လာပြောတော့မှ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့(၁၆)နှစ်လောက်က အကြောင်းတွေကို သတိပြန်ရလာလို့ပါ”

“ဘာတွေများလဲ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်သိအောင်လည်း ပြောပြပါဦး”

ထိုအခါ ဆရာကြီးသူရလူ ထိုအကြောင်းအရာများကို ပြန်လည်ပြောပြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ များစွာအံ့ဩနေလေ

သည်။

“ဒါဖြင့် ဆရာကြီးပြောတဲ့ ကလေးမလေးက အခုဆိုရင် (၁၆)နှစ်အရွယ်လောက် ရှိပြီပေါ့။ ယောဂီကြီး ပြောသွားတဲ့အတိုင်းမှန်ရင်တော့ လူ့လောကမှာမှ ရှိပါဦးတော့မလား”

“ကျုပ်လည်း မောင်တောက ကိုဘကျော်တို့နဲ့ အဆင်အသွယ်ပြတ်နေတာ အတော်ကလေး ကြာပြီ. . . အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာ စာရေးပြီး မေးမြန်းကြည့်ဦးမှာပဲ”

ဟု ပြောသည်။

“ဒါထက် ကျွန်တော့်ရဲ့ အိပ်မက်အခြေအနေကစေဘယ်လိုဖြစ်လာနိုင်သလဲ ဆရာကြီး”

“ကျုပ်ပြောနိုင်တာကတော့ မကြာခင်မှာ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဟိမဝန္တာရောက်အောင် ခရီးထွက်ကြရလိမ့်ဦးမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီးနဲ့ အတူတူသွားရတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေလည်း တွေ့ရဦးမှာပေါ့”

“သွားရင်တော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တည်း သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေကြီး ဦးဗန်ကောင်းပါ ခေါ်ရလိမ့်မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်၊ သွားရင်တော့ ပြောသာပြောပါ၊ အစစအရာရာ ကျွန်တော်ပဲ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောကာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဆရာကြီးထံ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပြန်သွားလေတော့သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက တစ်စောင်ဆွဲပြီး ကိုဘကျော်တို့လိပ်စာတပ်ကာ စာတိုက်ကြီးမှ ပို့ပေးလိုက်သည်။

သည်။

နောက်ထပ်တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇလိပ်စာဖြင့် စာအိတ်ထူကြီးတစ်ခု ပါဆယ်ဖြင့် ရောက်လာလေတော့သည်။

ပို့သူမှာ ကိုဘကျော်ဖြစ်ပြီး စာအိတ်ကို ဖောက်ကြည့်သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေသည်။





အခန်း(၄)

ဘဝဟောင်းသို့ ပြန်သွားရသောသူ

အချိန်မှာ (၁၉၂၅)ခုနှစ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ဖြစ်သည်။
ကိုဘကျော်တို့ လင်မယားမှာ ဆရာကြီးသူရဇူတို့ ရောက်လာပြီး
မှာကြားသွားသည့်အတိုင်း ၎င်းတို့၏သမီးလေးကို 'မြနှင်းဖြူ'
ဟု အမည်ပေးထားခဲ့ရာ ယခု(၅)နှစ်ကျော်အရွယ်သို့ပင် ရောက်
နေခဲ့လေပြီ။

မြနှင်းဖြူမှာ ကလေးအရွယ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အခြား

ကလေးများနှင့် မတူဘဲ တစ်မူထူးခြားလေသည်။

ကလေးတို့သဘာဝ ဆော့ကစားခြင်းပင် မပြုဘဲ တစ်ယောက်တည်းသာ အေးအေးဆေးဆေး နေလေ့ရှိသည်။

မိဘများက လွတ်လပ်စွာ ဆော့ကစားခွင့် ပေးထားသော်မှ မကစားပေ။

သူ၏ပင်ကိုယ်စရိုက်ကပင် တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်စွာ နေရသည်ကို သဘောကျဟန်ရှိလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း တစ်ယောက်တည်း ရှိနေရင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသံကို ကြားရသဖြင့် စိတ်မချသဖြင့် သွားကြည့်သောအခါ မည်သူမှမတွေ့ရဘဲ ရှိလေသည်။

မိဘများကလည်း သမီးတစ်ယောက်တည်း ရှိသဖြင့် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ရှိနေကြရာ ထိုအခြေအနေကို အကဲခတ်မိကြလေသည်။

“ဟဲ့. . . သမီး နင် ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ”

“သမီးညီမလေးတွေ လာကြတယ်လေ”

“ဟင်. . . နင်က အခုမှ ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာ ဘယ်က ညီမလေးတွေ ရှိနေတာလဲ”

“ရှိတာပေါ့ အမေရဲ့၊ သူတို့က ဟိုးအဝေးကြီးမှာ နေကြတယ်လေ၊ သူတို့နေတဲ့နေရာမှာ နှင်းတွေ ဖုံးနေတဲ့ တောင်ကြီးတွေရှိတယ်၊ သစ်တောကြီးတွေရှိတယ်၊ နောက်ပြီး ကျောက်ဂူကြီးလည်းရှိတယ်၊ သူတို့က အဲဒီမှာနေကြတယ်”

ထိုသို့ပြောသောအခါ မိခင်ဖြစ်သူမှာ များစွာအံ့ဩနေလေသည်။

“ဒါထက် နေပါဦး၊ ညီမတွေ ရှိတယ်ဆိုတော့ ဘယ်နှယောက်တောင် ရှိတာမို့လဲ”

“ကိုးယောက်”

“ဟင်. . . များလှချည်လား၊ ဒါထက် နင်တို့ ပြောနေကြတာ ကုလားစကားတွေ မဟုတ်လား၊ နင်က ကုလားစကားကို ဘယ်တုန်းက တတ်နေတာလဲ”

“သမီးက ဗမာစကား သိပ်မပြောတတ်ဘူး၊ ကုလားစကားပဲ ပြောတတ်တယ်၊ အရင်လည်း ဒီလိုပဲ ပြောနေကြတာပဲ” ဟုပြောရာ ဒေါ်နှင်းမေမှာ များစွာအံ့ဩရပြန်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုဘကျော်တို့အိမ်ရှေ့သို့ ဆားဒူးကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အလှူခံသည်။

ကိုဘကျော်တို့က ၎င်းတို့ ချက်စားသော ထမင်းနှင့် ငါးဟင်းများကို ထည့်ပေးရန် ပြင်သည်။

ထိုအခါ မြနှင့်ဖြူက နောက်မှ လှမ်းပြောသည်။

“သူက အဲဒါမစားဘူး၊ သက်သတ်လွတ်ပဲ စားတယ်”

ဟု ပြောပြီး ၎င်းအတွက် ပေးထားသော မုန့်ထုပ်များ ယူလာသည်။

ထို့နောက် ဆားဒူးကြီးကို သွားပေးရာ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

ဆာဒူးကြီးက ၎င်းဘာသာစကားဖြင့် ပြောသည်။

“မကြာခင် မင်းအတွက် အန္တရာယ်တွေ ရောက်လာနိုင်တယ်။ ဟိမဝန္တာမှာ ရှိစဉ်ကတည်းက မင်းအတွက် အန္တရာယ်အနှောင့်အယှက်တွေ ရှိတယ်။ ဒါကို သိတယ်မဟုတ်လား။”

မြနှင်းဖြူက မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ကြည့်နေရင်းမှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သူတို့က မင်း ဘယ်နေရာရောက်နေတာကို မသိသေးပေမယ့် လိုက်ရှာနေကြမှာ သေချာတယ်။ အိန္ဒိယနဲ့ ဗမာပြည်က အရှေ့ဘက်နဲ့အနောက်ဘက် ပင်လယ်တစ်ခုပဲခြားတယ်။ ဒီလောက်မဝေးတဲ့နေရာမှာ ရှိနေရင် မကြာခင် သူတို့ရှာတွေ့ကြမှာ အမှန်ပဲ”

မြနှင်းဖြူကတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆာဒူးကြီးကို မော့ကြည့်နေလေသည်။

“တကယ်လို့ သူတို့နှောင့်ယှက်လို့ သေသွားရင် လူ့ဘဝကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လာလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သတိထားပါ။”

ဟု ပြောပြီး ၎င်းဝတ်ထားသော နံငယ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ထည့်ထားသော အဝတ်အိတ်တစ်လုံးကို ယူလိုက်သည်။ အိတ်ကလေးမှာ လက်လေးလုံးသာသာခန့်သာ ရှိသည်။

“မင်းအတွက် အန္တရာယ်တွေကင်းဖို့ ငါ အကာအကွယ်ပေးထားခဲ့မယ်။ ငါပေးထားတဲ့ပစ္စည်းကို ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထားပါ။”

ဟု မှာကြားပြီး ထိုအိတ်ငယ်အတွင်းမှ သစ်ရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူပြီး မြနှင်းဖြူကို ပေးလေသည်။

သူပေးသော သစ်ရွက်မှာ အခြားမဟုတ်ပေ။

သူတော်စင်များနေသည့် ဟိမဝန္တာတောင်မှာ ပေါက်လှေရှိသော ဘိုးဂျပါထရာဟုခေါ်သော နတ်သစ်ရွက်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအပင်ကို နတ်ဆေးပင်ဟု ခေါ်ပြီး ထိုအပင်မှ သစ်ရွက်ကိုလည်း ‘နတ်သစ်ရွက်’ ဟု ခေါ်ကြသည်။

ထိုသစ်ရွက်မှာ သူတော်စင်များသာ ရှာတွေ့နိုင်ပြီး အခြားသူများ မရနိုင်သော သိဒ္ဓိရှိသည့် သစ်ရွက်မျိုးလည်းဖြစ်သည်။

“မင်း ဒီသစ်ရွက်ကို ယူပါ။ အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့ရင် အသုံးပြုပါ။”

ဟု ပြောပြီး ဆာဒူးကြီးက ထိုနေရာမှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကိုဘကျော်ကတော့ ထိုမြင်ကွင်းကို မနီးမဝေးမှ ကြည့်နေရာမှ အံ့ဩနေသည်။

ပြီးမှ သမီးဖြစ်သူအနီးသို့ သွားလေသည်။

“သူ ဘာတွေပြောသွားတာလည်းသမီး။”

မြနှင်းဖြူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော သစ်ရွက်ကလေးကို ပြသည်။

ကိုဘကျော်တစ်သက်တွင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူး

သော သစ်ရွက်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။

“ဒီသစ်ရွက်က သူပေးသွားတာလား... ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်”

“သိမ်းထားရမှာ... အိတ်ကလေးနဲ့ ထည့်ပြီး ဆွဲထားမယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ထွေထွေထူးထူး ထပ်မပြောတော့ဘဲ... အဝတ်အိတ်ကလေးထဲ ထည့်ချုပ်ပြီး လည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးလိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မြနှင့်ဖြူမှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရွယ်ကြီးလာလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ အိမ်မှာ ကိုဘကျော်တို့ လင်မယား မရှိဘဲ မြနှင့်ဖြူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေစဉ် အိမ်ပေါ်သို့ မြွေဟောက်နက်ကြီးတစ်ကောင် တက်လာလေသည်။

လက်မောင်းလုံးအရွယ်ခန့်ရှိပြီး အလျားကလည်း ရှည်သည်။ အနက်ရောင်မှာလည်း တလက်လက် တောက်ပနေလေသည်။ မြွေဟောက်နက်ကြီးက မြနှင့်ဖြူ ရှိရာသို့ ဦးတည်လာနေသည်။

မြနှင့်ဖြူခမျာလည်း ပြေးပေါက်မရှိသဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ငြိမ်နေလေသည်။

မနီးမဝေးနေရာရောက်တော့ မြွေဟောက်နက်ကြီးက အရှိန်ဖြင့် မောင်းလာသည့် ယာဉ်တစ်စီးကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်သကဲ့သို့ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

တစ်နည်းဆိုရသော် အရှိန်ဖြင့် ပြေးလာသော မြင်းတစ်ကောင်ကို ဇက်ကြီးဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ မြနှင့်ဖြူနှင့် မနီးမဝေးမှာ ရပ်သွားပြီး ပါးပျဉ်းကြီး ထောင်နေတော့သည်။

နာမူတ်သံ တရွိရွိပေးရင်း ပါးပျဉ်းကို ဟိုဘက်ဒီဘက် သိမ်းထိုးနေလေသည်။

မြနှင့်ဖြူကလည်း ကြောက်လွန်းသဖြင့် နေရာမှ မထဝံ့

အတန်ကြာတော့မှ ကိုဘကျော်တို့ ပြန်ရောက်လာပြီး မြောက်လွန်မောင်းနှင်တော့ ဆင်းပြေးသွားလေသည်။

ကိုဘကျော်လည်း သမီးဖြစ်သူအနီးသို့ ကပ်သွားပြီး အခြေအနေကြည့်ရာ ဘာမှမဖြစ်မှန်း သိတော့မှ စိတ်သက်သာရသွားလေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်မှာတော့ ကိုဘကျော်တို့လင်မယား အသုပ်သွားနေခိုက်တွင် အိမ်ရှေ့သို့ ဆာဒူးကြီးတစ်ယောက် တက်လာသည်။

ယခင်ရောက်လာသော ဆာဒူးကြီးတော့ မဟုတ်ပေ။ မြနှင့်ဖြူက စားသောက်စရာပေးရန် အပြင်သို့ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် နားထဲမှာ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“အိမ်အပြင်ဘက်ကို မထွက်နဲ့၊ အန္တရာယ်ပြုလိမ့်မယ်” ထိုအသံကြားတော့ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားလေသည်။

အိမ်ထဲကို ကြည့်ပြန်တော့လည်း မည်သူမှ မတွေ့ရပေ။ မြွေဟောက်လည်း ထိုအသံကြားရသဖြင့် အပြင်သို့ မထွက်ဝံ့တော့

ပေ။

ဆားဒူးကြီးက အိမ်ရှေ့မှာရပ်ရင်း လှမ်းခေါ်သည်။

“အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့ပါ”

မြနှင့်ဖြူက ခေါင်းခါပြသည်။

“ထွက်လာခဲ့ပါ”

ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ သစ်ရွက်ကို ယေလိုက်ပါ”

ခေါင်းခါပြသည်။

ဆားဒူးကြီးကလည်း အခါခါ တောင်းလေသည်။

တောင်းတိုင်းလည်း ခေါင်းခါပြနေလေရာ နောက်ဆုံး ကျမှ အံ့ကြိတ်ပြီး မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ငါတို့လက်က မလွတ်ပါဘူး၊ တစ်နေ့တော့ တွေ့ကြရဦးမှာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုရေရွတ်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

နောက်ပိုင်းမှာလည်း မြနှင့်ဖြူအတွက် မကြာခဏ အနှောင့်အယှက်များ၊ အန္တရာယ်များနှင့် တွေ့ကြုံရသော်လည်း

အသက်ဘေးအန္တရာယ် ဖြစ်လောက်သည်အထိတော့ မရှိခဲ့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် (၁၆)နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လာလေသည်။

ထိုအရွယ်ရောက်လာတော့မှ သူမ၏ရုပ်ရည်မှာ . . .

ကိုသို့ တသွေးတမွှေး ရုပ်ရည်မျိုးရှိသည်ကို မိဘများက သက်ပြုမိကြလေသည်။

ဆိုရလျှင်တော့ မြနှင့်ဖြူမှာ သာမန်မိန်းကလေးများနှင့် တူဘဲ ချောမောလှပသူဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့တော့ မြနှင့်ဖြူက မိဘနှစ်ပါးကို ပူဆာသည်။

“အဖေ . . . သမီး ဗုဒ္ဓဂယာကို ဘုရားဖူး သွားချင်တယ်”

“သမီးရယ် . . . ခရီးဝေးလှပါတယ်၊ ဒီမှာလည်း ဘုရား

ပေတီတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး . . . သမီးက ဘုရားဖူးရုံတင် မဟုတ်ဘူး၊

ဗုဒ္ဓဂယာမှာ ရှိတဲ့နေရာတွေ လိုက်ပို့ပါနော်၊ အဲဒီနေရာတွေကို သွားချင်လို့ပါ . . . လိုက်ပို့ပေးပါနော်”

ဟု ပူဆာလေသည်။

ထိုအခါ ကိုဘကျော်က တစ်ခါက ဆရာကြီးသူရရဲ့ ပြောချွားခဲ့သည့်စကားများကို ပြန်ပြီးသတိရမိလေသည်။

“သူ့ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ သူ့သွားချင်တယ်လို့ ပူဆာတဲ့နေရာတွေကို လိုက်သာပို့ပေးလိုက်ပါ”

ထိုစကားကြားယောင်မိသောအခါ မြနှင့်ဖြူ ပူဆာနေသော ဗုဒ္ဓဂယာသို့ ပို့ပေးရန် သဘောတူလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ငွေကြေးများ စုဆောင်းပြီးနောက် အဆင်ပြေသောရက်တွင် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောဖြင့် လိုက်သွား

ကြလေသည်။

မြနှင့်ဖြူမှာတော့ အိန္ဒိယသို့ သွားကြမည်ဆိုကတည်း

က ပျော်ရွှင်နေပြီး နေရာဟောင်းသို့ တစ်ကျော့ပြန်ရသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

အိန္ဒိယသို့ ရောက်သောအခါ သူမ သွားချင်သောနေရာ များကို အနှံ့လိုက်ပို့ပေးကြသည်။

ကိုဘကျော်နှင့် မနှင်းမေတို့မှာ ဗုဒ္ဓဂယာသို့ တစ်ကြိမ်မှ မရောက်ဖူးကြသော်လည်း မြနင်းဖြူက လမ်းပြခေါ်သွားသော ကြောင့် တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ သွားကြရသည်မှာ များစွာ အဆင်ပြေကြလေသည်။

နောက်ဆုံး ဗုဒ္ဓဂယာ နယ်နိမိတ်အတွင်းရှိ နေရာများ စုံလင်အောင် လှည့်လည်သွားလာပြီး မြောက်ဘက်မဉ္ဇိမ(ဗုဒ္ဓနှင့် သက်ဆိုင်သောနေရာများ)ဒေသ နယ်နိမိတ်အစပ်၌ ရှိသည့် ဥသိရဗ္ဗဇသို့ ရောက်အောင်သွားကြလေသည်။

ထိုနေရာမှာ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေနှင့် ကပ်လျက်သာ အနေအထား ရှိသောနေရာပင်ဖြစ်ပြီး ခေါင်လှသောနေရာ လည်း ဖြစ်သည်။

သူတို့မိသားစု ရောက်သွားသောအချိန်၌ ထိုအရပ် ဒေသတွင် ကပ်ရောဂါဆိုးတစ်ခု ဝင်ရောက်နေသည့်အချိန်နှင့် ကြုံကြိုက်နေလေသည်။

ကံကြမ္မာ အကြောင်းကြောင့်ပေလား...

အတိတ်က အထုံအဆက် ပါလာ၍လား မသိရပေ။

ထိုနေရာရောက်သောအခါမှာ မြနင်းဖြူတစ်ယောက် ရောဂါဆိုးကပ်ရောက်ခြင်း ခံရလေတော့သည်။

ကိုဘကျော်တို့မှာ သမီးဖြစ်သူအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျ ကုပေးချင်သော်လည်း အခွင့်မသာတော့ပေ။

နောက်ဆုံး လက်လျှော့ပေးရမည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။

ထိုအခါ မြနင်းဖြူက မှာသည်။

“အဖေနဲ့ အမေတို့နဲ့ သမီးပြန်လိုက်ခွင့်မရတော့ပါဘူး၊ ရောက သမီးအတွက် နေရာဟောင်းပါပဲ၊ ဒီမှာပဲ နေခဲ့ရတော့ သမီးကို ဒီအသက်အရွယ်အထိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးထား ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အခွင့်သာတဲ့တစ်နေ့မှာ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောဆိုမှာကြားပြီးနောက် သေဆုံးသွားလေတော့ သည်။

ကိုဘကျော်နှင့်မနှင်းမေတို့မှာ တစ်ဦးတည်းသောသမီး အတွက် များစွာပူဆွေးသောက ရောက်ကြရသော်လည်း မတတ် နိုင်သောအခြေအနေမို့ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေတစ်နေရာမှာပင် ဦးအလောင်းကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့ရသည်။

အလောင်းကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်နေစဉ် မနီးမဝေးနေရာမှ သာဂီကြီးတစ်ယောက် ရပ်ကြည့်နေပြီး အလောင်းကို မြေမြှုပ် နောက်မှ ဟိမဝန္တာဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားလေတော့သည်။

ကိစ္စများအားလုံးပြီးတော့မှ ကိုဘကျော်တို့ လင်မယား သမီးနည်းပူဆွေးစွာဖြင့် နေရပ်သို့ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

ကိုဘကျော် ရေးပို့လိုက်သော စာရှည်ကြီးမှာ ထိုနေရာ

ရောက်မှ နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်သွားလေတော့သည်။
ထိုအခါ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက သက်ပြင်းတစ်ချက် ခုလှိုက်
ပြီး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“အော်... နောက်ဆုံးတော့ ယောဂီကြီး ပြောသွားခဲ့
လို ဒီမိန်းကလေးဟာ သူ့ရဲ့ဘဝဟောင်း နေရာဟောင်း
ပြန်သွားခဲ့ရတာပါလား... ကံစေရာအတိုင်းပေါ့လေ”

၎င်း၏သီဝေစပြုနေသော မျက်လုံးထဲမှာတော့ လွန်ခဲ့
သော(၁၆)နှစ်ခန့်က အကြောင်းများကို ပြန်လည်သတိရနေ
လေတော့သည်။



အခန်း(၅)

အားလုံးချစ်ရမည့် ဖွဲ့စည်းခြင်း

ယခုအခန်းမှစတင်ပြီး နောက်ပိုင်းရေးသားသော အ
ခန်းများမှာတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၊ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇနှင့်
ဦးဇော်ကောင်းတို့သုံးယောက်၏ ဂမ္ဘီရဆန်သော စွန့်စားခန်းများ
သာ ဖြစ်ပေတော့မည်။

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇမှာ မောင်တောမှာ နေထိုင်သော ကိုဘ
ကျော်ထံမှ စာရှည်ကြီးတစ်စောင်ရခဲ့ပြီး အကျိုးအကြောင်း သိရ
ပြီးနောက်တွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၊ ဦးဇော်ကောင်းတို့ နှစ်

ယောက်ကိုပါခေါ်၍ အသိပေးကာ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်လေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းမှာ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမား ဖြစ်သဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာလည်း ယခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်များ နေ့စဉ်ရက်ဆက်မက်နေသဖြင့် ခရီးထွက်ချင်နေရာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

၎င်းတို့သုံးယောက်မှာ ခရီးထွက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များ ပြင်ဆင်ပြီးနောက် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး အိန္ဒိယသို့ ရောက်အောင်သွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်က... အိန္ဒိယသို့ သွားလိုလျှင် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောဖြင့် ရေကြောင်းခရီးကိုသာ အားကိုးကြရသောအခါ လည်း ဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယသို့ ရောက်သောအခါ ၎င်းတို့အတွက် ဦးဗန်ကောင်း သွားရောက်ခဲ့သောနေရာမှာ ဗုဒ္ဓဂယာပင်ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဂယာသည် ဗုဒ္ဓနှင့် သက်ဆိုင်သောနေရာထူးစုဝေးတည်ရှိရာ နယ်နိမိတ်ပင်ဖြစ်သည်။

အချို့ကလည်း ဗုဒ္ဓဂါယာဟု ရေးသားဖော်ပြကြသော်လည်း ဗုဒ္ဓနှင့် သက်ဆိုင်သောနေရာများမှာ မီဟာပြည်နယ်၊ ဂယာပြည်နယ်၊ ဂယာမြို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ တည်ရှိသောကြောင့် ဗုဒ္ဓဂယာဟု ဆိုကြခြင်းလည်းဖြစ်ပေသည်။

ကလကတ္တားမြို့မှ မီးရထားလမ်း(၁၅၉) ကားသည်

(၄၈၀) ကီလိုမီတာ ကွာဝေးလေသည်။

ဗုဒ္ဓပွင့်ခဲ့သောနေရာလည်းဖြစ်၊ ဂယာမြို့အနီး၌ တည်ရှိသောကြောင့် ဗုဒ္ဓဂယာဟု ခေါ်ကြရာမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဗုဒ္ဓဂါယာ ဟူသောအမည် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓဂယာ ရောက်လျှင်တော့ မိဂဒါဂုန်၊ သာဝတ္ထိ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရာ၊ သာဝတ္ထိမြို့ဟောင်း၊ လုမ္ဗိနီဥယျာဉ်နန္ဒာ၊ ရာဇဂြိုဟ်၊ ဗာရာဏသီ၊ ကုသိနာရုံ၊ ဝေသာလီ အစရှိသောနေရာများသို့ ရောက်အောင်သွားကြလေသည်။

၎င်းတို့သုံးယောက်သည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ဟောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ထူးဆန်းမှုများနှင့် စတင်ကြုံတွေ့ရလေသည်။ တကယ်တော့ သုံးယောက်သား အိန္ဒိယသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြခြင်းမှာ ဟိမဝန္တာဘက်သို့ ခရီးဆက်ရန်အတွက် ရည်ရွယ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

သို့စေကာမူ မည်သည့်နေရာ ရောက်အောင်သွားရမည်၊ မည်သူနှင့် တွေ့ရမည်ဆိုသောအချက်ကိုတော့ တိတိကျကျ မသိကြပေ။

ဟိမဝန္တာတွင် အစဉ်နေထိုင်သော ဆွာမိကုမာရ အပါအဝင် ယောဂီကြီးများ၊ ဆာဒူးကြီးအချို့မှာ ဆရာကြီးသူရဇနှင့် သိက္ခမ်းကြသည်။ သို့စေကာမူ ၎င်းတို့နှင့် တွေ့ရန်မှာ လွယ်ကူသောအရာတော့ မဟုတ်ပေ။

ယောဂီကြီးများမှာ အကြောင်းကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာရှိသဖြင့် ၎င်းတို့ တွေ့လိုသောသူထံသို့ အချိန်မရွေး နေရာမရွေး

ရောက်လာလေ့ရှိသော်လည်း မိမိကတွေ့လိုသဖြင့် လိုက်နာလျှင်တော့ တွေ့ရန်မလွယ်လှပေ။

ယခုလည်း ၎င်းတို့သုံးယောက်မှာ ဗုဒ္ဓဂယာ နေရာအနီး လှည့်လည်သွားလာပြီး ဘုရားဖူးနေကြသော်လည်း ယောက်ျား၏ အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ကြရသေးပေ။

ရာဇဂြိုဟ်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့လုံး ထူးခြားသော နေရာများကို လှည့်လည်သွားလာပြီး ညအချိန်ရောက်သောအခါ ဝေပုလ္လတောင်ခြေ၌ရှိသော ကျောက်ဂူတစ်ဂူသို့ ဝင်ပြီးနားကြသည်။

ညဉ့်ဦးပိုင်းရောက်သောအခါ အပြင်ဘက်မှာ နှင်းများ ကျလာသောကြောင့် ဂူအတွင်းမှာ မီးဖိုဖိုထားရသည်။

လက်ဖက်ရည်တစ်အိုး ကျိုပြီး ပါလာသော အစားအသောက်များကို စားသောက်ကြသည်။

၎င်းတို့သုံးယောက်မှာ ထိုသို့ခရီးသွားသောအချိန်မှာ သက်သတ်လွတ် အစားအသောက်များကိုသာ စားသောက်ကြသဖြင့် တကူးတက ချက်ပြုတ်နေခြင်း မရှိလှပေ။

ဝေပုလ္လတောင်ခြေ(ယခု ကားလမ်းရှိသောနေရာ၏ လက်ဝဲဘက်)၌ရှိသော ကျောက်ဂူမှာ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က ဒေဝဒတ်နေခဲ့သောကျောက်ဂူဖြစ်သဖြင့် ယခုတိုင် ဒေဝဒတ်ကျောက်ဂူဟုပင် ခေါ်ကြလေသည်။

ဘုရားလက်ထက်တော်က ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်၌ ဘုရားအား ဝိုဏ်းခွဲပြီး ၎င်းကိုယ်တိုင် ဘုရားဖြစ်သည်ဟု ကြွေး

ကြော်လျက် သီးခြားနေခဲ့သောနေရာလည်းဖြစ်သည်။

အချို့ကလည်း.. ဒေဝဒတ်သည် ထိုဂူအတွင်း၌ပင် ယောက်ျားရအောင် ကျင့်ကြံခဲ့သည်ဟုလည်း အဆိုရှိကြလေသည်။ ထိုဂူမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းသဖြင့်.. ထိုညအဖို့တော့ တောင်းစွာနေနိုင်ကြသည်။

စားသောက်ရင်းနှင့်ပင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အထိ ခရီးဆက်ကြမှာလဲ ဆရာကြီး”

“ဟိမဝန္တာအထိတော့ ရောက်အောင်သွားရလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

“ဟိုမှာ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ရမလဲ”

“ယောက်ျားဆွာမိကုမာရနဲ့ တွေ့ရဖို့တော့ မျှော်လင့်ရတာပဲ၊ သူနဲ့တွေ့မှ အဆင်ပြေမှာ”

“သူ့ကို ဘယ်နေရာမှာ တွေ့နိုင်မလဲ ဆရာကြီး”

“အဲဒါတော့ အတပ်ပြောလို့ မရဘူး မောင်ထင်ကျော်ရဲ့၊ သူတော်စင်တွေ ယောဂီတွေဆိုတာ တစ်နေရာတည်းမှာ အမြဲနေလေ့မရှိကြဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကို လိုက်ရှာဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူး၊ ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ပျောက်တာထက် အရှာရခက်တယ်၊ ဒါပေမယ့်.. စိတ်ပျက်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ သူတို့ တွေ့ချင်ရင်တော့ ခဏလေးနဲ့ ရောက်လာကြတာပါပဲ”

ဟု ပြောပြသည်။

ထိုအခါ ဦးဗန်ကောင်းကပါ ဝင်မေးလေသည်။

“ဆရာကြီးပြောတဲ့ ယောဂီကြီးဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့(၁၅)နှစ် (၁၆)နှစ်လောက်က မောင်တောက ကိုဘကျော်တို့အိမ်မှာ တစ် ခါတွေ့ခဲ့ရသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဆရာကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဘာမှအားလျော့စရာ မရှိပါဘူး။ ဖင် လယ်ခြားနေတဲ့ မောင်တောလို နေရာမျိုးကိုတောင် ရောက် အောင်လာပြီး တွေ့သေးတာပဲ။ ဒီနေရာနဲ့ ဟိမဝန္တာက ကော့ ချင်းကပ်သလောက် နီးနေမှပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာတာထိ သူသိနေလောက်ပြီ ထင်ပါတယ်”

ဟု အားရှိစရာစကားမျိုး ပြောသည်။

ထိုစကားပြောနေကြစဉ်မှာပင် . . . ဂူအပြင်ဘက်မှ လျှောက်လာသောခြေသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ ယောဂီကြီးများ ရောက်လာလေပြီလားဟု လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်မှာ မှောင်နေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ နှင်း များ ကျနေသည်ကတစ်ကြောင်း ဝေဝါးလျက်ရှိနေသည်။

သို့စေကာမူ လျှောက်လာသောခြေသံကတော့ ဂူပေါ်ထိ ဝသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာလေသည်။

ခဏကြာတော့ ဂူပေါက်ဝသို့ လူတစ်ယောက် ရောက် လာလေသည်။

မီးဖိုမှ မီးအလင်းရောင်ဖြင့် မြင်ရတော့မှ သူတို့ဆီ

လင့်ထားသကဲ့သို့ ယောဂီကြီးမဟုတ်ဘဲ ဆာဒူးတစ်ယောက် ဖြစ် နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

အိန္ဒိယမှာ ဆာဒူးများက နေရာအနှံ့ ရှိနေပြီးသွားလာ နေကြသောကြောင့် ယခုလို တွေ့ရသည်ကတော့ အဆန်းတ ကြယ် မဟုတ်တော့ပေ။

ဂူပေါက်ဝမှာ ရပ်နေသောဆာဒူးကြီးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး မှာ ခါးမှာပတ်ထားသော နံငယ်ပိုင်းသာရှိပြီး ကိုယ်ဗလာနှင့် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး နှင်းများကပ်နေသည်။ သို့သော် သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ချမ်းနေသည့်ပုံမျိုးတော့ မရှိပေ။

ရှေ့ဆက်မသွားသဖြင့် အစားအသောက်တစ်ခုခု အလို ရှိသည် ထင်သဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် မုန့်အချို့ကို ယူ၍ နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ဆာဒူးကြီးက ပြောသည်။

“ကျုပ် အထဲကို ဝင်ခဲ့ပါရစေ”

မီးအပူငွေ့လှုံ့ချင်သည် ထင်သောကြောင့် ဝင်ခွင့်ပေး လိုက်သည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ဆာဒူးကြီးက အတွင်းဝင်လာပြီး မီးပုံအနီးမှာ ဝင်ထိုင် လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က နို့ဆီဖြင့် ဖျော်ထားသော နို့တစ်ခွက်နှင့် မုန့်ခြောက်အချို့ကို ပေးတော့ ယူပြီး စားသောက် နေသည်။ ပြီးမှ လာရင်းကိစ္စကို ပြောလေသည်။

“ကျွန်ုပ်နာမည်က ချန္နရာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ သင်တို့ဆီမှာ

အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

“ပြောပါ”

“ကျွန်ုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပြီး အလောင်းတစ်လောင်းကို သင်္ကြိုဟ်ပေးဖို့ပါပဲ”

ထိုစကားကြောင့် သုံးယောက်သား အံ့ဩသွားကြလေသည်။

“အလောင်းက ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ဟိမဝန္တာတောင်ခြေမှာရှိတဲ့ ဂူတစ်ဂူထဲမှာ ရှိပါတယ်”

“သေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပါပြီ”

“သင်ကိုယ်တိုင် ဘာကြောင့်မသင်္ကြိုဟ်တာလဲ”

“သူက အသက်ရှိနေတဲ့ဘဝတုန်းက မိစ္ဆာလမ်းစဉ်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကြောင့် ကျွန်ုပ်လက်နဲ့ထိပြီး သင်္ကြိုဟ်ပေးလို့မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် သင်တို့ကို လာပြီးအကူအညီတောင်းရတာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြောပြသည်။

“ကျုပ်တို့က ခရီးသွားတွေပဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ကိုမှ ရွေးပြီး လာအကူအညီတောင်းရတာလဲ”

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ လူတွေတိုင်း အကူအညီတောင်းလို့မရတဲ့ ကိစ္စမျိုးဆိုတာ သင်တို့ မဟာဂန္ဓာရီ ခရီးသည်တွေ အသိဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုသို့ ချက်ကျလက်ကျ ပြောလိုက်သောအခါ. . . သုံး

ယောက်စလုံး ဘာမှပြန်မပြောသာတော့ပေ။ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက မျက်စိမှိတ်ထားလျက် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

တစ်စုံတစ်ခုကို အာရုံပြုနေခြင်းလည်း ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ အတန်ကြာတော့မှ မျက်လုံးပွင့်လာပြီး ကျန်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဆာဒူးကြီး ပြောနေသောစကား မှန်ကန်သည်ဆိုသော အဓိပ္ပါယ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဆာဒူးကြီးကပင် ဆက်ပြောလေသည်။

“သင်တို့ ယခုတစ်ခေါက် ခရီးထွက်လာတာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဆရာသခင်ဖြစ်တဲ့ ယောဂီကြီး ဆွာမိကုမာရနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စဆိုတာ ကျွန်ုပ်သိပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် အံ့ဩကြရပြန်သည်။

“နောက်တစ်ချက်က မြကိုးသွယ်ဒေဝီလို့ ခေါ်တဲ့ မြနှင့် ဖြူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိစ္စအတွက်နဲ့ လာကြတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . မြနှင့်ဖြူကို သင်သိပါသလား”

ဆာဒူးကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သိပါတယ်. . . သူ အသက်ရှိတုန်းက ကျွန်ုပ်သွားပြီး ဘိုးဂျပါထရာလို့ ခေါ်တဲ့ နတ်သစ်ရွက် ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇ စိတ်ထဲမှာ ကိုဘကျော် ရေးလိုက်သည့်စာထဲမှ အကြောင်းအရာများကို ပြန်

သတိရလာမိသည်။

ထိုအခါ မြနင်းဖြူ ငယ်ရွယ်စဉ်က နတ်သစ်ရွက် လာပေးသွားသော ဆားဒူးကြီးမှာ ယခု သူတို့ရှေ့မှာ ရောက်နေသည့် ချန္တရာ ဖြစ်မှန်း သိကြရလေတော့သည်။

သို့ကြောင့် ဆားဒူးကြီးအပေါ်မှာလည်း ပိုမိုယုံကြည်မှု ဖြစ်လာလေတော့သည်။

“မြနင်းဖြူ သေခဲ့တာ ကြာပြီမဟုတ်လား”

“ဆယ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ သူ့သေတုန်းက ဥသိရဉ္စေ ဆိုတဲ့နေရာမှာပါ။ သူ့အလောင်းကို ဟိမဝန္တာတောင်ခြေ တစ်နေရာမှာ မြှုပ်ထားခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေရာမှာ သူ့အလောင်း မရှိတော့ပါဘူး”

“ဘယ်နေရာ ရောက်သွားပြီလဲ”

“မြကိုးသွယ်ဒီပါ လိုဏ်ဂူထဲကို ပြန်ရောက်သွားပါပြီ”

ဆားဒူးကြီးစကား ကြားရသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော် စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် မျှော်လင့်ချက် ရှိလာသကဲ့သို့ ခံစားရလေသည်။

ဆားဒူးကြီးက ဆက်ပြောလေသည်။

“မြကိုးသွယ်ဒီပါ လိုဏ်ဂူထဲမှာ သူ့ရဲ့အလောင်းက မပျက်မစီးဘဲနဲ့ ရှိနေပါသေးတယ်။ သင်တို့ သူ့ကို ရှာဖွေဖို့ လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“အဲဒီနေရာက သာမန်အနေနဲ့ မရောက်နိုင်ကြပါဘူး။

ဆင်းမှာလည်း အန္တရာယ်အနှောင့်အယှက်တွေလည်း အများကြီး ရှိပါတယ်”

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးတွေလဲ”

“ပရလောကသားတွေနဲ့ ဆားဒူးမိစ္ဆာတွေရဲ့ အန္တရာယ်တွေနဲ့ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဒီအန္တရာယ်တွေက သာမန်နဲ့ ကျော်ဖြတ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အကူအညီရမှ ကျော်ဖြတ်နိုင်မယ်”

ဟု ပြောသည်။

“ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ အကူအညီပေးမှာလဲ”

“ဆားဒူးမိစ္ဆာတွေက အတော်များတယ်။ ဒါအပြင် မမြင်တဲ့ ပရလောကသားတွေကတော့ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပါတယ်။ ဒါတွေကို သိဒ္ဓိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှ ဖြေရှင်းပေးနိုင်ပါတယ်။ ဆရာသခင် ဆွာမိကုမာရရယ်၊ ကျွန်ုပ်ရယ်၊ ယခုသင်တို့ သင်္ကြိုဟ်ပေးမယ့်သူရယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်က အကူအညီပေးနိုင်ပါတယ်”

“ဟင်... သေပြီးသားသူက ဘယ်လိုအကူအညီလာပေးမှာလဲ”

“သူက မသေခင်က ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပေါက်မြောက်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှသာ ဆားဒူးမိစ္ဆာတွေရဲ့အနှောင့်အယှက် ဝင်ပြီး မိစ္ဆာအယူတွေ ဝင်သွားတာ

သုံးယောက်သား စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြ

သည်။

“သေသွားပေမယ့်လည်း သူ့ရဲ့ စရဏတရားတွေကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်က မပျက်မစီးဘဲ ကျန်နေခဲ့တယ်... ”

ဒီခန္ဓာကိုယ်ကို ဘယ်သူမှ ဖျက်ဆီးလို့မရနိုင်ဘူး။ သူ့နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့သူတွေ ရောက်လာမှပဲ သင်္ဂြိုဟ်ပေးလို့ရမယ်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့က သူ့နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့သူတွေလား”

“မှန်ပါတယ်... သင်တို့က သူ့နဲ့ သက်ဆိုင်သလို မြက်ခွံသွယ်ဒေဝီနဲ့လည်း ပတ်သက်တဲ့သူတွေဖြစ်ပါတယ်”

“သူ့ကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးပေးပြီးရင် ဘယ်လိုအကျိုးရနိုင်ပါသလဲ”

“သူ့ရဲ့ရုပ်ခန္ဓာ ပျက်စီးသွားရင် သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ဝင်နေတဲ့ မိစ္ဆာဓါတ်တွေလည်း ပျက်စီးသွားပြီး သူတော်စင်ဘဝကို ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒီအခါ သင်တို့သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် မှာ လိုက်ပါပြီး အကူအညီပေးပါလိမ့်မယ်”

ထိုသို့ရှင်းပြတော့မှ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားကြလေတော့သည်။

သို့ကြောင့် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သုံးယောက်သား ဆာဒူးချနွှာရာနောက်သို့ လိုက်သွားရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။



အခန်း(၉)

မီးလျှံကြားမှ သူတော်စင်ဒေဝီ

ဂူအပြင်ဘက်မှာ နှင်းများ ကျနေသည်။ အမှောင်ထုများ ဖုံးထားသော်လည်း ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်အချို့ ရှိနေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှသာ တိရစ္ဆာန်ငယ်ကလေးများ အော်သံအချို့ကို ကြားကြရသည်။

အအေးဓါတ်က များလှပေရာ ဆွယ်တာ၊ အနွေးထည်၊ ခေါင်းစွပ်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့်ကြားမှပင် စိမ့်နေအောင် အေး

လှပေသည်။

သုံးယောက်သား ဆာဒူးချန္ဒရာ ခေါ် ရာနောက်မှ လိုက်သွားကြရာ မည်သည့်နေရာရောက်နေမှန်း မသိကြရပေ။ အချိန်အတော်ကြာအောင် သွားမိသောအခါ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေသို့ ရောက်လာဟန် ရှိပေသည်။

သစ်တောအုပ်များနှင့် ကျောက်တောင်နံရံကြီးများကို မြင်တွေ့လာရသည်။

သို့စေကာမူ မြူနှင်းများ ဖုံးအုပ်ထားသောကြောင့် တောင်ထိပ်ပိုင်းများကိုတော့ လှမ်းမမြင်နိုင်ပေ။ အတန်ကြာသောအခါ တောစပ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ထိုနေရာတွင် အပေါ်ဘက်သို့ တက်နိုင်သောလမ်းတစ်ခုကို မှုန်ဝါးဝါး လှမ်းမြင်ရသည်။

ထိုနေရာရောက်သောအခါ ရှေ့မှ သွားနေသော ချန္ဒရာမှာ တံ့ခနဲ ခြေလှမ်းရပ်သွားသောကြောင့် နောက်မှ လိုက်လာသော ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ သုံးယောက်လည်း ရပ်လိုက်ကြသည်။

လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့သွားမယ့်လမ်းပေါ်မှာ ရပ်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“လမ်းဖယ်ပေးပါ”

ချန္ဒရာက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မဖယ်နိုင်ဘူး... ငါတို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရုပ်အလောင်းပျက်ဆီးရန်အတွက် သွားမယ့်သူတွေကို သွားခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

ထိုအခါမှပင် သူတို့ရှေ့ လမ်းပေါ်မှာ ရပ်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်မှာ ဆာဒူးမိစ္ဆာတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ရိပ်မိကြလေသည်။

“သူက မိစ္ဆာဘဝက လွတ်ပြီး သူတော်စင်ဘဝ ရောက်နေပြီ၊ ဒီတော့ သူ့ကို သင်တို့ မိစ္ဆာတွေရဲ့ ထာဝရအကျဉ်းသားဘဝနဲ့ မထားနိုင်ဘူး ကယ်တင်ပေးရမှာပဲ”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း အစွမ်းရှိသလောက်သာ ကြိုးစားပေတော့၊ ငါတို့ကတော့ ရအောင်တားဆီးရမှာပဲ”

ဟု ပြောနေစဉ် ချန္ဒရာက လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော တောင်ဝှေးဖြင့် တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ရှေ့မှ တားဆီးနေသည့် ဆာဒူးမိစ္ဆာမှာ အမှောင်ထဲမှာ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ လမ်းအတိုင်း အပေါ်သို့ ဆက်တက်ခဲ့ကြသည်။ တောတွင်းရောက်လာတော့ နှင်းဒဏ်ခံရမှု နည်းသွားသောကြောင့် အအေးဒဏ် သက်သာသွားသည်။

သို့သော် သစ်ရွက်များအပေါ်သို့ နှင်းစက်များ ကျရာမှ ခေါ်ထွက်လာသော တဖြောက်ဖြောက် အသံများကို ဆူညံစွာ ကြားနေရသည်။

တစ်နေရာရောက်တော့ ၎င်းတို့သွားမည့်လမ်းပေါ်မှ အသံအချို့ကို ကြားရလေသည်။

“ရွှီး... ရွှီး... ရွှီး”

တောထဲမှာ အမှောင်ရိပ် ပိုများနေသောကြောင့် အသံ

ကိုသာ ကြားနေရပြီး ရှေ့မှ တားဆီးနေသော သတ္တဝါကိုတော့ မမြင်ရသေးပေ။ ရှေ့မှ သွားနေသော ချန္တရာပင် သတိဖြင့် သွားနေရဟန် ရှိလေသည်။

“ရှီး... ရှီး... ရှီး”

အသံများ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။

တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်ပေါ်မှ ကြီးမားစွာ တစ်ခွေ ဖြေချလိုက်သကဲ့သို့ မြွေကြီးတစ်ကောင် လျှောက်ကျလာသည်။

အောက်ရောက်သောအခါ ကြီးခွေအပုံကြီးကဲ့သို့ သွားပြီးနောက် ဦးခေါင်းက တဖြည်းဖြည်း ထောင်တက်လာသည်။

အလုံးမှာ အတော်ကြီးပြီး အလျားလည်း ရှည်လှသည်။ ခေါင်းထောင်လာပြီး ပါးပျဉ်းထလိုက်သောအခါ ကြောက်စရာကောင်းသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်လာတော့သည်။

မြွေကြီးက ပါးပျဉ်းထောင်လျက် ဟိုဘက်ဒီဘက် ထိုးနေပြီး ယခုပင် ပေါက်ချလိုက်တော့မည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ချန္တရာက ခါးထဲမှာ အသင့်ဆောင်ထားသော နတ်သစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီးပြလိုက်ရာ မြွေကြီးမှာ ပါးပျဉ်းထောင်သိမ်းသွားသည်။

သို့သော် . . . နေရာမှ ရွှေ့မသွားပေ။

“ကျုပ် . . . ရှင်းပေးပါမယ်”

နောက်မှ ရပ်နေသည့် ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ပြောပြီးနောက်

တိုင်းလာလေသည်။

ချန္တရာက နံဘေးသို့ ဖယ်ပေးသည်။

ဆရာကြီးက ၎င်းလွယ်ထားသော လွယ်အိတ်အတွင်းမှ

တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ခါတ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပင့်ကူရုပ်ကလေးပင်

ဖြစ်လေသည်။

ဆရာကြီးက ပင့်ကူရုပ်ကလေးကို လက်ဝါးပေါ်တင်ပြီး

ထာမန္တန်များ ရွတ်ဆိုလိုက်သောအခါ အသက်ဝင်သကဲ့သို့

သွားသည်။

ပင့်ကူရုပ်မှာ အသက်ဝင်လာသကဲ့သို့ မျက်လုံးနှစ်လုံး

လှုပ်ရှားလာသည်။

ထိုအခါ ဆရာကြီးက မြေပေါ်သို့ ချပေးလိုက်သည်။

ပင့်ကူရုပ်ကလေးက အမှောင်ထဲမှာ ဖျက်ခနဲ ပျောက်

ကွယ်လေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ တောထဲမှ ကြီးမားသော ပင့်ကူ

တစ်ကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာပြီး မြွေကြီးရှိရာသို့ သွားလေ

သည်။

အနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ မြွေကြီးပေါ်သို့ ခုန်

ခုန်သွားလေတော့သည်။

ခဏကြာသည်နှင့် မြွေကြီးနှင့်ပင့်ကူနက်တို့မှာ ပြင်းထန်

တိုက်ခိုက်ကြလေရာ မြွေကိုယ်လုံးနှင့် ဖိကြိတ်မိသောကြောင့်

မြွေမှာရှိသော သစ်ပင်ငယ်များ ကျိုးကြေပျက်စီးသောအသံများ

ကိုပင် အတိုင်းသား ကြားကြရသည်။ မြွေကြီးမှာ ကိုယ်လုံးက လူးလွန်နေသော်လည်း ဦးခေါင်းပိုင်းကိုတော့ ပင့်ကူနက် အစွယ်ချက် မိနေသောကြောင့် မလှုပ်နိုင်တော့ပေ။

အတန်ကြာတော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိမ်ကျသွားလေ တော့သည်။

အခြေအနေ ငြိမ်သက်သွားသောအခါ ဆရာကြီးသူဇွန် လက်ထဲသို့ ၎င်းလွတ်ပေးလိုက်သော ဓါတ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထား သော ပင့်ကူရုပ်ကလေး ပြန်ရောက်လာသည်။

ချန္ဒရာက ဆရာကြီး၏အစွမ်းကို အသိအမှတ်ပြုသည့် အနေဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြပြီး ထိုနေရာမှ ရှေ့ဆက်သွား ကြလေသည်။

သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော မြွေကြီးအနီးမှ ဖြတ်သွားကြသည့်ကပင် အသည်းအေးစရာဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း သူတို့ ကျော်သွားပြီး အတော်ဝေးသည့် နေရာ ရောက်သောအခါ စောစောက အခွေလိုက် ငြိမ်သက်သည့် မြွေသေကြီးမှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားသော တော့သည်။

ရှေ့မှာတော့ နောက်ထပ်အန္တရာယ်တစ်ခုက စောင့်ကြည့်နေပြန်တော့သည်။

တောနက်အတွင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ လေးတွင်းတစ်နေရာမှ ပြေးလွှားလာခဲ့သောခြေသံများကို အရင်ကြားရသည်။ တောတိရစ္ဆာန်များ အုပ်စုလိုက် ပြေးလွှားလာသောအခါ

သံမျိုးဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။

အတော်နီးသောနေရာ ရောက်လာတော့မှ စကားပြောသံများကို ကြားရတော့သည်။

“မလွတ်စေနဲ့. . . တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့၊ တစ်ယောက်မှလည်း အသက်ရှင်ခွင့်မပေးနဲ့”

“လိုက်. . . လိုက်. . . မြန်မြန်လိုက်ကြ”

အသံများကို ကြားရသည်နှင့်ပင် ကြောက်စရာကောင်းလှတော့သည်။

မိမိတို့နောက်မှ တောတွင်းမှာ နေကြသည့် လူရိုင်းများ လိုက်လာလေသလားဟုပင် ထင်စရာရှိတော့သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မနီးမဝေးနေရာမှ လမ်းပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကို တွေ့ရလေသည်။

လူမျက်နှာနှင့် မတူဘဲ ဘီလူးတစ်ကောင်မျက်နှာမျိုးနှင့် လူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

၎င်းက လမ်းပေါ်မှာ ပိတ်ရပ်နေသည်။

ခဏချင်းမှာပင် သူတို့ရှေ့နောက် နေရာများမှ အခြားသဏ္ဍာန်များလည်း ခုန်ဆင်းလာကာ ဝန်းရံထားလေသည်။

၎င်းတို့မှာ လူနှင့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တူသော်လည်း လူစင်စစ်တော့ မဟုတ်ကြပေ။

မျက်လုံးများက ဟင်္သာပြဒါးကဲ့သို့ နီရဲနေသည့် ဘီလူးများပင်ဖြစ်သည်။

စုစုပေါင်း ရှေ့နောက်(၆)ယောက်ခန့် ရှိကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်းကိုယ်မှာ ကိုယ်နှင့် မကွာသော သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“သူတို့ကို ဒီလိုလက်နက်မျိုးနဲ့ သတ်လို့မသေဘူး၊ ဒီ အန္တရာယ်လောက်တော့ ကျုပ်တာဝန်ထားစမ်းပါ”

ဟု ပြောကာ ဦးဗန်ကောင်းက ၎င်းလွယ်အိတ်အတွင်းမှ အရာဝတ္ထုအချို့ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

သိမ်ဝင်အပ်များပင်ဖြစ်သည်။

ဘူးတစ်ဘူးထဲမှာ ထည့်ထားသည့် သိမ်ဝင်အပ်များထဲမှ အပ်(၆)ချောင်းကို ထုတ်ယူပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို သုံးချောင်း ခွဲပေးလိုက်သည်။

“မောင်ထင်ကျော်က ရှေ့က သုံးယောက်ကို တာဝန်ယူပေတော့၊ ကျုပ်က နောက်က သုံးယောက်ကို တာဝန်ယူ ရှင်းလိုက်မယ်၊ ဟော... ဝင်လာပြီ၊ ထိအောင်သာ ပစ်ပေတော့”

ဟု ပြောနေစဉ်မှာ ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်နေသော မိစ္ဆာသုံးယောက်က တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာရာ သိမ်ဝင်အပ်ဖြင့် စီးပစ်သည်။

နောက်ဘက်မှ ဝင်လာသူများကိုလည်း ဦးဗန်ကောင်းက မလွတ်တမ်း ပစ်နိုင်လေသည်။

မိစ္ဆာများမှာ သိမ်ဝင်အပ် ထိသည်နှင့် စူးစူးဝါးဝါး*အော်ဟစ်ကာ အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

နောက်ဆုံး (၆)ယောက်စလုံး ကွယ်ပျောက်သွားမှ ရှေ့

သို့ ခရီးဆက်နိုင်ကြတော့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ နောက်ထပ်အန္တရာယ် မတွေ့ကြရသော်လည်း တောနက်တွင်းတစ်နေရာမှ ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည့် အသံကြီးကိုတော့ ကြားလိုက်ကြရသည်။

“မင်းတို့ အစွမ်းရှိသမျှတော့ နေနှင့်ကြဦးပေါ့၊ တစ်နေ့တော့ ငါတို့လက်က မလွတ်ပါဘူး”

ဟူ၍ ကြိမ်းမောင်းလိုက်သောအသံကြီးဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း အကောင်အထည်တော့ မမြင်ရပေ။

အနှောင့်အယှက်များ ကင်းရှင်းသွားသောအခါ ချန္တရာကပင် ဦးဆောင်ပြီး ရှေ့သို့ လျှောက်သွားရာ ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ဂူအတွင်းသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ဂူအတွင်းမှာ အလင်းရောင် မရှိသောကြောင့် ဆရာကြီး သူရဲဇွဲက အသင့်ယူလာသော မီးတိုင်တစ်တိုင်ကို မီးထွန်းလိုက်သောအခါမှ အလင်းရောင် ရလာပြီး ကောင်းစွာမြင်ရလေသည်။

ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းမှာတော့ ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်မှာ တင်ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်အလောင်းကို တွေ့ကြရသည်။ ထိုအလောင်းမှာ အသက်(၃၀)ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး အိပ်ပျော်နေသည့်အလား မပျက်မစီး ပကတိအတိုင်း ရှိလေသည်။

“သူ့သေသွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက မေးလိုက်သည်။

“သူ တမလွန် ကူးသွားတာ နှစ်အတော်ကြာခဲ့ပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဝိညာဉ်ကြီးက ရှိနေသေးသလို ဝိညာဉ်ကလည်း ရှိနေပါသေးတယ်”

ချန္ဒရာက ပြန်ပြောပြသည်။

“အခု ဘယ်လိုလုပ်ပေးစေချင်တာလဲ”

“အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီ... လုပ်ပေးပါမယ်၊ ဂူအတွင်းကို အပြင်က အနှောင့်အယှက်တွေ မဝင်နိုင်အောင် ကာကွယ်ပေးထားပါ”

ဆရာကြီးကပြောသည်နှင့် ချန္ဒရာက ဂူပေါက်ဝသို့သွားပြီး တောင်ငွေဖြင့် မိစ္ဆာများ ကြောက်ရွံ့သော အမှတ်အသားများကို ရေးခြစ်နေလေသည်။

၎င်းရေးခြစ်နေသော အမှတ်အသားမှာ ရှေးဟောင်းယောဂီကြီးများ အသုံးပြုနေသော ကြာပွင့်အမှတ်အသားပါသော အန္တရာယ်ကင်းစေသည့် အမှတ်အသားများပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ချန္ဒရာက ထိုသို့ အမှတ်အသားများ ပြုလုပ်နေစဉ်... ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက ကျောက်ဖျာပေါ်မှာရှိနေသည့် အလောင်းကို မီးရှို့ရန် ပြင်လေရာ ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း ဝိုင်းကူပေးကြရသည်။

၎င်းတို့သည် ဂူအတွင်းမှာ အဆင်သင့်တွေ့သော ထင်းရှူးသားများ၊ သစ်ရွက်ခြောက်၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များကို စုပုံကာ

အလောင်းကို မီးရှို့ကြလေသည်။

ခဏကြာတော့ မီးတောက်ကြီးများ တက်လာလေတော့သည်။

မီးအလင်းရောင်ကြောင့် ဂူအတွင်းမှာ လင်းထိန်နေသည်။ မီးတောက်များက အတော်ကြာအောင် တောက်လောင်ဝါးမျိုပစ်လိုက်သောအခါ ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ရှိနေသော အလောင်းမှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြာကျ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

နောက်ဆုံး မီးတောက်များ ပြန်ငြိမ်းသွားသောအခါ ဂူအတွင်း၌ မှောင်မြဲ ပြန်မှောင်သွားလေသည်။

အားလုံးမှာ ဘယ်လိုအခြေအနေ ထူးလာလေမည်လဲဟု စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂူအတွင်းပိုင်းမှ ထွက်လာသည့် ခြေသံကို အရင်ကြားရသည်။

ပြီးမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ပုံသဏ္ဍာန်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ရုံ တစ်ကိုယ်လုံး ခြုံထားပြီး သူတော်စင်တစ်ဦးအသွင်မျိုးဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းသောအချက်မှာ အမျိုးသမီး၏မျက်နှာမှာ စောစောက မီးသဂြိုဟ်လိုက်သည့် အမျိုးသမီးမျက်နှာနှင့် တူနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူမက အရှိန်မသေသေးသော မီးခိုးငွေ့များကြားမှာ

ရပ်နေပြီး ချန္တရာအပါအဝင် အားလုံးကို လက်အုပ်ချီလျက် အနိအသေ ပေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်ုပ်အား ကျိန်စာဆိုးက လွတ်မြောက်အောင်ကူညီဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အခု သူတော်စင်ဘဝကို ရောက်ပြီလား”

ချန္တရာက မေးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ရောက်ပါပြီ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ သိလိုသည်များကို ပြောပြနိုင်ပါသလား”

“မေးလိုရာ မေးပါ”

“မြကိုးသွယ်ဒီပါလိုက်ဂူကို ဘယ်ကဲ့သို့ ရောက်အောင် သွားရမလဲ . . . လမ်းညွှန်ပေးပါ”

“အဲဒါက ကျွန်ုပ် လမ်းညွှန်ပေးခွင့် မရှိပါဘူး၊ ယောဂီကြီး ဆွာမိကုမာရနဲ့သာ တွေ့ပါလေ”

“သူက ဘယ်မှာ ရှိပါသလဲ”

“နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ပျက် ရှိတဲ့နေရာကို သွားရင် ယောဂီကြီးတွေကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

“ယောဂီကြီး ရှိတဲ့နေရာ ရောက်သည်အထိ အန္တရာယ်များကင်းအောင် စောင့်ရှောက်ပေးပါမည်၊ လမ်းပြပေးပါမည်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ်”

“ဒါအပြင် ယောဂီကြီးနှင့် တွေ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ သူက

ခွင့်ပြုပေးမယ်ဆိုရင် မြကိုးသွယ်ဒီပါ လိုက်ဂူအထိ လိုက်ပါပြီး အကူအညီပေးပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် သူတော်စင်ဒေဝီသည် ဂူအတွင်း သို့တစ်ဖန် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ ချန္တရာက ပြောသည်။

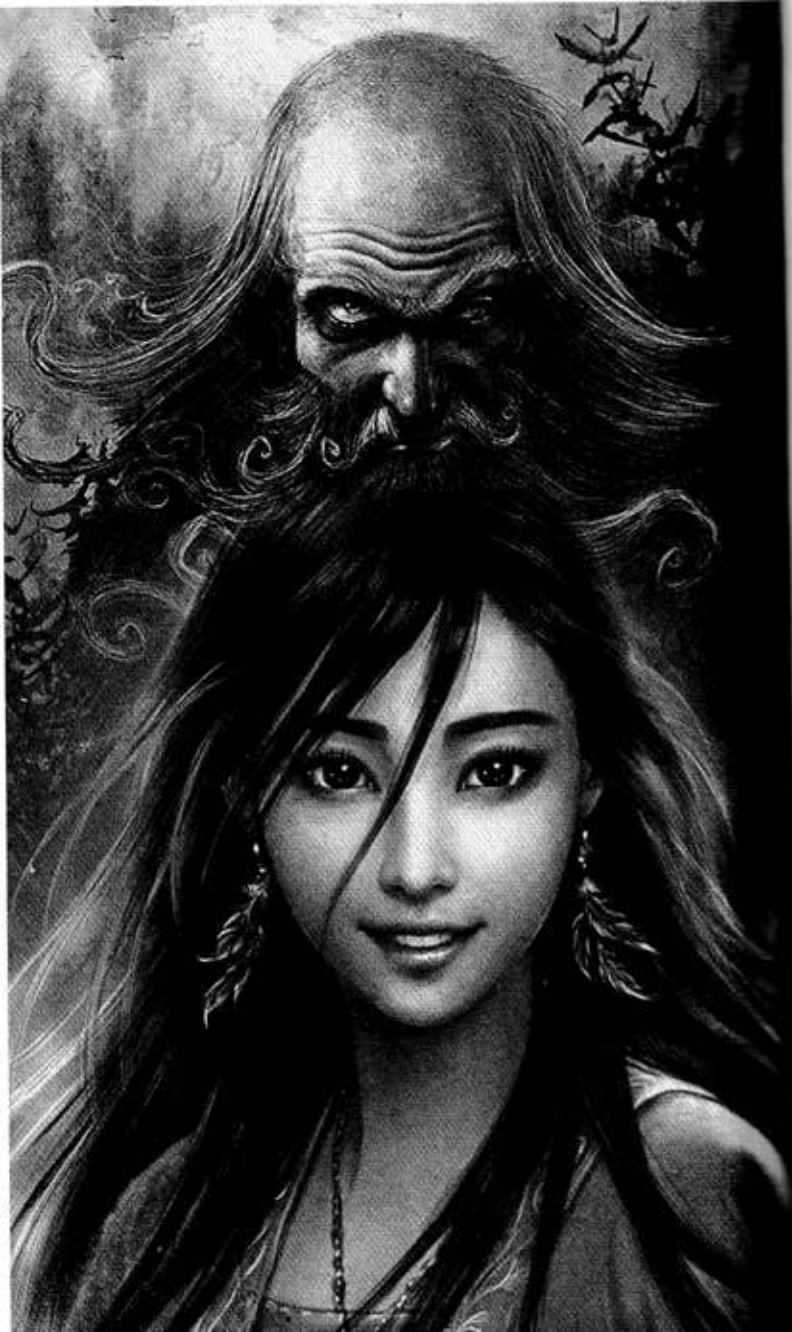
“သင်တို့ ယခုကဲ့သို့ လိုက်ပြီးအကူအညီပေးခဲ့တဲ့အတွက် များစွာကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီအကျိုးတရားက သင်တို့ သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အကျိုးပြုပေးပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ုပ်လည်း သွားပေးဦးတော့မယ်၊ ဒီညတော့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူကြပေးဦးတော့၊ ဂူအတွင်းမှာ အန္တရာယ်ကင်းစေသော အမှတ်အသားများဖြင့် တားဆီးပေးခဲ့သောကြောင့် အန္တရာယ်များ ဝင်ရောက်လာနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

နံနက်လင်းမှသာ နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ပျက်ရှိရာသို့ ခရီးဆက်ကြပေတော့”

ဟု ပြောဆိုမှာကြားပြီး ဆာဒူးချန္တရာမှာ ဂူအတွင်းမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

အချိန်မှာလည်း သန်းခေါင်ယံအချိန်ကျော်ခဲ့ပြီမို့ သုံးယောက်သား ခေတ္တအနားယူရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။





အခန်း(၇)

ဟိမဝန္တာမှ ဆရာသခင်နှင့် ပြန်တွေ့ရခြင်း

နာလန္ဒာသည် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့အတွက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူး၊ မသွားဖူး၊ မလာဖူးသောနေရာ တစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါချေ။ နာလန္ဒာသည် ဝိဟာပြည်နယ်၊ ပတ္တနာခရိုင်၊ ရာဇပြိုဟ်၏ မြောက်ဘက်၌ တည်ရှိလေသည်။

ရှေးက နာလ၊ နာလက၊ နာလကရိမ၊ နာလန္ဒာဟု ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ရေကန်တွင်း၌ တွေ့ရသောနဂါးကို အကြောင်း

ပြု၍သော်လည်းကောင်း၊ ဘုရားအလောင်းဘဝက အလှူဒါန
ရက်ရောခဲ့သဖြင့် မင်းနေပြည်တော်ကို နာလန္ဒာ(မစဲသောဒါန)
ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ရာမှ ယခုအထိ နာလန္ဒာဟုပင် ခေါ်တွင်နေကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေးခေတ် ဗုဒ္ဓဂယာ တက္ကသိုလ်ပြုလုပ်ခဲ့သောနေရာ
ဖြစ်ခဲ့ပြီး ထင်ရှားသောအဆောက်အအုံပျက်များ ရှိသည်။

ထိုနေရာတွင် ရှင်သာရိပုတ္တရာ မွေးဖွားရာနှင့် ပရိနိဗ္ဗာန်
ပြုသောနေရာ၌ အထိမ်းအမှတ်စေတီ ရှိသည်။

နာလန္ဒာတွင် ထင်ရှားသော ဗုဒ္ဓဘာသာ တက္ကသိုလ်
ကြီးမှာ ပညာအရာတွင် ဧတဒဂ်ရတော်မူသော ရှင်သာရိပုတ္တရာ
အား ဂုဏ်ပြုအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကမ္ဘာကျော်စေခဲ့သော တက္က
သိုလ်ကြီးလည်းဖြစ်သည်။

နာလန္ဒာဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်ကြီး၌ . . . ခေတ်အဆက်ဆက်
ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးများအဖြစ် တာဝန်ထမ်းခဲ့သူများစာရင်းမှာ
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာဖြစ်သည်။

အေဒီ(၁၇၅)တွင် မဟာယာနကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့
သူ နာဂဇ္ဇ၊ ထို့နောက် အရိယဒေဝ၊

အေဒီ(၃၅၀)တွင် ယောဂါဇာရ ဝိဉာဏ်ဝါဒီ တီထွင်ခဲ့
သော နာမည်ကျော် အဘိဓမ္မ ကောသကျမ်းပြု အသင်္ဂနှင့် ဝဿ
ဗန္ဓုညီနောင်၊

အေဒီ(၄၂၅)တွင် အိန္ဒိယ တက္ကဗေဒပညာရှိဘွဲ့ ရ ၆
နာဂ၊ ထို့နောက် ဓမ္မပါလ၊ သီလ ဘဒြ၊

အေဒီ(၆၀၀)တွင် ဟိန္ဒူပညာရှင်အား ဝါဒစစ်ပွဲဖြင့်
အနိုင်ယူခဲ့သူ ဓမ္မကိတ္တိ၊

ထို့နောက် တိဘက်နိုင်ငံသားတို့အား ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ်
ပြောင်းလဲစေခဲ့၍ ပိဋကကို တိဘက်ဘာသာအဖြစ် ပြန်ဆိုပေးခဲ့
သူ သန္တရက္ခိတ၊

ထို့နောက် တိဘက်လားမားဘာသာကို တီထွင်ခဲ့သူ
အဲဒ်မသမ္ဘဝ . . . စသည်တို့ဖြစ်ကြသည်။

ယခုတော့ နာလန္ဒာ ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်ရှိခဲ့သော နေရာ
အပိုက်မှာ ပျက်စီးမှုများသာ ရှိပေတော့သည်။

ရှေးအခါက အခန်းပေါင်းများစွာဖြင့် ရှိခဲ့သော ကျောင်း
ဆောက်ကြီးမှာ ယခုတော့ အပျက်အစီးများသာ ရှိတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့သုံးယောက်မှာ နာလန္ဒာသို့
ရောက်ပြီး အခြေအနေ လျှောက်ကြည့်ကြသော်လည်း ယောဂီ
ကြီး၏အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ကြရသဖြင့် နေဝင်သောအ
ခါ အဆောက်အအုံဟောင်းတစ်ခု၌ ဝင်ရောက်နားကြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုခရီးဆက်မလဲ ဆရာကြီး”

“ယောဂီကြီးဆွာမိကုမာရနဲ့ တွေ့ဖို့ စောင့်ရဦးမယ်၊ ဟို
အိမ်ဆိုတဲ့ သူတော်စင်က လမ်းညွှန်ပေးထားခဲ့တယ် မဟုတ်
ဘူး”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုအချိန်ထိ အရိပ်အ
ယောင်ကိုတောင် မတွေ့ရသေးလို့ပါ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ . . . အချိန်တန်တော့ ရောက်လာပါလိမ့်

မယ်”

ဟု ပြောဆိုနေကြလေသည်။

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇ ပြောသည့်အတိုင်းပင် ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်ရောက်တော့မှ နှင်းတောအတွင်းမှ ဖြတ်လာသော ယောက်ျားကြီးကို တွေ့ကြရသည်။

ထိုယောက်ျားကြီးကို ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သာ မမြင်မှီ မတွေ့ဖူးသော်လည်း ဆရာကြီးနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ကတော့ လွန်ခဲ့သော (၁၅)နှစ်ကျော်ကျော်က တွေ့ခဲ့ကြဖူးပေသည်။

ထိုအချိန်က မောင်တောမှ ကိုဘကျော်တို့ နေအိမ်မှ တွေ့ခဲ့ကြောင်း ဖြစ်လေသည်။

ယောက်ျားကြီး ရောက်လာသောအခါ ဆရာကြီးက နေသမျှထပြီး လက်အုပ်ချီလျက် အရိုအသေပေးလေသည်။

ယောက်ျားကြီးကလည်း လက်အုပ်ချီကာ အရိုအသေ ပေးလေသည်။

ပြီးနောက် အတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး ထိုင်သည်။

“ဆရာသခင်နဲ့ အခုလိုပြန်တွေ့ရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်ကလည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ သံသရာခရီးရှည်သို့ လျှောက်နေသမျှတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဒီလိုပဲ တစ်နေရာမဟုတ်တစ်နေရာမှာ တွေ့နေကြရဦးမှာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ လျှောက်ညွှန်ပေးပါ”

“သင်တို့ မြကြိုးသွယ်ဒီပါကို အရောက်သွားကြရမယ်။ ထိုရောက်တဲ့အခါမှာ ဘာတွေဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိကြရပါလိမ့်မယ်”

“မြကြိုးသွယ်ဒီပါမှာ ဘယ်သူတွေ ရှိပါသလဲ”

“မြကြိုးသွယ်ဒေဝီသုံးဖော် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မြနှင့် မြှူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကတော့ အခုထိ ဝိညာဉ်မဲ့ဘဝမျိုးနဲ့ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးက သူနဲ့ သက်ဆိုင်သူတွေ ရောက်တဲ့အခါမှာ အသက်ပြန်ရှင်ခွင့် ရပါလိမ့်မယ်”

“သူနဲ့ သက်ဆိုင်သူတွေဆိုတာ. . .”

“သင်တို့သုံးယောက်ထဲမှာပဲ ပါလာပါတယ်။ တခြားလူတော့ မဟုတ်ပါဘူး. . . သူပါပဲ”

ယောက်ျားကြီးက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို လက်ညှိုးညွှန်းပြလိုက်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ များစွာအံ့ဩသွားလေသည်။

“ဗျာ. . . ကျွန်တော်က မြကြိုးသွယ်ဒီပါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဟုတ်ပါသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . သင်က အဓိက သက်ဆိုင်တဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို သင်လည်း ကြိုသိပြီးသား ဖြစ်မှာပဲ”

ထိုသို့ပြောတော့မှ ခရီးမထွက်လာခင်က နေ့စဉ်ရက်စက်မက်ခဲ့သော အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြန်သတိရလေတော့

သည်။

“ကျွန်တော်. . ကျွန်တော်. . အိပ်မက်၊မက်ပါတယ်”

“အိပ်မက်ဆိုတာ စိတ်ဝိညာဉ်ရဲ့ ပုံရိပ်ပဲလေ။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ဆက်နွယ်ချင်ရင် အိပ်မက်နဲ့ ဆက်နွယ်လို့ရတာပဲ။ သင် အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးကို မြကိုးသွယ်ဒီပါ ရောက်တဲ့အခါ ပြန်တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ စိတ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသွားသည်။ ဝမ်းသာသွားသကဲ့သို့လည်း ခံစားရလေသည်။

ထို့နောက် ဆရာကြီး သူ့ရလူက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို မြကိုးသွယ်ဒီပါ သွားဖို့ လမ်းညွှန်ပေးပါ ဆရာသခင်”

“စိတ်မပူပါနဲ့. . . သန်းခေါင်ယံအချိန် ရောက်တဲ့အခါ သင်တို့ကို လမ်းညွှန်ပေးတဲ့သူ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ သင်တို့ သွားရာ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဘေးဥပါဒ် အန္တရာယ် ကင်းစေရန် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ပေးလိုက်ပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး နေရာမှ ထသည်။

ထို့နောက် လက်အုပ်ချီ နှုတ်ဆက်ကာ အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။ အပြင်ဘက်မှာ အမှောင်ထုများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိနေလေသည်။

အဆောက်အအုံပျက်များ ရှိသောနေရာဘက်မှ ညင်ညင် ငှက်အော်သံများ ပေါ်လာသည်မှအပ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုခု တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း ပါလာသော အစား အသောက်များကို ခွဲဝေစားသောက်ရင်းနှင့် စောင့်နေကြသည်။

အချိန်အတော်ကြာသောအခါ အဝေးဆီမှ ထူးထူးခြားခြားအသံအချို့ကို ကြားရသည်။

ထိုအသံမှာ ကြားနေကျအသံမျိုး မဟုတ်သဖြင့် သုံးယောက်သား အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အပြင်ဘက်မှာ အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးနေသော်လည်း အလင်းရောင်အချို့တော့ ရှိနေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ ဟိမဝန္တာတောင်ဘက်မှ ထူးထူးခြားခြား အလင်းရောင်များတက်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ကြရလေသည်။

ရုတ်တရက် ကြည့်ပါက မီးစုန်းများ တောက်ပနေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

“ဟိုဘက်မှာ အလင်းရောင်တွေ တက်နေတယ် ဆရာကြီး”

“သူ့ရောက်လာတော့မယ် ထင်တယ်”

“သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဘယ်သူလဲဟင်”

“ကျုပ်တို့ ဂူထဲမှာ သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့ရတဲ့ ဒေဝီဆိုတဲ့ အမျိုးမိန်းဖြစ်မှာပေါ့။ အခု သူက သူတော်စင်ဘဝ ရောက်နေပြီလေ။ ကျုပ်တို့ အခုသွားမယ့်ခရီးစဉ်မှာ သူက အကူလိုက်ပေးလိမ့်မယ်”

ထိုသို့ပြောနေစဉ်မှာ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေဘက်မှာ အပေါ်သို့ တက်လိုက်ဆင်းလိုက် ဖြစ်နေသော အလင်းရောင်က

ကောင်းကင်သို့ ထောင်တက်သွားပြီး ကြယ်ကြွေသကဲ့သို့ တနေ့ ရွှေနှင့် လာနေလေသည်။

အမှောင်ထဲမှာ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအလင်းရောင်ကို ကောင်းစွာလှမ်းမြင်နေရပြီး သူတို့ရှိနေသောဘက်သို့ ဦးတည် လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

အတန်ကြာတော့ မနီးမဝေး တောအုပ်အတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းကာ ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။ သုံးယောက်သား ထိုနေရာဘက်သို့ ကြည့်နေစဉ်မှာ တစ်နေရာမှ လာသော အဖြူရောင်သဏ္ဍာန်ကို လှမ်းမြင်ကြရလေသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်ကိုတော့ သုံးယောက်စလုံး ကောင်းစွာမှတ်မိကြလေသည်။

သူတော်စင်ဒေဝီပင်ဖြစ်သည်။

ဒေဝီက ထိုနေရာမှာ ရှိသော စေတီဟောင်းတစ်ဆူ၏ ကန်တော့ပြီးမှ သူတို့ရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာကာ မနီးမဝေးမှာ ရပ်လိုက်သည်။

ဆရာကြီးက ရှေ့သို့ တိုးသွားလေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ မြကိုးသွယ်ဒီပါသို့ သွားလိုပါသည်။ လမ်းညွှန်ပေးပါလော့”

“ကျွန်ုပ်က သင်တို့အတွက် လမ်းပြပေးရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သင်တို့နှင့် အတူတကွတော့ မလိုက်နိုင်ပေဘူး။ သွားရမည့် ခရီးလမ်းကြောင်းများကို ပြောပေးပါမည်။ လမ်းခရီးမှာ တွေ့ရမည့်အန္တရာယ်များကို ကြိုတင်

ပြောပြထားပေးပါမည်”

“ကောင်းပါပြီ. . . ဘယ်လိုအန္တရာယ်များ တွေ့နိုင်ပါသလဲ”

“သင်တို့ ထိုခရီးစဉ် ပျက်အောင် ဖျက်ဆီးမယ့်သူတွေက လမ်းခရီးတစ်လျှောက်မှာ အသင့်စောင့်နေကြပါတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆားဒူးမိစ္ဆာတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

သူတို့လာခဲ့သော လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဆားဒူးမိစ္ဆာများနှင့် အကြိမ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် မည်မျှအန္တရာယ်ကြီးသည်ကိုတော့ သိခဲ့ကြပြီးဖြစ်လေသည်။

“သူတို့အန္တရာယ်ကို ဘယ်လိုရှင်းရမှာပါလဲ”

“ထိုအန္တရာယ်များကိုတော့ သင်တို့အစွမ်းနဲ့ ဖြေရှင်းသွားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်က လမ်းပြပေးရုံပဲ တတ်နိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ လမ်းပြပေးရုံသာ လမ်းပြပေးပါ။ ကျန်တဲ့အန္တရာယ် အနှောင့်အယှက်တွေကိုတော့ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ဖြေရှင်းသွားပါမယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ သူတော်စင်ဒေဝီက ကျေနပ်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ထိုနေရာမှ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်သောအခါ ၎င်းတို့နေသော နေရာတစ်ဝိုက်ကို စည်းအကာအရံများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ကြလေသည်။

ထိုသို့အိပ်ကြစဉ် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ရန်ကုန် မှာရှိစဉ်က မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ကိုပင် ထပ်မံမြင်မက်ပြန်လေ သည်။

“မောင်ရေ... မောင်ရေ”

ဦးစွာနားထဲ၌ ခေါ်သံကြားရပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် သူမ၏ရုပ်သွင်ကို မြင်ရလေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင် ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်ထဲမှာလည်း ရနံ့သင်းပျံ့သော နှင်းကြာပန်းတစ်ပွင့်ကို ကိုင် ထားလေသည်။

“မြကိုးသွယ်ဒေဝီ”

သူမကိုမြင်တော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ရေရွတ် လိုက်မိသည်။

“မှန်ပါတယ်... ကျွန်မက မောင့်ရဲ့ဘဝဟောင်းက ချစ်သူ မြကိုးသွယ်ဒေဝီလို့ ခေါ်တဲ့ မြနှင်းဖြူပါပဲ”

“မြနှင်းဖြူ ဟုတ်လား၊ ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးပါတယ် သေသွားပြီဆိုတဲ့ မြနှင်းဖြူများလား”

“ကျွန်မက တကယ်သေရတဲ့ဘဝကို မရောက်သေးပါ ဘူး၊ ရုပ်ခန္ဓာနဲ့ နာမ်ခန္ဓာ တခြားစီနေရတဲ့ ဘဝမျိုးမှာပဲ ရှိပါ သေးတယ်၊ ဒါကလည်း မောင်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ အားလုံး အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းက မြကိုးသွယ်ဒေဝီလိုက်ရုံမှာ ရှိနေတာဆို နော်”

“မှန်ပါတယ်... မောင်တို့ လာမယ်ဆိုရင် မဝေးလှ တော့ပါဘူး၊ မောင်တို့ ရောက်လာရင် ကျွန်မနဲ့လည်း တွေ့ရ မယ်၊ နောက်ပြီး မုန့်ကိုးဆူအစစ် စာရင်းဝင်တဲ့ လောကမုန့် ခေတီတော်ကိုပါ ဖူးတွေ့ခွင့်ရကြမှာပါ”

“လောကမုန့်ခေတီတော်က ဘယ်မှာရှိတာလဲဟင်”

“မြကိုးသွယ်ဒေဝီ လိုက်ရုံအတွင်းမှာပဲ ရှိပါတယ်၊ မောင် ရောက်လာတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ဒါ့အပြင် အဲဒီရုံထဲမှာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ အရာတွေလည်း အများ ကြီး ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ညီမကိုးဖော်နဲ့လည်း တွေ့ရမှာပါ”

“ညီမကိုးဖော်ဆိုတော့ အများကြီးပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မအပါအဝင် ‘မြ’ဆိုတဲ့အမည် ပါတဲ့ ညီမကိုးယောက် ရှိပါတယ်၊ ရုပ်ချင်းကလည်း တူတယ်၊ နာမည်ချင်းလည်း ဆင်တူပါတယ်၊ မောင် ရောက်အောင်သာ လာခဲ့ပါ၊ ကျွန်မ စောင့်နေပါ့မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း ပြန်နိုးလာပြီး အိပ်မက် ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရသော မြနှင်းဖြူဆိုသော အမျိုးသမီးကို သတိတရ ရှိနေလေသည်။

အချိန်က ညဉ့်နက်ပိုင်းကို ကျော်လာခဲ့ချေပြီ။





အခန်း(၆၁)

ထူးဆန်းသော ပေါ်ရီသာရပန်း

တကယ်တော့ မဉ္ဇိမဒေသနှင့် ဟိမဝန္တာမှာ အမြင်နိုး
သော်လည်း ခရီးဝေးလှသော နေရာနှစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ဥပမာပြောရလျှင် ဧဝရတ်တောင်သည် တောင်များထဲ
မှာ အမြင့်ဆုံးဖြစ်သောကြောင့် ထိုတောင်ထွတ်ကို မည်သည့်နေ
ရာမှ လှမ်းကြည့်သည်ဖြစ်စေ လှမ်းမြင်နိုင်သည်။ သို့စေကာမူ
ဆိုတောင်ရောက်အောင်သွားရလျှင်တော့ ခရီးမနီးလှပေ။

ဟိမဝန္တာတောင်သည်လည်း ထိုအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမြင့်ဆုံးတောင်တစ်တောင်ဖြစ်သော
ကြောင့် အဝေးမှလှမ်းကြည့်ပါက နေရာအတော်များများမှ လှမ်း
မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း ထိုနေရာသို့ ရောက်အောင်သွားပါက
ခရီးမဝေးလှပေသည်။

တောင်ထိပ်ဆီသို့ ရောက်အောင်သွားဖို့ မဆိုထားနှင့်
တောင်ခြေသို့ပင် ရောက်ရန် မလွယ်လှပေ။

တောင်ခြေရောက်သည့်တိုင် တောင်ပေါ်တက်ဖို့ အချိန်
များစွာပေးရသည်။

အခက်အခဲပေါင်းများစွာ ကျော်ဖြတ်ကြရသည်။

တောင်ထိပ်ရောက်ဖို့တော့ အသာထားပေဦး၊ တောင်
ခြေရင်းပေါ် ရောက်အောင်ပင် မနည်းကြိုးစားကြရပေမည်။

ထို့ကြောင့် အမြင်နီးသော်လည်း ခရီးဝေးလှသည့်
တောင်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း ဟိမဝန္တာသို့
ရောက်အောင် ရက်ပေါင်းများစွာ အချိန်ပေါင်းများစွာ အသုံးပြု
ခဲ့ကြရသည်။ (အချို့ကတော့ ဟိမဝန္တာသို့ သွားသည်။ မကြာခင်
ရောက်သွားသည်ဟု အလွယ်တကူပင် ရေးသားကြသည်။ ၎င်း
တို့ ရေးသလို ရေးလျှင်တော့ လွယ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း...
ဖတ်ရှုသူအတွက် အရသာ ပြည့်စုံမည် မဟုတ်ပေ။)

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့သုံးယောက်သည် မဇ္ဈ
တောင်ခြေသို့ သွားသောခရီးစဉ်တွင် လမ်းပြကုလားနှစ်ယောက်

ကို အခကြေးငွေ ကောင်းစွာပေးကာ ငှားရမ်းသွားကြရသည်။
ထိုနှစ်ယောက်မှာ သန်မာသူများဖြစ်သဖြင့် ပါလာသော
အထုပ်အပိုးများကို သယ်ပေးကြသည်။

သူတို့က... အချို့နေရာများတွင် အထုပ်များကို ခြင်း
တောင်းတစ်လုံးဖြင့် ထည့်ပြီး ဝါးလုံးဖြင့် လျှိုကာ နှစ်ယောက်
သမ်းသည့်အခါ ထမ်းသည်။

အချို့နေရာများတွင် မြင်းများကို ငှားရမ်းသွားရသည်။
အချို့နေရာများတွင်လည်း လှည်းများကို ငှားရမ်းအသုံးပြုကြရ
သည်။

ဂင်္ဂါမြစ်ကို ဖြတ်ကူးသောအခါ လှေများကိုပင် ငှားရမ်း
အသုံးပြုရသည်။

အချို့ လှေငှားရန် မလွယ်သောနေရာမျိုးဆိုပါက ဝါး
သုံးများကို ဖောင်ဖွဲ့ပြီး သွားကြရသည်။

ကုလားလမ်းပြနှစ်ယောက်မှာ ဆာဟစ်နှင့်မာလူးတို့
၍ဖြစ်ကြပြီး ခရီးလမ်း ကျွမ်းကျင်သူများဖြစ်သောကြောင့် ရက်
အတန်ကြာသောအခါ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေသို့ ရောက်သွားကြ
သည်။

ထိုနေရာရောက်သည်အထိတော့ ၎င်းတို့အတွက် အန္တ
ရာယ်အနှောင့်အယှက် မတွေ့ကြရပေ။

ညဉ့်ဦးပိုင်းရောက်သောအခါ ကျောက်ဂူတစ်ဂူကို ရှာ
တွေ့ပြီး ထိုအတွင်းမှာ ဝင်ရောက်နားကြလေသည်။

ကုလားနှစ်ယောက်ကတော့ မီးပုံတစ်ပုံ ဖိုထားပြီး ထင်း

များများ ထည့်ထားစေရန် ညမမှောင်ခင် ထင်းခြောက်ရှာရန် ထွက်သွားကြသည်။

ခဏကြာတော့ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် လမ်းပြဆာဟစ်က ဂူအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

“ကယ်ပါဦး ဆရာကြီး.. ကယ်ပါဦး.. ၊ မာလူးတစ်ယောက်တော့ ဟိုတောစပ်မှာ မြွေကိုက်လို့ သေပြီ.. လုပ်ပါဦး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တောစပ်မှာ ထင်းခြောက်ရှာနေတုန်း သစ်ပင်ကြားက ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ဆာဌူးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်၊ သူ့မျက်နှာက အတော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်”

“နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ”

“သူလည်း တောထဲပြန်ဝင်သွားရော မာလူးက ချုံပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ထင်းခြောက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာ ထင်းခြောက်မဟုတ်ဘဲ မြွေဖြစ်နေပြီး အကိုက်ခံရတာပဲ၊ ကျွန်တော်ပြေးလာတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ပြီး လဲကျသွားတာ မြင်ခဲ့ရတယ်၊ ကယ်ပါဦး ဆရာကြီးရဲ့”

ထိုစကားကြားသောအခါ မာလူးမှာ သွေးရိုးသားရိုး မြွေကိုက်ခံရခြင်း မဟုတ်မှန်း ရိပ်မိသွားကြသဖြင့် ဆေးလွယ်အိတ်များကိုယူကာ ဂူအပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။

ဂူပေါက်ဝ ရောက်သောအခါ မမျှော်လင့်သောမြင်ကွင်းတို့ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။

မြွေကိုက်ခံရသဖြင့် မထနိုင်တော့ဟု ပြောသော မာလူးမှာ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် ဂူပေါက်ဝရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည်။

သူ့လက်ထဲမှာလည်း ဓားကောက်ကြီးတစ်လက်ကို ကိုင်ထားလေသည်။

မျက်လုံးမှာလည်း သာမန်ကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ နီရဲနေသည်။

သူ့ကို မြင်တော့ ဆာဟစ်က တအံ့တဩဖြင့် မျက်လုံးအပြူးသား ဖြစ်နေသည်။

“ဟင်.. မာလူး”

“ငါ့ကို လာတွဲပါဦး ဆာဟစ်ရ”

ထိုသို့ အသံဩဩကြီးဖြင့် လှမ်းခေါ်သဖြင့် ဆာဟစ်က ထိုနေရာသို့သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“မသွားနဲ့”

ဆရာကြီးက လှမ်းတားလိုက်သည်။

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းလူက ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး.. အပမ္ဘီနေတာ၊ သူ့အနားသွားရင် မင်းကို သတ်လိုက်မှာပေါ့”

ဟု ပြောတော့မှ ဆာဟစ်က ခြေလှမ်းတွန့်သွားတော့

သည်။

“ဦးဗန်ကောင်း. . ခင်ဗျားမှာ ဂမုန်းဆေး ပါသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ပါတယ် ဆရာကြီး”

“အနားသွားပြီး ဂမုန်းဆေးနဲ့ ပစ်ဗျာ၊ သူ့ကိုယ်မှာ ဝင်ဦး နေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး ထွက်သွားမှ မြွေဆိပ်ကို ဖြေချပေးလို့ ရမှာ”

ဟု ပြောသည်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းက လွယ်အိတ်တွင်းမှ ဂမုန်းဆေးအချို့ကို ထုတ်ယူပြီး ရေဖြင့် ဖျော်လိုက်လေသည်။

ထိုရေခွက်ကို ကိုင်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားသောအခါ မာလူးက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်သွားလေ သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့. . . မလုပ်ပါနဲ့”

ဟု ပြောနေရင်းမှပင် ဦးဗန်ကောင်းက ရှေ့သို့တိုးသွား ပြီး ဆေးရည်ဖြင့် ပက်လိုက်သည်။

ဆေးရည်ထိလိုက်သည်နှင့် မြေပေါ်သို့ တုံးခနဲ လဲကျ သွားလေတော့သည်။

မာလူးမှာ သတိလစ်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ် ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။

ထိုအခါမှ အတွင်းသို့ သယ်ယူလာပြီး အဆိပ်ကို လျင် မြန်စွာ ပြယ်စေသော ဂမုန်းဆေးရည်များ တိုက်ခြင်း၊ ဒဏ်ရာ ပေါ်မှ အဆိပ်စုပ်ယူသော သစ်ရွက်ဖြင့် အုပ်ပေးခြင်း၊

မကောင်းဆိုးဝါးများ မကပ်နိုင်သည့် ဂါထာမန္တန်များ ရွတ်ဆိုပေးခြင်းများကြောင့် မာလူးမှာ တဖြည်းဖြည်း သက်သာ လာသည်။

ညိုမည်းနေသောအသားအရေမှာ တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျလာပြီး မူလအသားရောင် ပြန်ဖြစ်လာသည်။

နောက်ဆုံး တဟင်းဟင်းဖြင့် သတိပြန်ရလာပြီးနောက် ရေတောင်းသောက်လေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်း ရောက်သောအခါ မာလူးမှာ ပကတိအခြေအနေအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပြီး သူတို့သုံးယောက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ထိုင်ကန်တော့နေလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ထိုနေရာမှ ခရီးမဆက်သေး တဲ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ရသည်။

ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ သူတော်စင်ဒေဝီ ရောက်လာပြီး သွားရမည့်လမ်းကို ပြောပြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခရီးလမ်း ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက်ပေမို့ ၎င်းပြောပြသောလမ်းများကို အမှားအယွင်း မရှိစေရန် စာရွက်တစ်ရွက်ဖြင့် ရေးမှတ်ကာ မြေပုံအကြမ်းများ ရေးဆွဲမှတ်သားထားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာတော့ ထိုနေရာမှ ခရီးထွက်ခဲ့ ကြလေသည်။

သူတော်စင်ဒေဝီ ပြောသွားသောလမ်းမှာ ခတ္တမန္တနှင့် ဒါဂျီလင်တို့အကြားမှ တက်ရသောလမ်းဖြစ်သည်။

တောင်တက်ခရီးများဖြစ်သောကြောင့် ထင်သလောက်
တော့ ခရီးမပေါက်ကြပေ။

ဆာဟစ်နှင့် မာလူးတို့နှစ်ယောက် လိုက်ပါလာသော
ကြောင့်သာ အထုပ်အပိုးများ သယ်ယူခြင်းနှင့် ကိစ္စအတော်များ
များ၌ အားကိုးရလေသည်။

“မောင်ထင်ကျော်.. အခု ကျုပ်တို့ဘယ်နေရာ ရောက်
နေပြီလဲ”

“ခတ္တမန္တရဲ့ ဒါဂျီလင်ကြားလောက်မှာ ရှိမယ် ဆရာကြီး
သူ့ရဲ့အညွှန်းအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဗဟိုနေရာလောက်မှာရှိတဲ့
တောင်စွယ်ကို အရင်တက်ရမယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

“အဲဒီက တက်သွားပြီး လက်ယာဘက်ကို ချိုးလိုက်ရင်
တောင်ခါးပန်းတစ်ခုကို ကွေ့ဝိုက်သွားတဲ့ တောင်ပတ်လမ်းအ
တိုင်း သွားရမှာတဲ့”

“တယ်လည်း သေချာလှပါလား.. ။ သူပြောတဲ့လမ်းအ
တိုင်းပဲ သွားကြရမှာပေါ့။ တောင်တက်ခရီး မသွားခင် အမောခံ
နိုင်အောင် ကျုပ်မှာပါတဲ့ ရွှေပြာဆေးရည် သောက်ထားကြဦး”

ဟုပြောကာ တိုက်ပေးသဖြင့် အားလုံးသောက်ကြရ
သည်။

ထိုဆေးရည်ကို အနည်းငယ်စီ သောက်လိုက်ရုံနှင့် ရင်
ထဲမှာ အေးသွားပြီး အမောအပန်းများ ပြေပျောက်သွားကြလေ
တော့သည်။

ထို့နောက် လမ်းညွှန်ချက်များအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ
အောက်ဆုံး တောင်ပတ်လမ်း ရှိသောနေရာသို့ ရောက်သွားကြ
သည်။

လမ်းညွှန်ပေးသည့်အတိုင်း မှန်နေသောကြောင့် အားရှိ
သွားကြလေသည်။

တောင်ပတ်လမ်းမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှသောကြောင့် တစ်
သက်ချင်းစီ သွားကြရသည်။

တစ်ဖက်မှာ တောင်နံရံကြီး ခံနေပြီး အခြားတစ်ဖက်
တော့ နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါးကြီးများ ရှိလေသည်။

သို့ကြောင့် သတိကြီးစွာ ထားပြီးလျှောက်ကြရသည်။
ထိုနေရာမှာ သတိကြီးစွာ လျှောက်နေရသောကြောင့်

နေစောင်းသောအချိန်ရောက်မှ.. တောင်ပတ်လမ်းမှ လွန်
ချောက်ပြီး မြေပြင်ညီသောနေရာသို့ ရောက်သွားကြသည်။

သူတို့ငါးယောက်မှာ ချောက်ထဲ ခြေကျော်မကျအောင်
ပြုပြီး လျှောက်နေကြရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကြည့်အား
ကြပေ။

သို့ကြောင့် အထက်နားရှိ ကျောက်စွန်းတစ်ခုမှ ရပ်
နည်းနေသည့် လူတစ်ယောက်ကို မမြင်လိုက်ကြပေ။

ထိုလူမှာ ဆားဒူးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ
ချောက်မက်ဖွယ်ရာဖြစ်သည်။

သူက အပေါ်ယံမှ ငုံ့ကြည့်နေပြီး ဆရာကြီးတို့ ဒီဘက်
ဆက်တော့မှ နောက်ဘက်သို့ ဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ

တော့သည်။

ထိုနေရာမှ လွန်သောအခါ နေဝင်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် လုံခြုံသောနေရာကို ရှာဖွေပြီး နားကြပ်ပြန်လေသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဆာဟစ်နှင့် မာလူးတို့ကို မခိုင်းတော့ဘဲ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက်အပြင်ထွက်ပြီး ထင်းရှာ ရေခပ်ကိစ္စများ ပြုလုပ်ကြလေသည်။

အချိန်က နေဝင်ရီတရောအချိန်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျန်နှစ်ယောက်ကို စိတ်မချသဖြင့် ကိုယ်တိုင်ထွက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်ကြားတစ်ခုအောက်သို့ ရောက်သောအခါ သွင်သွင် စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းတစ်ခုကို လှမ်းမြင်သဖြင့် အောက်သို့ ဆင်းလာကြသည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ သစ်ပင်များ ထူထပ်စွာ သောကြောင့် အမှောင်ရိပ်က ပိုများနေလေသည်။

“မောင်ထင်ကျော်ရေ... အချိန်က သိပ်မရှိတော့ မြန်မြန်လုပ်ကြမှ သင့်မယ်၊ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ သဘာဝအန္တရာယ်ကလည်း စိုးရိမ်ရသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ် အဘ”

“ဒီတော့ မောင်ထင်ကျော်က ဟိုဘက်မှာ ထင်းသွားချေ၊ ကျုပ်က အောက်ဆင်းပြီး ရေခပ်မယ်”

ဟု ပြောကာ ဦးဗန်ကောင်းက ဝါးကျည်တောက်ကိုဆွဲပြီး အောက်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း ထင်းခြောက်ရနိုင်သောက်သည့် ကုန်းကြောဘက်သို့ တက်လာသည်။

သူတက်လာသောနေရာတစ်ဝိုက်မှာ တောထူသောကြောင့် အမှောင်ရိပ် ပိုများနေသည်။

တစ်နေရာရောက်တော့ ထူးထူးခြားခြားအသံအချို့ကို ဝေ့လာရသည်။

“အူဝဲ... အူဝဲ”

“အူဝဲ... အူဝဲ”

ကလေးတစ်ယောက်၏ငိုနေသံပင်ဖြစ်သည်။

“ကလေးတစ်ယောက် ငိုနေသံပါလား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က နားစွင့်လိုက်သည်။

ဒီလိုအချိန်၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံရသလို အရာမျိုးမှ စိတ်ချယုံကြည်၍မရပေ။

တောတောင်တို့၏သဘာဝအရ တောနက်လေ မာယာလေလေဖြစ်ကြောင်း သူသိသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အနေဖြင့်လည်း... တောတစ်ဝိုက်များထဲသို့ အမြဲတစေ သွားလာနေသူများ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုလှည့်စားမှုများအကြောင်းကို အတော်များများ သိသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် လက်တွေ့မြင်ရမှ ယုံကြည်တတ်သူဖြစ်သောကြောင့် ဓားကို အဆင်သင့်ကိုင်လျက် အသံကြားရာဘက်သို့ လေသည်။

“အူဝဲ... အူဝဲ”

ကလေးငိုသံ ပေါ်ထွက်နေသောနေရာက တစ်နေရာက တည်းမှ မဟုတ်ဘဲ နှစ်နေရာ သုံးနေရာမှ ကြားနေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေရာကို ရောက်သောအခါ အသံများက ပျောက်သွားသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းကို မြင်ရသည်။

သူနှင့် မနီးမဝေးမှာ လူမျက်နှာနှင့် တူသော ပန်းပွင့်များ ရှိနေကြသည်။

ကလေးတစ်ယောက်မျက်နှာနှင့် သဏ္ဍာန်တူပြီး ပွင့်သော ပန်းပွင့်များ၏ဝတ်ဆံများမှာ မျက်စိပေါက်၊ နှာပေါက်၊ ပါးစပ်ပေါက်များပါရာ ကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာနှင့် များစွာတူလေသည်။

သူ့ခြေသံကြားရ၍ လား မပြောတတ်ပေ။

အချို့ပန်းပွင့်များက ပွင့်ရာမှ ပြန်ငုံနေကြသည်။

ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ကွယ် တစ်နေရာမှ ငြိမ်သက်စောင့်ကြည့်နေရာ အတန်ကြာတော့ ငုံ့နေသည့် ပန်းများ ပြန်ပွင့်လာကြသည်။

ထိုအခါ ငိုသံကဲ့သို့ အသံမျိုး ပေါ်ထွက်လာသည်။

“အူဝဲ... အူဝဲ... အူဝဲ”

ဒီတော့မှ သဘောပေါက်ကာ နေရာမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

သူသည် အမှောင်ရိပ်သမ်းစပြုနေသော တောထဲမှာ ထင်းခြောက်ရနံ့မည့်နေရာကို လိုက်ရှာရင်းမှ တစ်နေရာရောက်တော့ နောက်ထပ်ထူးခြားမှုတစ်ခုကို ထပ်တွေ့ရပြန်လေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

ယင်မမည်းရိုင်းများ၊ မှက်များ ဝိုင်းအုံ့နေသောအရာ တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ သွေးညှိနဲ့လိုလို အပုပ်နဲ့လိုလို အနံ့မျိုးလည်း ရသည်။

အနားရောက်တော့မှ အံ့ဩဖွယ်ရာကို ထပ်တွေ့ရသည်။ သူ့ရောက်သွားတော့ ဝိုင်းအုံ့နေသော မှက်များနှင့် ယင်မမည်းရိုင်းများက ထပ်သွားကြသဖြင့် မြေပေါ်မှ အရာဝတ္ထုကို တွေ့မြင်ရသည်။

အခြားမဟုတ်ဘဲ ကြီးမားပြီး ရှည်လျားသော လျှာပြတ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။

လျှာပြတ်ကြီးမှာ ရှည်လျားသဖြင့် မည်သည့်နေရာက ထွက်လာမှန်းတော့ မသိရပေ။

အမှောင်ရိပ် ဖုံးနေသည့် ချုံကွယ်များနောက်ဘက်မှ ထွက်လာသည်ကတော့ သေချာသည်။

အနံ့နှစ်ပေခန့်ရှိပြီး အလျားကတော့ မည်မျှရှည်သည် မသိရပေ။

ထိုအပေါ်မှ သွေးကွက်များကဲ့သို့အရာများ ရှိနေပြီး သွေးညှိနှံနှင့် အပုပ်နံ့များက ထိုနေရာမှ ထွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအနံ့ကြောင့် ယင်မမည်းရိုင်းများနှင့် မှက်များက ထိုနေရာမှ မခွာဘဲ ဝေဝဲပျံသန်းနေကြသည်။

ထူးဆန်းသောအရာဖြစ်သဖြင့် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူ့တစ်သက်တာတွင် ထိုကဲ့သို့သော မြင်ကွင်းမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးသောကြောင့် အနားမှာ ထိုင်ကြည့်လေသည်။

သူ အနားထိုင်လိုက်သည်နှင့် စောစောက ငြိမ်နေသည့် လျှာကြီးက အနည်းငယ် လှုပ်လာသည်။

ထိုသို့လှုပ်လာသည်ကို သူ မသိလိုက်ပေ။

အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်စဉ် လျှာကြီးက ရုတ်တရက် သူ့ကို ပတ်လိုက်သည်။

“ဦး”

“အား. . .”

အမှတ်တမဲ့မို့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသောစားပင် သေသို့ လွတ်ကျသွားသည်။

လူတစ်ကိုယ်လုံး လက်တစ်ဖက်သာ လွတ်နေပြီး အားလုံးအပတ်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဖျာလိပ်သကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်ကို သိပ်ယူသွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ အမှတ်တမဲ့ ခံလိုက်ရသည်။

အားစိုက်ပြီး ရုန်းသော်လည်း မလွတ်တော့ပေ။

လျှာလိပ်ကြီးက တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် လိပ်ယူသွားသည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကြိုးနှင့် အပတ်ခံရသကဲ့သို့ တင်းကျပ်လာသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချုံစပ်နား ရောက်သွားတော့မှ အဖြေတို့ တွေ့ရလေတော့သည်။ ကွယ်နေသော ချုံအနောက်မှာတော့ ငြီးမားသော ပန်းပွင့်ကြီး ရှိနေသည်။

ဆန်ကောဝိုင်းခန့်ကြီးပြီး ပွင့်ဖတ်၌ အစွယ်များ ထွက်နေသကဲ့သို့ ချွန်ထက်သည့် ဆူးချွန်များ ရှိသည်။

လျှာနှင့်တူသောအရာက ၎င်းပွင့်ဖတ်ထဲမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုပန်းမှာ ဂမုန်းဘီလူးမျိုးနွယ်၌ ပါဝင်သော ပေါရီသာရမန်းမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

တောထဲ၌ ကျားများအပါအဝင် တောတိရစ္ဆာန်များပင် ကြောက်ရွံ့ရသောအပွင့်မျိုးဖြစ်သည်။

ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်ရောက်လာလျှင် အပွင့်က ပွင့်လာသည်။ အထဲမှ လျှာနှင့်တူသောအရာကြီး ထွက်လာပြီး မြေပေါ်ဆီ ဖြန့်ခင်းထားသည်။

ပန်းပွင့်ကတော့ ချုံကွယ်တစ်နေရာမှာ ရှိနေပြီး ရုတ်တရက် မမြင်ရပေ။

ထိုလျှာကြီးမှာ သွေးနံ့အပတ်နံ့များ ရှိနေပြီး. . . တောတိရစ္ဆာန်တို့ကို ထောင်ချောက်ဆင်ထားခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထိုသွေးနံ့ အပုပ်နံ့ကြောင့် တိရစ္ဆာန်များက အနား
ရောက်လာသည်။

အချို့တိရစ္ဆာန်များက လျှာပေါ်မှာ သွေးကွက်ကို သွေး
အစစ်ထင်ပြီး လျှာဖြင့် လျက်သည်။

ထိုအခါ လျှာကြီးက လှုပ်ရှားလာပြီး ထိုတိရစ္ဆာန်၏
လိပ်ယူလိုက်လေသည်။

ရုန်းထွက်၍ မရတော့ပေ။

ထို့နောက် ပန်းပွင့်ရှိရာသို့ ယူသွားပြီး အတွင်းသို့ ထည့်
ကာ ပွင့်ချပ်များကို ပိတ်ချလိုက်သောအခါ ဆူးများစူးပြီး သေဆုံး
သွားတော့သည်။

ထိုပန်းပွင့်မျိုးမှာ အကောင်အရွယ်အစားကြီးသော
တိရစ္ဆာန်များမှအပ... အကောင်အရွယ်အစား သေးသော
တိရစ္ဆာန်ငယ်များကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်နိုင်ကြလေသည်။

လူအရွယ်အစားလောက်အထိ ဖမ်းယူနိုင်ကြသည်။

သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေငယ် စသော တောတိရစ္ဆာန်များအ
ထိ ဖမ်းဆီးနိုင်သည်။

သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်ကို ဖမ်းမိပြီးလျှင်တော့
ပွင့်ချပ်ထဲမှာ ထည့်ငံ့ထားပြီး မကုန်မချင်း နောက်ထပ်သတ္တဝါ
တစ်ကောင် မဖမ်းတော့ပေ။

ဦးချိုပါသော သတ္တဝါများကို ဖမ်းမိသည့်အခါ ဦးချိုအ
ချွန်များက ပွင့်ချပ်များကို ဖောက်ထွက်လာတတ်သော်လည်း
နောက်တော့ ကျွတ်ကျသွားပြီး မူလကအတိုင်း ပြန်ပိတ်သွား

တတ်ပေသည်။

စပါးကြီးမြွေများက ဦးချိုပါသော တိရစ္ဆာန်များကို မျို
သောအခါ ဦးချိုများက ဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက်ထွက်လာသော်လည်း
နောက်တော့ အလိုလို ပြန်ပိတ်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ချုံကွယ်နောက်ဘက်မှာ ကွယ်နေသော
ပေါရိသာရ ပန်းပွင့်ကြီးက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို လိပ်
ပတ်ကာ ၎င်းရှိရာသို့ တစ်လိပ်ချင်း လိပ်ယူနေလေသည်။

သူကလည်း အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ရန် အစွမ်းကုန်
ကြိုးစားနေသော်လည်း မရဘဲ တရွေ့ရွေ့ ပါသွားလေသည်။

သို့သော် တစ်နေရာရောက်တော့ သစ်မြစ်တစ်ခုကို
တွေ့သဖြင့် လွတ်နေသောလက်ဖြင့် ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

သို့ကြောင့် အရှိန်တန့်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဦးဗန်ကောင်း အူသံကြားရသဖြင့် ပြန်
ပြီး အူသံပေးလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ ထိုနေရာသို့ ဦးဗန်ကောင်း ရောက်လာ
ပြီး အခြေအနေကို မြင်သောအခါ ကျနေသောစားကို ကောက်
ယူပြီး လျှာကြီးကို ခုတ်ဖြတ်ချလိုက်ရာ ထက်ပိုင်းပြတ်သွားတော့
သည်။

ထိုအခါမှ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပတ်နေသော လျှာတစ်ပိုင်းကို
ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“အဘ ရောက်လာပေလို့သာ တော်ရော့တယ်၊ မဟုတ်
ရင်တော့ ဘယ်လိုမှ လွတ်စရာမမြင်ဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မောင်ထင်ကျော်ရယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

သူပြောသမျှကို နားထောင်ပြီး ဦးဗန်ကောင်းက...

“တယ်လည်း ကြောက်စရာကောင်းပါလား၊ အဖော်မ ပါဘဲနဲ့ တစ်ယောက်တည်း အဖမ်းခံရရင်တော့ကွယ် လွတ် မြောက်စရာ မမြင်ဘူး၊ ဒါ ဘယ်လိုပန်းမျိုးလဲ မသိဘူး”

ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော်လည်းမသိပါဘူး၊ အသားစားတဲ့ ပန်းတစ် မျိုးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုကာ နှစ်ယောက်သား မိမိတို့ စခန်းချနေ သောဂူရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။



အခန်း(၉)

ဧကီဂျီထောင်စုနှင့် ဆားဒူး

နောက်တစ်နေ့ ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြစဉ် သူတို့ ရှိရာသို့ ထူးခြားသော ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာလေ သည်။ အခြားသူတော့ မဟုတ်ပေ။

သူတော်စင်ဒေဝီကို မိစ္ဆာဘဝမှ လွတ်ကင်းအောင် အကူအညီပေးခဲ့သော ဆားဒူးချနွှာရာပင်ဖြစ်သည်။

သူက ရောက်လာသည်နှင့် လက်အုပ်ချီလျက် အရိအ

သေ ပေးလေသည်။

“ဆာဒူးကြီး ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ရောက်လာတာပါလဲ”

“သူတော်စင်ဒေဝီက စေခိုင်းလို့ သင်တို့နောက်ကို လိုက်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုအရေးကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“ယခု သင်တို့ ရောက်နေသောနေရာက ဆာဒူးမိစ္ဆာတွေ ရှိနေတဲ့နေရာဖြစ်ပါတယ်။ သင်တို့ ဒီခရီးလမ်းကို လာမယ်ဆိုတာလည်း သူတို့က သတင်းကြိုရထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တောတွင်းမှာနေတဲ့ လူရိုင်းတွေကိုပါခေါ်ပြီး လမ်းကနေ စောင့်နေကြပါတယ်”

ဆာဒူးချန္တရာမှာ ထိုကဲ့သို့ တကူးတက လာပြောပေးသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။

သူတို့အနေဖြင့် ပရလောကသားများနှင့် မိစ္ဆာများ အန္တရာယ်မှ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ကာကွယ်နိုင်ကြသော်လည်း ထိုကဲ့သို့သော သာမန်လူရိုင်းများ အန္တရာယ်ကိုတော့ ကာကွယ်ရန် မလွယ်လှပေ။

အများအားဖြင့်တော့ ဟိမဝန္တာမှာနေကြသော လူရိုင်းများမှာ ကုလားလူရိုင်းများဖြစ်ကြပြီး အဆိပ်လူးမြားများကို အသုံးပြုလေ့ရှိကြသည်။

ထိုမြားတံများမှာ ပါသောအဆိပ် ထိပါက အသက်ရှင်ရန် မလွယ်လှပေ။

“အခုလို လာပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူတော်စင်ဒေဝီ ညွှန်ပြသောလမ်းမှ မသွားပါက မည်သည့်လမ်းက သွားရမည်ဆိုတာ လမ်းညွှန်ပေးပါဦး”

“သူတော်စင်ဒေဝီ ညွှန်ပြပေးသောလမ်းအတိုင်း သွားပြီး လမ်းခွဲတစ်ခုတွေ့ပါက လက်ယာဘက်သို့ သွားသောလမ်းကို မသွားဘဲ လက်ဝဲဘက်လမ်းကိုသာ သွားပါလေ။ ထိုလမ်းမှာ အများသူငါ သွားနေကျလမ်း မဟုတ်သဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ သွားရစေကာမူ ဘေးအန္တရာယ်မှ ကင်းပါလိမ့်မည်”

“ကောင်းပါပြီ”

ထို့နောက် . . . ချန္တရာက လက်အုပ်ချီလျက် နှုတ်ဆက်ပြီး . . .

“ကျွန်ုပ်ကတော့ သင်တို့နဲ့အတူ မလိုက်နိုင်ပေဘူး။ မြကြီးသွယ်ဒီပါကို သွားနှင့်ပြီး ဟိုကပဲ စောင့်နေပါတော့မယ်” ဟု ပြောဆိုကာ ထွက်သွားလေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ငါးယောက်သား အထုပ်အပိုးများ ငြင်ဆင်ပြီး ခရီးဆက်ကြလေသည်။

ဆာဟစ်နှင့် မာလူးတို့နှစ်ယောက်မှာလည်း သူတို့နှစ်ယောက် မျက်စိရှေ့မှောက်မှာပင် ထူးဆန်းမှုများနှင့် မကြာခဏ ခြုံတွေ့နေရသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့အပေါ် အထင်ကြီး အားကိုးမှု များစွာရှိလာကြလေသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ထံမှ မြေပုံကြမ်းတစ်ခု ရှိနေသောကြောင့် ထိုမြေပုံကြမ်းအတိုင်းကြည့်ပြီးသွားရာ တောင်ကြောတစ်နေရာရောက်သော

အခါ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ ရောက်ကြလေသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ မူလရေးဆွဲထားသော လမ်းအတိုင်းမသွားဘဲ လက်ဝဲဘက်လမ်းမှ သွားကြလေသည်။

တကယ်တော့ ထိုလမ်းမှာ လူများ သွားလာနေကျလမ်း မျိုး မဟုတ်ဘဲ တိရစ္ဆာန်များ သွားသောလမ်းမျိုး ဖြစ်သောကြောင့် ချောမွေ့ခြင်းတော့ မရှိလှပေ။

အချို့နေရာများမှာ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားကြရသည်။

သစ်တောများအတွင်းမှ ဖြတ်သွားကြရသည်။

တောင်စောင်း တောင်နံရံများမှ သွားကြရသည်လည်း ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သတိထားကာ သွားကြလေသည်။

“အင်း... အခုလောက်ဆိုရင်တော့ ဆာဒူးမိစ္ဆာတွေနဲ့ လူရိုင်းတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ လာနိုးနဲ့ စောင့်နေကြဇော့ မယ်”

“စောင့်ပါစေတော့... မဟုတ်မှန်း သိရင်တော့လည်း နောက်က လိုက်ချင်လိုက်လာကြဦးမှာပေါ့”

ဟု စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်သွားကြရာ တစ်နေရာရောက်သောအခါ ရှေ့မှ အထုပ်အပိုးများ ထမ်းပြီး သွားသော ကုလားနှစ်ယောက်တို့၏ အော်သံကို ကြားကြရသည်။

“အား... အား... ကြောက်ပါပြီဗျ”

“အမယ်လေး... သေပါပြီ... ကယ်ကြပါဦး”

ထိုအော်သံကြောင့် ကုလားလူရိုင်းများနှင့် တွေ့ဆုံ ထင်သောကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သေနတ်

အဆင်သင့် ပြင်လိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ ကုလားနှစ်ယောက်မှာ အထုပ်အပိုးများ ပစ်ချပြီး သူတို့ရှိရာဘက်သို့ ပြေးလာကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကို တုတ်နဲ့ ရိုက်တယ်ဗျ”

“ဘယ်သူက ရိုက်တာလဲ”

“လူမမြင်ရဘဲနဲ့ ဘယ်နေရာက ရိုက်နေမှန်း မသိပါဘူး”

“ဟင်... ”

ထိုစကားကြောင့် ဆရာကြီးသူရဇွတ်ထဲမှာ အစွမ်း ထက်သော ဆာဒူးမိစ္ဆာများလက်ချက်ဖြစ်မည်ဟု တွေးလိုက်မိ သည်။

သို့သော်လည်း ဆာဒူးမိစ္ဆာလက်ချက်ဆိုပါက ယခုကဲ့သို့ တုတ်ဖြင့် ရိုက်နေမည် မဟုတ်ဘဲ တစ်ခါတည်း အသေသတ်ပစ် မည်မှာ အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်နေရာကို ရိုက်တာလဲ”

“ခြေထောက်တွေကို ရိုက်တာဗျ”

ကုလားနှစ်ယောက်က ၎င်းတို့ခြေသလုံးများကို ပြရာ တုတ်ဖြင့် ရိုက်ထားသောကြောင့် အညိုအမည်း စွဲနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ဆရာကြီးက လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေပြီး တစ်စုံ တစ်ခုကို သတိရသောဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်နေရာက ထွက်ရိုက်တာလဲ”

“ဟိုရှေ့နားကပါ”

“ငါ့ကို လိုက်ပြစမ်း”

“ကျွန်တော်တို့ ကြောက်တယ် ဆရာကြီး”

“ကြောက်ရင် နောက်က လိုက်လာခဲ့၊ ငါ ရှေ့က သွားမယ်”

ဟု ပြောပြီး ဆရာကြီးက ရှေ့မှ သွားတော့မှ ကုလားနှင့် ယောက်မှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။ တစ်နေရာရောက်သောအခါ ဇော်ဂျီတောင်ဝှေး ဂမုန်းပင်များကို တွေ့ရလေသည်။

အလုံးအရွယ်အစား အတော်ကြီးပြီး အပင်ပုကလေးများဖြစ်သည်။ အရွက်က အနီရောင်များဖြစ်ပြီး အပင်က တောင်ဝှေးသဏ္ဍာန်ရှိသည်။

ဆရာကြီး ထိုအပင်များကို ကြည့်ပြီး သဘောပေါက်သွားဟန်ရှိသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီဂမုန်းပင်တွေအပေါ်က ခွကောက်သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး”

“ခြေထောက်ကို အရိုက်ခံရတာ နည်းသေးတာပေါ့ကွာ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး”

“ဒါ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ ဇော်ဂျီတောင်ဝှေးလို့ ခေါ်တယ်။ ဝှေးမျိုးနွယ်ထဲမှာ ပါတယ်။ သိဒ္ဓိရှိပြီး ဂမုန်းစောင့်တွေလည်း ရှိတယ်။ ဒီအပင်တွေအပေါ်က ခွကောက်သွားလို့မရဘူး။ ဒီအနီးအနားမှာ

မိန်းကလေးတွေ လာလို့မရဘူး၊ မိစ္ဆာတွေ လာလို့မရဘူး၊ မသိဘဲ နဲ့ ဒီနေရာမှာ အညစ်အကြေး စွန့်တာတို့ အပေါ့အပါးသွားတာ တို့လုပ်မိရင် သွေးအန်အောင် အရိုက်ခံရလိမ့်မယ်”

“အောင်မလေး”

ကုလားနှစ်ယောက်မှာ များစွာကြောက်ရွံ့သွားကြဟန် ရှိကြလေသည်။

“မင်းတို့က ခွကောက်သွားရုံသွားတော့ သတိပေးတဲ့အ နေနဲ့ ခြေထောက်ကိုပဲ ရိုက်တာပါကွာ”

“တော်ပါသေးရဲ့ ဆရာကြီးရယ်”

“မင်းတို့ အဲသည်လို ဖြစ်တာ ငါ့အတွက်တော့ ဟန်ကျ တာပဲ”

“ဟင်... ဘယ်လိုဟန်ကျတာလဲ”

“မိစ္ဆာကောင်တွေကို ဆုံးမဖို့ တုတ်ကောင်းကောင်းရ တာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောဆိုပြီး ဂမုန်းပင်များအနီးသို့သွားကာ တစ်စုံ တစ်ခု ရွတ်ဆိုပြီး တိုင်တည်နေလေသည်။

ပြီးမှ ခွင့်တောင်းပြီးနောက် ဇော်ဂျီတောင်ဝှေး သုံးလေး နှစ်ကို ဖြတ်ယူလိုက်သည်။

အပေါ်မှ အရွက်နှင့် အောက်မှ အမြစ်များ ဖြတ်လိုက် သောအခါ တောင်ဝှေးသို့မဟုတ် တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် တူလေ သည်။ အရွယ်အစားမှာ ကြီးလုံးအရွယ်ခန့် ရှိသည်။

ထိုအရာများကို ရပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ရှေ့သို့ ခရီး

ဆက်ခဲ့ကြသည်။

နေဝင်ချိန်ရောက်သောအခါ ဂူပေါက်ရှာသော်လည်း မတွေ့ကြရသောကြောင့် အတန်အသင့် လေမိုးကွယ်သော နှင်းအကျ သက်သာသည့်နေရာတစ်ခုကို ရွေးချယ်ကာ စခန်းချကြလေသည်။

အခြားသူများက မီးမွှေးခြင်း၊ စားသောက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ခြင်း၊ လက်ဖက်ရည်ကျိုခြင်းများ ပြုလုပ်နေကြစဉ် ဆရာကြီးကတော့ တစ်ညနေမည့် နေရာပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို စည်းချက်ဖြင့် ဂါထာမန္တန်များ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရုံမကဘဲ လမ်းမှတစ်ဖက်လှည့်သော ဇော်ဂျီတောင်ဝှေး ဝှေးချောင်းကိုပါ ထောင့်လေးထောင့်၌ စိုက်ထားလေသည်။

ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ မီးလုံခြင်း၊ လက်ဖက်ရည်ပူပူ သောက်ခြင်း၊ အစားအသောက်များ စားသောက်ခြင်း၊ ဝမ်းဖြည့်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြလေသည်။

“ဆရာကြီး . . ကျွန်တော်တို့ သွားမယ့် မြက်သွယ်ဒီပါ ဆိုတာ ရောက်ဖို့လိုသေးလားဟင်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်ဖက်ရည် သောက်နေရင်းမှ မေးလိုက်သည်။

“အရင်ထက်တော့ အများကြီး နီးလာပြီလို့ ဆိုရတာ ကျုပ်အထင်ပြောရရင်တော့ လမ်းမှာ အနှောင့်အယှက်တွေ မတွေ့ရဘူးဆိုရင်တော့ မနက်ဖြန် နေဝင်ချိန်လောက်ဆိုရောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကြားရသောအခါ နံဘေးမှ နားထောင်နေသူများမှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသကဲ့သို့ ရှိကြလေသည်။ ဆရာကြီးက ဆေးတံထဲသို့ ဆေးဖြည့်ထည့်နေရင်း ဆက်ပြောသည်။

“မရောက်ခင်တော့ ပင်ပန်းတယ်လို့ ထင်ကြတာ ဓမ္မတာပါပဲ။ သွားချင်တဲ့နေရာ ရောက်သွားတော့လည်း ပင်ပန်းတာတွေ မေ့ပျောက်သွားကြတာပါပဲ”

“ဒါထက် ဆရာကြီး . . ကျွန်တော်တို့လာမယ့်လမ်းက တောင့်နေတဲ့ ကုလားတွေကတော့ တမျှော်မျှော်ဖြစ်နေတာမှာပဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မောင်ထင်ကျော်ရယ်၊ အချိန်တန်လို့ ရောက်မလာရင် ကျုပ်တို့နောက်ကို ရှာပြီး လိုက်လာကြမှာ သေချာပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုနေကြလေသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ တောနက်အတွင်းမှ စကားပြောသံလိုလို၊ တောတိုးလာသော အသံအချို့ကိုပါ ကြားရသည်။

“ဆာဒူးမိစ္ဆာတွေ လိုက်လာပြီနဲ့တူတယ်၊ သူတို့ရောက်လာလည်း ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်ကြနဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာ နေမြဲကြပါ”

ဟု မှာထားလေသည်။

အတန်ကြာတော့ စကားပြောသံများ တဖြည်းဖြည်း သိသာပြီး ဆာဒူးမိစ္ဆာသုံးယောက် ရောက်လာကြသည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ နံငယ်ပိုင်းတစ်ခုသာ ပတ်ထားပြီး ဦး

ခေါင်းပေါ်မှာ ဆံပင်ရှည်များ၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး အရှည်များက တွန့်လိမ်ကွေးကောက်ကာ ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသည်။ လက်ထဲမှာ တောင်ငွေ့ရှည်တစ်ချောင်းစီ ကိုင်ထားကြလေသည်။

သူတို့ကို မြင်သည်နှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်းမှာပါလာသော သေနတ်ကို အဆင်သင့် ပြင်ထားလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဆာဒူးမိစ္ဆာများက မနီးမဝေးမှာ ရပ်လိုက်ကြပြီး ၎င်းတို့ဘာသာစကားဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီနေရာက လှည့်ပြန်သွားကြပါ။ ရှေ့ဆက်သွားရင် အသက်အန္တရာယ်နဲ့တွေ့ပြီး သေကြလိမ့်မယ်”

“အဲဒါ သင်တို့ပူပန်ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ကိစ္စ ကျုပ်တို့လုပ်ကြမှာပဲ”

“ဒါပေမယ့် မြကိုးသွယ်ဒီပါက ကျုပ်တို့နဲ့ ဆိုင်တယ်။ မြကိုးသွယ်ဒေဝီသုံးဖော်က ကျုပ်တို့နဲ့ သက်ဆိုင်တယ်၊ သင်တို့နှောင့်ယှက်ခွင့် မပေးနိုင်ဘူး”

“ဘယ်လိုသက်ဆိုင်တယ်ဆိုတာလည်း ပြောပြဦး”

“ဂူထဲမှာရှိတဲ့ ရတနာတွေက ကျုပ်တို့ဟိန္ဒူဘာသာတိုးတက်ဖို့ အသုံးပြုရမယ့်ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ဘယ်သူမှ ယူခွင့်မရှိနိုင်ဘူး၊ မြကိုးသွယ်ဒေဝီသုံးဖော်ကလည်း ဒီပစ္စည်းတွေကို သက်ပန် စောင့်ရှောက်ပေးဖို့အတွက် သူတို့ကို တာဝန်ပေးထားတာ”

ထိုစကားကြားသောအခါမှ လမ်းတစ်လျှောက်

ဆာဒူးမိစ္ဆာများ လိုက်လံနှောင့်ယှက်ကြခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောပေါက်ရလေတော့သည်။

ဆာဒူးမိစ္ဆာစကား ကြားသောအခါ ဆရာကြီးသူရဇက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“သင်တို့ မြကိုးသွယ်ဒီပါကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့သိတယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြန်ခေါ်ဖို့လာတာ မဟုတ်လား၊ သူက သေသွားခဲ့တာကြာပြီ”

“ဘယ်လိုသေတာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်ကတည်းက သေသွားလို့ သူ့မိဘတွေက ဟိမဝန္တာတောင်ခြေမှာ မြုပ်ထားခဲ့လို့ ကျုပ်တို့ကယူပြီး မြကိုးသွယ်ဒီပါမှာ ပြန်ထားပေးခဲ့တာ”

“ဒါက ဘာဆန်းသလဲ၊ ရုပ်နဲ့နာမ်က အတူနေချင်လည်း မယ်၊ တခြားစီ ဖြစ်နေရင်လည်း ဖြစ်နေမယ်၊ အရေးကြီးတာက ဒီညာဉ်အတွက် မူလရုပ်ခန္ဓာ မပျက်စီးဖို့ပဲ မဟုတ်လား. . . ၊ သူ့ရုပ်ခန္ဓာရှိနေသေးရင် သူ့ကို သေတယ်လို့ သတ်မှတ်လို့မရဘူး”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ကတော့ သူ့ကို ခေါ်သွားခွင့် မပေးနိုင်ဘူး”

“ကျုပ်တို့ကလည်း ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တကူးတက လာကြတာဆိုတော့ သင်တို့တားလည်း ဆက်လုပ်ရမှာပဲ၊ သင်တို့ အစွမ်းလောက်နဲ့ တားဆီးဖို့ ကြိုးစားကြပေတော့”

ဟုပြောကာ ဘာမှဂရုမစိုက်သော အမူအရာဖြင့် . . .
လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ယူသောက်နေလေသည်။

ထိုအခါ ဆားဖူးမိစ္ဆာသုံးယောက်လည်း ဒေါသတကြီးနှင့်
ရန်မူရန် ရှေ့သို့ တိုးဝင်လာရာ ခြေထောက်ကို တုတ်ဖြင့် သိမ်း
ရိုက်ချလိုက်သကဲ့သို့ သုံးယောက်စလုံး မြေပေါ်သို့ ပုံလဲကျသွား
လေတော့သည်။

“အောင်မလေး . . . သေပါပြီဗျ”

“အား . . . ကြောက်ပါပြီဗျ”

ဟုအော်ဟစ်ကာ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်သွားလေတော့
သည်။ သုံးယောက်စလုံး ခြေသလုံးကို ပွတ်သပ်ရင်း ရှုံ့တွနေကြ
လေသည်။

“ဟင်း . . . နေနှင့်ကြဦးပေါ့၊ အခွင့်သာတဲ့အခါကျရင်
ငါတို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိရစေမယ်”

ဟု ပြောဆိုကြိမ်းမောင်းကာ တောထဲသို့ ပြန်သွားကြ
လေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း စားသောက်စရာ
များကို ဆက်လက်စားသောက်ရင်း ဆားဖူးမိစ္ဆာများအကြောင်းထိ
ပြောရင်း ရယ်နေကြသည်။

အချိန်က ညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာလေပြီ။



အခန်း(၁၀)

လှိုက်ဂူအတွင်းမှ ရုပ်အလောင်းများ

နောက်တစ်ရက်မှာလည်း သူတော်စင်ဒေဝီ ညွှန်ပြပေး
ခဲ့သောလမ်းများအတိုင်း အခြားလမ်းများမှ လျှို့ဝှက်စွာသွား
ကြလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆားဖူးမိစ္ဆာများက လမ်းမှ ဆီး
ကြီးပြီး နှောင့်ယှက်မည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လမ်းတစ်နေ
ရာရောက်တော့ ၎င်းတို့ကို လိုက်ပြီးအကူအညီပေးနေသော

ဆာဒူးချနွရာနှင့် ပြန်တွေ့ရသည်။ ၎င်းသည် စမ်းချောင်းတစ်ခု အထက်နားရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး တရားရှုမှတ် နေလေသည်။

သူတို့ငါးယောက် စမ်းချောင်းနံဘေးသို့ ရောက်သောအခါ မျက်လုံးဖွင့်ကာ သူ့ရှိရာဘက်သို့ကူးလာရန် လက်ဖြင့် လှမ်း ခေါ်လေသည်။

သို့ကြောင့် စမ်းချောင်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ကူးသွားကြ လေသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ လက်အုပ်ချီကာ ခရီးဦးကြိုပြုလေသည်။

“သင်တို့ ရောက်လာကြပြီလား”

“ရောက်လာပါပြီ”

“လမ်း၌ ဆာဒူးမိစ္ဆာများ၏ နှောင့်ယှက်မှုများနှင့် ကြုံ တွေ့ခဲ့ရပါသလား”

“တွေ့ခဲ့ရပါတယ်... သင်ကြိုတင်ပြီး သိပါလျက် ဘာ ကြောင့် လာပြီး အကူအညီမပေးတာလဲ”

ချနွရာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ထိုကိစ္စများကို ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် ဝင်ရောက်အကူ အညီပေး၍ မရပေ။ သင်တို့အစွမ်းအစဖြင့်သာ ကျော်ဖြတ်ရမည် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ သင်တို့အနေဖြင့် ထိုအန္တရာယ်နှင့် လောက်မှ ကိုယ့်အစွမ်းအစဖြင့် မကျော်ဖြတ်နိုင်ပါက ကျွန်ုပ်တို့က ဝင်ရောက်အကူအညီပေးခွင့် မရှိပေ။ သူတော်စင်တို့၏ နည်း

ဝိဇ္ဇာတို့၏စည်းကို သင်တို့ သဘောပေါက်ပါရဲ့ မဟုတ်လား” ဟု ပြောပြတော့မှ ဆရာကြီးလည်း ကျေနပ်သွားလေ တော့သည်။

“သဘောပေါက်ပါပြီ... ပြောဆိုမိတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ် ပေးပါ”

ချနွရာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီကနေစပြီး မြတ်နိုးသွယ်ဒီပါအထိ ရောက်အောင် ခေါ် ဆောင်သွားရမှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တာဝန်ဖြစ်ပေတယ်။ နောက်ကသာ လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

ဟုပြောပြီး ရှေ့မှသွားရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ လည်း နောက်မှလိုက်သွားကြလေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ လမ်းခရီးမှာ ချနွရာနှင့် ပြန်တွေ့ကြရသ ဖြင့်လည်း များစွာအားရှိသွားကြလေသည်။

ချနွရာက တောင်ဆင်းတောင်တက်၊ တောဝင်တော ထွက်၊ ချုံနွယ်အသွယ်သွယ်၊ လျှိုမြောင်အထပ်ထပ်သို့ ကျော်ဖြတ် တာ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သတိထားမိသည်ကတော့ ၎င်းသွားနေသောလမ်းမှာ သာမန်သွားနေကျလမ်းမျိုး မဟုတ်သည်ကတော့ သေချာလှပေ သည်။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ သာမန်ထက် ထူးခြား သော အခြေအနေတစ်ခုကို တွေ့ကြရသည်။

ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကြီးမားသော ကျောက်တုံး

ကြီးများ ဝန်းရံထားသော လျှိုတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်နေကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ချန္တရာက ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“သင်တို့ သွားလိုသော မြကိုးသွယ်ဒီပါသို့ ရောက်ပါပြီ။ ဂူအတွင်းရောက်ပါက ထူးဆန်းသောအရာများကို တွေ့ကြရမည်အပြင် မုနီကိုးဆူစာရင်းဝင် လောကမုနီ စေတီတော်ကိုပါ ဖူးတွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ စိတ်ထဲမှာတော့ မကြာခင် အချိန်မှာ မြနှင့်ဖြူဆိုသော အမျိုးသမီးနှင့် တွေ့ရတော့မည်မို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေလေသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခြားပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ အပြင်မှာ ထားခဲ့ရပါမယ်။ သင်တို့သုံးယောက်သာ အတွင်းသို့ လိုက်ခွင့်ရပေမယ်”

ထိုသို့ပြောသောအခါ ဆာဟစ်နှင့်မာလူးတို့နှစ်ယောက်မှာ မျက်နှာငယ်ကလေး ဖြစ်သွားကြသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ အန္တရာယ် အနှောင့်အယှက်တွေ မကျရောက်စေရန် ကျွန်ုပ် အစီအမံများ ပြုလုပ်ပေးထားပါမယ်”

ဟု ပြောပြီး ၎င်းတို့နှစ်ယောက်ကို လုံခြုံသောနေရာသို့ ပို့ပေးထားလိုက်သည်။

ထိုနှစ်ယောက်လည်း မတတ်သာသဖြင့် . . . ကြောက်

ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် နေခဲ့ကြရသည်။

ထို့နောက် ချန္တရာက သူတို့ရှိရာသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဂူထဲ ဝင်ကြရအောင်”

ထိုသို့ထပ်ပြောသော်လည်း ယခုအချိန်ထိ ဂူပေါက်ဝကို ရှာမတွေ့သေးပေ။

ချန္တရာက ကျောက်တုံးကြီးနှစ်တုံး ဝန်းရံထားသော ကျောက်တောင်နံရံအနီးသို့သွားပြီး လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် တောင်ဝှေးဖြင့် သုံးချက်ခေါက်လိုက်သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကျောက်နံရံကြီးမှာ သိမ့်သိမ့်တုန်လာပြီး အလယ်မှ ထက်ခြမ်းကွဲသွားလေတော့သည်။

ကျောက်နံရံကြီး ထက်ခြမ်းကွဲထွက်သွားသော အခြေအနေကြောင့် ကျောက်တုံးကြီးများပင် သိမ့်သိမ့်တုန်နေကြတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ လူတစ်ယောက် ချောင်ချောင် ဝင်သာသော အနေအထားသို့ ရောက်အောင် ဟသွားတော့သည်။

ထိုအပေါက်မှပင် အားလုံးအတွင်းဝင်ကြလေသည်။

သူတို့ဝင်သွားပြီး အတွင်းရောက်သည်နှင့် ကျောက်နံရံကြီးနှစ်ချပ်က မူလအခြေအနေအတိုင်း ပြန်ပိတ်သွားလေတော့သည်။

အတွင်းရောက်သောအခါ ဂူနံရံပေါ်မှာ ဆီမီးတိုင်များ

ထွန်းထားသဖြင့် အလင်းရောင်ရနေပြီး ထိုမှထွက်နေသည့် အခိုး အငွေ့များမှာလည်း သင်းပျံ့လျက်ရှိလေသည်။

ရှေ့မှသွားနေသော ချန္တရာက နံရံမှ မီးတိုင်တစ်တိုင်ကို ယူပြီး ရှေ့မှဆက်သွားရာ ကျန်သုံးယောက်လည်း နောက်မှ လိုက်သွားကြလေသည်။

ဂူကြီးမှာ အတွင်းပိုင်း ရောက်လာလေလေ ကျယ်ဝန်း လာလေလေ ဖြစ်သည်။

နေရာအနှံ့မှာ ဆီမီးတိုင်များ ထွန်းထားသောကြောင့် လည်း အမွှေးရနံ့များ ရနေသလို အလင်းရောင်များလည်း ရနေ သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျယ်ဝန်းမြင့်မားလှသော အခန်း ကျယ်ကြီးသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

အလယ်မှာတော့ ကိုးတောင်ပြည့် စေတီတော်တစ်ဆူ ရှိလေသည်။

လုံးတော်ပြည့် ရွှေသားများ ကပ်ထားသောကြောင့် မီး ရောင်ဖြင့် ဝင်းအိနေသည်။

ချန္တရာက စေတီတော်ကို လက်အုပ်ချီလျက် အရိုအ သေ ပေးပြီးမှ ပြောသည်။

“ဒါ မုနီကိုးဆူမှာ အပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ လောကမုနီစေတီ ဖြစ်ပါတယ်။ ဟိမဝန္တာမှာရှိတဲ့ စေတီဆိုတာ ဒီစေတီတော်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြောပြသဖြင့် သုံးယောက်သား ရိုသေစွာ ကန်တော့

ကြလေတော့သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ ပင်ပန်းလာခဲ့သမျှများ မေ့ပျောက်သွားပြီး ကြည်နူးမှုများ ဖြစ်ပေါ် ခံစားကြရလေသည်။

စေတီရှိရာတွင် အတန်ကြာအောင် ဘုရားဖူးကြပြီးမှ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

တစ်နေရာရောက်တော့ အပေါ်တက်သည့် လှေကား ထစ်များ တွေ့ရသဖြင့် တက်သွားကြသည်။

(၁၂)ထစ်ခန့် ရှိလေသည်။

အပေါ်ရောက်တော့ အရွယ်တူ ဂူပေါက်ဝ သုံးပေါက် မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားမျိုးဖြင့် ရှိနေလေသည်။

“ဒီဂူပေါက်သုံးပေါက်မှာ နှစ်ပေါက်က ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ နေရာကို ပို့ပေးမယ့် မရဏဂူပေါက်တွေဖြစ်တယ်။ လမ်းမသိဘဲ ဝင်သွားခဲ့ရင် အတွင်းရောက်ပြီး ပြန်လမ်းမရှိတော့ဘူး”

ဟု ပြောပြသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မှောင်နေသည်မှ သွဲပြီး အတွင်း၌ ဘယ်ကဲ့သို့သော အန္တရာယ်မျိုးရှိသည်ကို မသိ ရပေ။

“ဘယ်အပေါက်က ဝင်ရမလဲ”

“လက်ယာဘက်အပေါက်က ဝင်ကြရမယ်”

ဟုပြောပြီး ချန္တရာကပင် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသ ဖြင့် လိုက်သွားကြရလေသည်။

ထိုလမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ မည်သည့်အနှောင့်အ

ယုက် အန္တရာယ်နှင့်မှ မတွေ့ရဘဲ ချောချောမောမော သွားနိုင်ကြလေသည်။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ လူခါးတစ်ဝက်ခန့်မြင့်သော ကျောက်ကလပ်များပေါ်မှာ အစီအရီ တင်ထားသော အလောင်းများကို တွေ့ကြရသည်။

အလောင်းများမှာ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံတို့ဖြစ်ပြီး လူကောင်းပကတိအတိုင်း ရှိနေကာ အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ ရှိနေကြလေသည်။

ထိုဂူထဲတွင် ယောဂီကြီးများ၊ ဆာဒူးကြီးများ၊ တိဘက်လားမားကြီးများနှင့် အခြားသူတော်စင်ကြီးများ၏ ရုပ်ကလပ်အလောင်းများကို အစီအရီ တင်ထားလေသည်။

အားလုံးမှာ ပျက်စီးယိုယွင်းမှု မရှိဘဲ အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ပင် ရှိကြလေသည်။

“သူတို့က ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့ တခြားစီဖြစ်နေပေမယ့် အခွန်မရွေး ရုပ်ခန္ဓာထဲကို ဝိညာဉ်က ပြန်ဝင်လာနိုင်တယ်၊ ဒါ့အပြင် အရေးကိစ္စရှိရင်လည်း သူတို့ရဲ့ဝိညာဉ်တွေကို ပင့်ဖိတ်ခေါ်ယူလို့ရတယ်”

“ဟိုခေါင်းရင်းဘက်မှ ကျောက်ကလပ်နဲ့ တင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ဘာတွေလဲ”

“သူတို့နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေပါ။ တစ်နည်းပြောရင်တော့ သူတို့ တန်ဖိုးထားတဲ့ပစ္စည်းတွေပါပဲ။ အချို့ကတော့ သိဒ္ဓိပေါက်ပြီးသား ပြဒါးလုံး၊ ဓါတ်လုံးတွေ ဖြစ်တယ်။ အချို့က

ရှေးဟောင်းဗေဒင်ကျမ်းတွေ၊ လက္ခဏာကျမ်းတွေနဲ့ ဆေးကျမ်းတွေ အမျိုးမျိုးပေါ့။ အချို့ သိဒ္ဓိပေါက်ပြီးသား ဆေးတော်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ချန္နရာက ရှင်းပြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့မှာ တစ်သက်တစ်ခါ မြင်ရသော သိဒ္ဓိပေါက်ပစ္စည်းများကို တအံ့တဩ ကြည့်နေကြလေသည်။

အချို့ ပြဒါးလုံး ဓါတ်လုံးများမှာ ကလပ်ပေါ်မှာ တင်ထားသည်ဆိုသော်လည်း တင်ထားသည့်အတိုင်း မရှိဘဲ အပေါ်ညို့ ကြွတက်နေကြသည်။

အချို့က လေထဲမှာ ပျံဝဲနေကြသည်။

အချို့ကတော့ သက်ဆိုင်ရာ အလောင်းများအား လှည့်ညှပ်ရစ်ပတ်နေကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာတော့ ထိုဓါတ်လုံးပြဒါးများထက် ဆေးကျမ်း၊ ဗေဒင်ကျမ်း၊ လက္ခဏာကျမ်းများကို ကြည့်ချင်နေသည်။

“ဒီကျမ်းစာအုပ်တွေကို ကြည့်ခွင့်ရှိပါသလား”

“သက်ဆိုင်ရာ ကာယကံရှင် ပုဂ္ဂိုလ်များက ခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ကြည့်ခွင့်ရနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ ခွင့်မပြုရင်တော့ လက်မစွဲတောင် ထိခွင့်မရနိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောပြသည်။

“သူတို့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းချင်ရင် ဘယ်လိုခွင့်တောင်းရပါ

သလဲ”

“အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ဆုတောင်းရပါတယ်။ သူတို့ခွင့်ပြုမယ် ဆိုရင် သင့်ကို အိပ်မက်နဲ့သော်လည်းကောင်း အာရုံထဲမှာ အနိုင် နိမိတ်ပြလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်လည်ဆက်သွယ်လာပါလိမ့်မယ်”

ချန္ဒရာက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြလေသည်။

“ဒါထက် သိချင်တာ တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ”

“သိချင်တာရှိရင် မေးပါ”

“ခန္ဓာကိုယ်ဆိုတာ အသက်ဝိညာဉ် မရှိရင် ပျက်စီးသွား တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီရုပ်အလောင်းတွေက ဘယ်လိုကြောင့် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့အထိ မပျက်မစီးဘဲ ရှိနေကြတာလဲ”

“ဒါ သိပ်မေးသင့်တဲ့မေးခွန်းပါပဲ။ အသက်ဝိညာဉ် မရှိ တော့လို့ ရုပ်ခန္ဓာပျက်စီးသွားတယ်ဆို သာမန်လူတွေပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။ အဓိဋ္ဌာန် အောင်မြင်သည်ပဲဖြစ်စေ... သိဒ္ဓိတစ်မျိုးနဲ့ ပေါက်မြောက်ခဲ့ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ရုပ်ခန္ဓာတွေကို လိုသလို အသုံးပြုနိုင်ကြပါတယ်။ ဒါကိုရော လက်ခံပါသလား”

“လက်ခံပါတယ်”

“တိဘက်မှာရှိတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ၊ ဟိမဝန္တာဒေသ အနှံ့အပြားမှာရှိကြတဲ့ ယောဂီကြီးတွေ၊ ဆာဒူးကြီးတွေက သူတို့ရဲ့ရုပ်ခန္ဓာကို အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ သုံးစွဲခွင့် ရကြ ပါတယ်။ ဥပမာ ကျင့်စဉ်တစ်ခုခုနဲ့ ပေါက်မြောက်ခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်။ အဂ္ဂိရတ်လိုင်းနဲ့ ရွှေပြား၊ ပြဒါးပြာရဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲဖြစ်စေ သူတို့ရဲ့ရုပ်ခန္ဓာကို နှစ်ပေါင်းရာထောင်ကြာအောင် အသုံးပြု

ကြပါတယ်”

“သဘောပေါက်ပါပြီခင်ဗျာ”

“အသက်ဝိညာဉ် မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ရုပ်ခန္ဓာကို အချိန်အကြာဆုံးထားနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိပါ တယ်... သင်သိပါသလား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မသိပါဘူး”

“တခြားဝေးဝေးမှာ ရှိတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သင်တို့နေတဲ့ မြန်မာပြည်ထဲမှာပဲ ရှိတာပါ။ တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလောင်း တော် ကဿပမထေရ်မြတ်ကြီးရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဒီတော့မှ သဘောပေါက်သွားလေသည်။

ရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီးမှာ မြတ်စွာဘုရား နှစ်လက်ထက်တော်၌ ဓုတင်(၁၃)ပါးကို ကျင့်ဆောင်အားထုတ်ခဲ့ သဖြင့် ဓုတင်အရာ၌ တေဒဂ် ရတော်မူခဲ့သော ရဟန္တာအရှင်သူ မြတ်ကြီးဖြစ်သည်။

သက္ကရာဇ်(၁၄၈)ခုနှစ်တွင် သင်္ဂါယနာတင်၍ (၁၈၆)

နှစ်အကျော်တွင် ဓာတ်တော်ဌာပနာစေတီကြီးကို တည်ပြီး ထိုစဉ် ရှေးကမ္ဘာများစွာက ရသေ့ညီနောင်သုံးပါးတို့ ကတိသစ္စာ တော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း ဝေဘူလ၊ ဝေဘာလ၊ သုနန္ဒရဟု ခေါ်သော တောင်သုံးလုံးအလယ်မှာရှိသော လိုဏ်ဂူတော်ကြီး တွင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်ခဲ့ သည်။

၎င်းနေရာမှာ သလ္လာဝတီမြစ်(ယခု ချင်းတွင်းမြစ်) အနောက်ဘက်မှာရှိပြီး ယခု အလောင်းတော်ကဿပ ဘုရားနှင့် ခရီးစဉ်များ သွားရောက်နေကြသောနေရာပင်ဖြစ်သည်။

တောင်သုံးလုံးအလယ်၌ရှိသော ထိုလိုဏ်ဂူကြီးမှာလည်း သိကြား၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ ဖန်ဆင်းစီမံထားသော သဘာဝလိုဏ်ဂူကြီးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ရသေ့ညီနောင်သုံးပါး ဘဝက သစ္စာကတိထားခဲ့သည့်အတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားခဲ့ရာ ရုပ်ခန္ဓာမှာ ယနေ့ထက်တိုင် မပျက်မစီးဘဲ ပကတိအတိုင်း ရှိနေဆဲပင်။

“ဆာဒူးကြီး ပြောတာကို လက်ခံပါပြီ”

“သင့်အနေနဲ့ သူတို့နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ရှုလေ့လာချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဒီဂူအတွင်းမှာ ရောက်တဲ့အခိုက်မှာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး သူတို့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းရင် လေ့လာခွင့် ရနိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောကာ ထိုနေရာမှ ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။



အခန်း(၁၁)

မြကိုးသွယ်အကျဉ်းသား

သူတော်စင်တို့၏အလောင်းများ ထားသောနေရာမှ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ကျောက်လှေကားထစ်များဖြင့် အပေါ်သို့ တက်ကြရပြန်သည်။

ထိုနေရာရောက်သောအခါ ကျောက်တံခါးကြီးများဖြင့် ခြိတ်ထားသော အခန်းပေါက်(၁)ခုကို ထပ်မံတွေ့ကြရပြန်သည်။

ချန္ဒရာက အခန်းပေါက်ဝရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ၎င်းတောင်ပေး ဖြင့် သုံးချက်ခေါက်လိုက်သည်။

အတန်ကြာတော့ ကျောက်တံခါးချပ်ကြီး ထက်ခြင်း ခွဲပြီး ဟသွားလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဟသွားသည်နှင့် ဦးစွာအထဲမှ အလင်းရောင် များက အပြင်သို့ လျှံထွက်လာသည်။

ထို့နောက်မှ သင်းယုံသောရနံ့များက အပြင်သို့ ထွက် လာလေသည်။

အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် တစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးသောမြင်ကွင်း ခြေတွေ့မြင်ရလေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။

အရွယ်တူ၊ ရုပ်တူ၊ အဝတ်အစားများပါ ဆင်တူဝတ် ဆင်ထားသော အိပ်မက်ထဲမှာ မကြာခဏ တွေ့မြင်ရသည့် မြင်ကွင်း သွယ်ဒေဝီသုံးဖော်ထဲတွင် တစ်ယောက်ပါဝင်သည့် မြန်းဖြူ တစ်သဝေမတိမ်း တူညီနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဟင်... သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲဟင်”

“မြကိုးသွယ်ဒေဝီလို့ ခေါ်တဲ့ ညီမကိုးယောက် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒီမှာတော့ ရှစ်ယောက်ပဲ တွေ့ရပါလား”

“တစ်ယောက်က ဝိညာဉ်မဲ့ဘဝနဲ့ တစ်နေရာမှာ ရှိနေပါတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့က ညီအစ်မသုံးယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ကျန်တဲ့ခြောက်ယောက်က သူတို့အတွက် အရံတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် အမျိုးသမီးများက သူတို့

ဧည့်သည်များအတွက် ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ် သွားလေသည်။

ထိုအခန်းထဲမှာတော့ ကျောက်ဖြင့် စီမံထုလုပ်ထား သော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ရှိကြသည်။

ကျောက်စားပွဲဝိုင်းကြီးတစ်လုံးအတွင်းမှာတော့ အစား အသောက်များ ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

“ဆာဒူးကြီးနှင့်တကွ ဧည့်သည်တော်များ ဤနေရာ၌ ဆိုင်ပြီး အစားအသောက်များ စားသောက်ကြပါရှင်”

ဟု ချိုသာသောအသံဖြင့် ပြောရာ ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်တို့လည်း ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကျောက် ကုလားထိုင်များပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ပြင်ဆင်ထားသော အစား အသောက်များကို မြိန်ယှက်စွာ စားသောက်ကြလေသည်။

အများအားဖြင့်တော့ သက်သက်လွတ် အစားအစာ များ ဖြစ်ကြလေသည်။

သစ်သီးများ၊ ကောက်ညှင်းများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော နို့များ၊ မုန့်အချိုများ၊ ထောပတ်၊ ဒိန်ခဲ စသော အိန္ဒိယနှင့် တိ ဘက်မှာ ဒေသခံတို့ စားသောက်လေ့ရှိသော အစားအသောက် များပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့မှာ ခရီးကြမ်းများကို ဖြတ် နင်းခဲ့ရသဖြင့် မောပန်းလာသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ အစားအသောက်ကောင်းများကို မစားသောက်ရသည်မှာ ကြာ ညစ်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း ဝလင့်အောင် စားသောက်ကြရ

လေသည်။

၎င်းတို့စားသောက်နေရာ ဘေးမှာတော့ အမျိုးသမီး ရှစ်ယောက်က ဝိုင်းပြီးရပ်နေကြသည်။

အားလုံး အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်သာ ရှိပြီး ချောမောလှပသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ရုပ်ရည်ကတော့ အမြွှာပူး မွေးထားသကဲ့သို့ တစ်ထေ ရာတည်း တူကြလေသည်။

ပန်းရောင်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ထားသူက သုံးယောက်၊ အဝါ ရောင်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်က သုံးယောက်၊ အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည်က နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူတို့က အခြားသူများကဲ့သို့ သုံးယောက်မပြည့်ဘဲ နှစ် ယောက်တည်းသာ ရှိနေသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် အတွေးရခက်လေ သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တစ်ယောက်က ပြောပြသည်။

“ဒီဂူကြီးက မြကိုးသွယ်ဒီပါဂူ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်တို့ ကတော့ ဒီဂူကြီးကို စောင့်ရှောက်ပေးနေရတဲ့ မြကိုးသွယ်ဒီ ကိုးဖော်ဖြစ်ပါတယ်”

“ကိုးယောက်သာဆိုတယ် . . . တစ်ယောက်ကိုတော့ မမြင်ရသေးပါလား”

ဦးဗန်ကောင်းက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“အစ်မတော် မြနှင့်ဖြူက ဒီဂူကြီးရဲ့အခြားတစ်နေရာမှာ ရှိနေပါတယ်ရှင်၊ မကြာခင်မှာတော့ အစ်မတော်နဲ့ တွေ့ရန်နိဿိ

တယ်”

“ဒါထက် မင်းတို့ကရော ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်မက မြသင်းကြူ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ဘေးနားမှာ ရပ်နေတဲ့ နှစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပွားတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ မြသင်းသူနဲ့ မြသင်းဖြူတို့ဖြစ်ပါတယ်”

သူတို့သုံးယောက်က အဝါရောင် ခြုံလွှာများကို ဝတ် ဆင်ထားကြသည်။

သူတို့ဝတ်ဆင်ထားသောပဝါသည် တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်း ခြုံသော ပဝါရှည်ကြီးများပင်ဖြစ်သည်။

မြသင်းကြူဆိုသော အမျိုးသမီးက ဆက်ပြောပြသည်။

“သူကတော့ မြဝင်းသူလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ သူ့ရဲ့နံဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့နှစ်ယောက်ကတော့ . . . မြဝင်းဖြူနဲ့ မြဝင်းကြူတို့ဖြစ်ပါ တယ်”

၎င်းတို့သုံးယောက်က ပန်းရောင်အဝတ်များ ဝတ်ဆင် ထားကြလေသည်။

ထိုသို့ရှင်းပြနေရင်းမှပင် ၎င်းတို့နာမည်များကို မမှတ်မိ သကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြသည်။

မြသင်းကြူက ဆက်ပြောပြသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အစ်မတော် မြနှင့်ဖြူနဲ့ ဘေးမှာ နေကြတဲ့သူတွေပါပဲ၊ နာမည်ကတော့ မြနှင့်ဖြူနဲ့ မြ နှင်းသူတို့ပဲဖြစ်ပါတယ်”

ထိုနှစ်ယောက်က အဖြူရောင်ဝတ်ရုံတို့ကို အသီးသီး

နေသည့် အခိုးအငွေများက သင်းပျံ့သောရနံ့များ ထွက်နေသည်။

ထိုမီးတိုင်များကြောင့် အခန်းတွင်း၌ အလင်းရောင်များ ရနေသကဲ့သို့ သင်းပျံ့သောရနံ့များကြောင့်လည်း စိတ်ကြည်လင်မှု ဖြစ်ကြရသည်။

ထို့ပြင် စားပွဲပေါ်မှာ ရွှေပန်းအိုးတစ်လုံးရှိပြီး ထိုရွှေပန်းအိုးထဲမှာ ဟိမဝန္တာတောင်အဝှမ်းမှာ ပေါက်ရောက်လေ့ရှိသော သစ်ခွပန်းများကို စိုက်ထားလေသည်။ ထိုပန်းရနံ့များကလည်း မွှေးကြိုင်လှပေသည်။

ကျောက်စားပွဲကြီးများအပေါ်မှာတော့ သောက်ရေတကောင်းများ၊ သောက်ရေဖလားများ၊ သစ်သီးမျိုးစုံတို့ ထည့်ထားသော ရွှေလင်ပန်းများ တင်ထားလေသည်။

ထိုအရာများကို မြင်တော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အသက်ရှင်ရက်နဲ့ နတ်ပြည်များ ရောက်နေသလား ထင်ရတယ်”

“နတ်ပြည်နတ်နန်းနဲ့တော့ တူနေတာ မှန်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သာမန် နတ်နန်းတွေမျိုးတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ နေ့မှာ နတ်နန်းလို စံရပြီး.. ညမှာ ငရဲလို ခံရတဲ့ အသူရကာယ်ဘုံမှာ အကျဉ်းစံဘဝမျိုးများ ရောက်နေကြသလား ထင်ရတယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ အဘရဲ့”

“သူတို့ပြောတာ မောင်ထင်ကျော် မကြားလိုက်ဘူးလား”

ကျုပ်တို့ကို ဒီနေရာရောက်အောင် ခေါ်လာတာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ မြကိုးသွယ်ဒေဝီကိုးဖော်ထဲမှာ တစ်ယောက်ပါဝင်တဲ့ မြနင်းဖြူကို အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် လုပ်ပေးရမယ့်တာဝန်လည်း ပါလာသဗျ။ သူ့အသက်ပြန်မရှင်လာမချင်း ဒီဂူထဲက ပြန်ထွက်ရဖို့လမ်း သိပ်မမြင်ဘူး”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက ပြောသည်။

“သေတဲ့လူကို အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် လုပ်ပေးဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့ ကျွန်တော်က သိဒ္ဓိရှိတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဆရာကြီးသူရဇွဲကပါ ဝင်ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စမျိုးက သိဒ္ဓိရှိတဲ့လူတွေလည်း လုပ်ပေးချင်တိုင်း လုပ်ပေးလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့လူ လုပ်ပေးမှ ရတာမျိုးတွေ ရှိတယ်”

“ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာလဲ ဆရာကြီး”

“ကျုပ်လည်း ကြိုတင်ပြီးတော့ ပြောလို့မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် မောင်ထင်ကျော်အနေနဲ့ ဒီကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်ရင်းနဲ့ သူ့အလိုလို သိလာပါလိမ့်မယ်၊ ရှေ့မှာတော့ အဲဒီကိစ္စကို မောင်ထင်ကျော်တစ်ယောက်တည်း အစွမ်းအစနဲ့ပဲ လုပ်ရတော့မှာပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာကြီးတို့နှစ်ယောက် မပါဘဲနဲ့ သုပ်ရမှာ စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးပဲ”

“မောင်ထင်ကျော်လည်း ဒီကိစ္စမျိုးတွေမှာ အတွေ့အ

ကြံ အများသားပဲ၊ အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှာပါ”

ဟု အားပေးသည်။

“အားမလျော့နဲ့ မောင်ထင်ကျော်ရေ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်၊ မဟုတ်ရင် တော့ ကျုပ်တို့သုံးယောက် ဒီဂူကြီးထဲမှာ တစ်သက်လုံး အကျဉ်း စံဘဝမျိုးနဲ့ နေသွားကြရမှာဗျ”

“ဒီတော့လည်း တစ်သက်လုံး တရားအားထုတ်ရင်းနဲ့ပဲ နေသွားကြတာပေါ့ အဘရာ... မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါဗျာ... ကောင်းတာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုကာ ရယ်မောနေကြလေသည်။

သို့သော် သူတို့သုံးယောက်ရင်ထဲမှာတော့ စိုးရိမ်စိတ် ကလေးများ ကိုယ်စီရှိနေကြလေသည်။



အခန်း(၁၂)

ဝိညာဉ်ချစ်သူနှင့် တွေ့ရခြင်း

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတစ်လျှောက်လုံး ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်မှာ ကောင်းစွာအိပ်မပျော်ခဲ့ပေ။

သူတို့ရောက်နေသော မြကိုးသွယ်ဒီပါဂူကြီးအကြောင်း၊ ညီဂူအတွင်းမှ မိန်းမလှကလေးများအကြောင်း၊ ထို့ထက် ယခု ထက်ထိ မတွေ့ရသေးသော မြနှင့်ဖြူနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းများက တစ်ခုပြီးတစ်ခု အဆက်မပြတ် ခေါင်းထဲဝင်နေ ကာ့သည်။

သူရောက်နေသောအခန်းမှာ ရေကန်ဘက်သို့ လှမ်းမြင်ရသောနေရာဖြစ်သည်။

ညအချိန်ရောက်လာပြီမို့ ရေကန်အတွင်းမှာ ရှိသော ကုမုဒြာကြာပန်းများက ပွင့်လာကြပြီဖြစ်ရာ ထိုနေရာဘက်မှ သင်းပျံ့သောရနံ့များက လေနှင့်အတူ ဝါလာကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အပေါက်ဝမှ လှမ်းမြင်နေရသည့် ရေကန်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေစဉ် ချိုသာသော တေးသံများကို အရင်ကြားရသည်။

ပထမတော့ ထိုအသံကို ခပ်သဲ့သဲ့သာ ကြားရသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာသောအချိန်တွင် သဲသဲကွဲကွဲကြားလာရသည်။

“ . . . နေ့ . . . လှမျိုးကြွယ် . . . မြကိုးသွယ်ဒီပါစွန်းမှာ သွန်းဆုပန်ရွယ် . . . နိဗ္ဗာန်ကိုကွယ် ရည်ရွယ်တဲ့သူလေ . . . စိတ်အကြံကိုရွယ် ကယ်ဆယ်မယ့်သူအဝေး . . . ပန်ချင်သူ ပျိုချစ်ဦးရယ် . . . ခူးဆွတ်မနှေး . . . နေ့ . . . ”

ဟူသောစာသားများကို ဝိပီပြင်ပြင် ကြားလာရသည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အသံကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လရောင်ဆမ်းထားသော ကန်အနီးတစ်ဝိုက်သို့ အမိုးသမီးတစ်သိုက် လျှောက်လာကြသည်။

နှင်းကျပြီး အေးလှသောအချိန်မျိုးပင် ဖြစ်လင့်ကစား ၎င်းမိန်းကလေးတစ်သိုက်မှာ ပါးလွှာသော ပဝါအချို့ကိုသာ

ကိုယ်ပေါ်၌ ရစ်ပတ်ထားကြလေသည်။

ရေကန်ရှိသောနေရာမှာ သူ့ရှိနေသောနေရာနှင့် မဝေးလှသောကြောင့် ထိုမြင်ကွင်းကို အတိုင်းသားပင် လှမ်းမြင်နေရသည်။

သူတို့ဆိုနေသော သီချင်းသံများကိုလည်း အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

ထိုအချိန်သည် ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နှင်းမှုန်များက ပိုကျလာသည်။

လရောင်ကလည်း နှင်းသားထုကို ထိုးဖောက်ဆင်းလာလေသည်။

နှင်းသားထုကို ဖောက်ဆင်းလာရသောကြောင့် အဆင်းရောင်က မှန်ဝါးဝါးသာ ရှိသည်။

သို့စေကာမူ သူ့နေရာမှ ကြည့်သောအခါ အရာအားလုံးကို ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။

ခဏကြာတော့ အမျိုးသမီးတစ်သိုက်က ကန်အနီးသို့ ဆက်လာကြသည်။

ထိုနေရာရောက်သောအခါ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပတ်လာသော ဝတ်ရုံများကို ဖယ်ပြီး ရေကန်အတွင်းသို့ အသီးသီး ဆင်းပြီး ကြလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ အံ့ဩသွားသည်။ နှင်းများနေသဖြင့် အေးလှသောအချိန်မှာ ရေခဲရေတမျှ အေးလှသော ရေကန်အတွင်းသို့ ဆင်းသွားကြခြင်းအတွက် အံ့ဩနေ

မိခြင်းဖြစ်သည်။

၎င်းတို့ကတော့ မည်သို့မှ ထူးခြားဟန် မရှိကြဘဲ ရေကန်အတွင်းမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့်ပင် ရေကစားနေကြလေသည်။

အချိန်အတော်ကြာအောင် ရေကစားနေကြပြီးမှ ပြန်တက်လာပြီး လရောင်ကျနေသည့် ကျောက်ဖျာပေါ်သို့ တက်ကာ လရောင်ခံနေကြပြန်သည်။

ထိုအခါမှပင် စိတ်ထဲမှာ သဘောပေါက်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်နေခြင်းမှာ စန္ဒြောဓိတ် ခံယူနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စန္ဒြောဓိတ်(လရောင်ခံယူခြင်း) ခံယူခြင်းကို ပြုလုပ်လေ့ရှိသူတို့မှာ သာမန်လူတို့ မဟုတ်ကြပေ။

ဂမုန်းနွယ်ဝင်များသာဖြစ်မည်ဟု စိတ်ထဲမှာ သဘောပေါက်မိလေသည်။

မိန်းကလေးတစ်သိုက်သည် လရောင်ကျဆင်းနေသော ကျောက်ဖျာထက်ပေါ်မှာ အတန်ကြာအောင် လရောင်ခံပြီး စောစောက ချထားသော ပဝါများကို ပြန်ပတ်ပြီး လာလင်းအတိုင်း ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် သက်ပြင်းထန်ချက် ချလိုက်ပြီး အခန်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာလေသည်။

ထိုအခါ သူ့နှာခေါင်းထဲမှာ သင်းယုံသောရနံ့အချို့

လာလေသည်။

အခန်းထဲမှာ ရှိနေသည့်ရနံ့မျိုး မဟုတ်ဘဲ ပဒုမ္မာကြာပန်းရနံ့မျိုးဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် အခန်းထဲသို့ လိုက်ကြည့်ရာ အခန်းအလယ် ကျောက်စားပွဲပေါ်မှာ ရှိသည့် ပန်းအိုးအတွင်း၌ ပဒုမ္မာကြာပန်းသုံးပွင့်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟင်... ”

မိမိမျက်စိအမြင်မှားသလားဟု ထင်သဖြင့် အနီးသို့ သွားကြည့်သောအခါ အမှန်ပင် ပဒုမ္မာကြာပွင့်များ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကြာပန်းများမှာ လောလောဆယ် ခူးလာခဲ့ဟန်ဖြင့် ပွင့်ချပ်များပေါ်တွင် ရေစက်နှင်းစက်များပင် ရှိနေသေးသည်။

“ဒီပန်းအိုးထဲမှာ စောစောက ကြာပန်းတွေ မရှိပါဘူး၊ ငါများ အကြည့်မှားနေတာလား၊ ဒီလိုလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါဖြင့် ဒီပန်းတွေက ဘယ်သူလာထားသွားတာပါလိမ့်”

ဟု တစ်ယောက်တည်း တွေးတောနေမိသည်။

သို့သော်လည်း ထိုကြာပန်းရနံ့များကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ကြည်လင်လန်းဆန်းလာသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့ညနေမှာတော့ မြနှင်းဖြူနှင့် ပြန်တွေ့ရလေသည်။

ခန်းထွက်လာကတည်းက အိပ်မက်ထဲမှာပင် မြနှင်းဖြူကို ထပ်မတွေ့ရတော့ဘဲ အချိန်အတော်ကြာနေပြီဖြစ်ရာ မြကိုးသွယ်ဒီပါ သို့က်ဂူရောက်တော့မှ တစ်ဖန်ပြန်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

သူအိပ်ပျော်သွားစဉ် အိပ်မက်လိုလိုနှင့် ခေါ်သံကို ကြားရသည်။

“မောင်ရေ. . မောင်ရေ. . .”

ထိုခေါ်သံနှင့်အသံကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေသောကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာသလို ခံစားရလေသည်။

“ဒါ. . ဒါ. . မြနင်းဖြူအသံပါလား”

ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“မောင်ရေ. . . မောင်ရေ”

ခေါ်သံက တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။

ထိုအချိန်၌ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ အိပ်ပျော်နေရာမှ ပြန်နိုးနေသကဲ့သို့ အခြေအနေများကို မြင်နေရသည်။

နားထဲမှာ ကြားနေရသောခေါ်သံက တဖြည်းဖြည်းနီးနီးလာသလို အသံကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အခန်းတွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ ဝင်လာသော ပုံရိပ်တစ်ခုကိုပါ မြင်လာသည်။

ခါတိုင်းတွေ့မြင်နေရသည့်အတိုင်း အဖြူရောင် ဝတ်စုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော မြနင်းဖြူ၏ပုံရိပ်ဖြစ်မှန်း ကောင်းစွာမှတ်မိလေသည်။

သူမလက်ထဲမှာတော့ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် နှင်းကြာဝမ်းတစ်ပွင့်ကို ကိုင်လာလေသည်။

သူမက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး မေးလိုက်သည်။

“မောင် ရောက်လာပြီလား၊ အခုလို အခက်အခဲတွေ အန္တရာယ်တွေကြား ကြိုးစားပြီး ရောက်လာတဲ့ မောင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ပြောသည်။

“ဒါထက် မြနင်းဖြူက အခု ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ကျွန်မက ဒီဂူကြီးရဲ့တစ်နေရာမှာပဲ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ ရှိတဲ့နေရာကို ဘယ်လိုရောက်အောင် လာရမယ်ဆိုတာ မောင်ကို လမ်းညွှန်ပြပေးပါမယ်၊ ကျွန်မ လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့ ဂူနံရံ ဘက်ကိုသာ ကြည့်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် သူမ လက်ညှိုးညွှန်ပြရာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ပထမ သူတို့ရောက်နေသည့် မြကိုးသွယ်ဒီပါ လိုဏ်ဂူကြီးကို အရင်မြင်တွေ့ရသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ဂူကြီးအတွင်းပိုင်းဘက်သို့ သွားသော လမ်းများကို အဆင့်ဆင့် မြင်တွေ့ရသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဂူကြီး၏အတွင်းပိုင်း လျှို့ဝှက်သော နေရာတွင် ကျောက်တလားကြီး သုံးလုံးယှဉ်လျက်သား ချထားသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ကျောက်တလားကြီးများမှာ အဝါရောင်၊ ပန်းရောင်၊ အဖြူရောင်တို့ဖြစ်ပြီး အဝါရောင်နှင့် ပန်းရောင်အဆင်းရှိသော ကျောက်တလားကြီးနှစ်လုံးက အဖုံးပိတ်လျက်သား ရှိသည်။

အဖြူရောင်ကျောက်တလားကြီးကတော့ အဖုံးပွင့်နေ

သည်။

အဖုံးပွင့်နေသည့် ကျောက်တလားအနီးသို့ တိုးကြည့်သောအခါ အတွင်း၌ မြနင်းဖြူနှင့် ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ရှိသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲဟင်”

“အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ရုပ်ခန္ဓာပါပဲ၊ အခု မောင့်ရှေ့မှာ ရောက်နေတာက ဝိညာဉ်ခန္ဓာပါပဲ”

“ဘယ်လိုကြောင့် အခုလို ရုပ်တခြားနာမ်တခြား ဘဝမို့ရောက်နေရတာဟင်”

“အရင်ဘဝက ကျိန်စာတစ်ခုကြောင့် အခုလိုဘဝမို့နဲ့ နေရတာပါ။ တကယ်လို့သာ အဲဒီကျိန်စာဆိုးက လွတ်မြောက်ခွင့် ရရင်တော့ လူ့ဘဝကို ပြန်သွားခွင့်ရဦးမယ်လို့တော့ မျှော်လင့်ရတာပါပဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

ကျောက်တလားအတွင်းမှ ရုပ်ခန္ဓာကိုလည်း စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဒီတော့ ကိုယ်က ဘယ်လိုအကူအညီပေးမရလဲ”

“ကျွန်မရုပ်ခန္ဓာကို တွေ့အောင်ရှာပြီးတော့ ကျောက်တလားကြီးအတွင်းက အပြင်ဘက်သို့ ပွေ့ယူရပါမယ်. . . အပြင်မရောက်မချင်း ကျွန်မရဲ့ဦးခေါင်းကို မောင့်လက်နဲ့ မထိမိဖို့တော့

ဂရုပြုရပါမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“တကယ်လို့ ကျောက်တလားအပြင်ဘက်ကို ရုပ်အလောင်းမရောက်ခင်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့လက်နဲ့ ထိမိရင် ဦးခေါင်းထိပ်မှာရှိတဲ့ ဝိညာဉ်ဝင်ပေါက် ပိတ်မိသွားပြီး ဘယ်တော့မှ ပြန်ဝင်ခွင့် မရတော့ပါဘူး”

“ဟင်. . .”

ထိုစကားကြားသောအခါ များစွာအံ့ဩသွားသလို ထိတ်လန့်မှုလည်း ဖြစ်မိသွားလေသည်။

“ဝိညာဉ်ဝင်ပေါက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဝိညာဉ်ပြန်ဝင်နိုင်တဲ့နေရာ နှစ်နေရာပဲ ရှိပါတယ်။ တစ်နေရာက အသည်းနှလုံး ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်နေရာက ဦးခေါင်းထိပ်မှာရှိတဲ့ ဦးနှောက်ရဲ့ ဝိညာဉ်ဝင်ပေါက်တို့ပဲဖြစ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုကွာသလဲဟင်”

“ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့ ကွာနေတဲ့အခိုက်အတန့်မှာ နာမ်လို့ခေါ်တဲ့ဝိညာဉ်က ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းကို ဝင်ချင်တဲ့အခါ အဲဒါ နှစ်နေရာကပဲ ဝင်ရပါတယ်။ အခြားနေရာက ဝင်လို့မရနိုင်ပါဘူး။ သာမန်ဝိညာဉ်တွေက အသည်းအသန် နှလုံးနေရာက ဝင်ကြပြီး ကျွန်မတို့လို ဆန်းကြယ်တဲ့ဘဝမျိုးမှာ နေရသူတွေကတော့ ဦးခေါင်းမှာရှိတဲ့ ဦးနှောက်တံခါးပေါက်ကပဲ ဝင်ခွင့်ရကြပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သူတော်စင်ကြီးတွေ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုရင်

လည်း ဦးနှောက်တံခါးပေါက်ကပဲ ဝင်ကြရမှာပေါ့နော်”

“မှန်ပါတယ်. . သိဒ္ဓိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ကျိန်စာသင့်နေတဲ့သူတွေကတော့ စိတ်တံခါးပေါက်လို့ ခေါ်တဲ့ ဦးနှောက်တံခါးပေါက်ကပဲ ဝင်ခွင့်ရနိုင်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ရုပ်ခန္ဓာကို ကျောက်တလားအပြင်ကို ထုတ်ယူတဲ့အခါ ကျွန်မရဲ့ဦးခေါင်းကို မထိမိအောင် ဂရုစိုက်ပေးပါလို့ မှာရတာဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ. . . ဂရုစိုက်ပြီး လုပ်ပေးပါမယ်။ ကျောက်တလားအပြင်ဘက် ရောက်တဲ့အခါ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ကျွန်မရုပ်ခန္ဓာကို တစ်နေရာမှာချပြီး ဘေးက အန္တရာယ်အနှောင့်အယှက်တွေ ဝင်ပြီးမဖျက်ဆီးနိုင်အောင် အကာအကွယ် အရံအတားတွေ အရင်လုပ်ထားရပါမယ်”

“ကိုယ်က အဲဒီအစီအရင်မျိုးတွေ မကျွမ်းကျင်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“မောင် မကျွမ်းကျင်ပေမယ့်. . မောင်နဲ့အတူပါလာတဲ့ ဆရာကြီးတွေက အဲဒီအစီအရင်မျိုးတွေ ကောင်းကောင်းတတ်ကျွမ်းကြပါတယ်။ သူတို့ကို အကူအညီတောင်းရင် ရနိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ. . . ပြီးတော့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲဟင်”

“မောင်က ကျွန်မဝိညာဉ်ရောက်လာတဲ့အထိ အဲဒီ နေရာကစောင့်ပြီး ဝိညာဉ်ခေါ်ပေးရပါမယ်။ ဝိညာဉ်ရောက်လာပြီး ရုပ်ခန္ဓာနဲ့ဝိညာဉ်ခန္ဓာ ပြန်တွဲမိသွားရင် အောင်မြင်ပါပြီ”

“ကောင်းပါပြီ. . . အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

“တစ်ခုပဲ သတိထားရမှာ၊ ကျွန်မအသက်ပြန်ရှင်ခွင့် မရအောင် အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးတွေကတော့ အများကြီး ရောက်လာကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအန္တရာယ်တွေကိုတော့ မောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး ကာကွယ်ပေးရပါလိမ့်မယ်”

“အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်”

“ကျွန်မ အသက်ပြန်ရှင်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့သူ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မောင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်. . . ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မောင်ဟာ ကျွန်မနဲ့ သက်ဆိုင်သူ ဖြစ်နေတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြောရင်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို သနားစဖွယ် မျက်နှာအမူအရာဖြင့် ကြည့်နေလေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ ခံစားမှုတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့. . . ကိုယ်အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး မင်းကို ရယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေးပါမယ်”

ဟု ကတိပေးလိုက်တော့မှ ဝမ်းသာကြည်နူးသော မျက်နှာအမူအရာဖြင့် ကြည့်ပြီး အနီးမှ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း ပြန်ပြီးအိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ထိုနေ့ညက တစ်ညလုံးလိုလိုပင် မြနင်းဖြူသည် သူ့.

အနီးမှာ ရှိနေလေသည်။

“ရုပ်ခန္ဓာ မရှိပေမယ့် စိတ်ဝိညာဉ်ချင်း အခုလို တွေ့ခွင့် ရတာ ကျွန်မတော့ ပျော်ပါတယ်”

ဟု သူမက ပြောသေးသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ... .

သူ့အနေနှင့်လည်း စိတ်ထဲမှာ စွဲလမ်းနေသူတစ်ဦးနှင့် ယခုကဲ့သို့ အတူတကွ ရှိနေရသောကြောင့် ပျော်ရွှင်နေမိလေ သည်။

နောက်တစ်နေ့ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသောအခါ သူမကို မတွေ့ရတော့ပေ။

သို့သော်... .

သူမကိုယ်စား ထားရစ်ခဲ့သော နှင်းကြာပန်းပွင့်ကတော့ သူ့နံဘေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က နှင်းကြာပန်းကလေးကို လက်ဖြင့် ကောက်ယူပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိလေ သည်။



အခန်း(၁၃)

နိပါတ်တော်လာ ဝေမာနိက ပြိတ္တာများ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းအချိန်၌ စားသောက်ခန်း အတွင်း၌ သုံးယောက်သား ပြန်ဆုံသောအချိန်တွင် ဆရာကြီး သူရဇ္ဇက ပြောသည်။

“မောင်ထင်ကျော်ရေ... အခု ဒီကို ရောက်လာတဲ့ ခရီးစဉ်က တကယ်တော့ မောင်ထင်ကျော်အတွက် ခရီးစဉ်ပဲ ဖြစ်တယ်။ သုံးယောက်လာကြတယ်ဆိုပေမယ့် ကျုပ်နဲ့ ဦးဗန်

ကောင်းတို့နှစ်ယောက်က မောင်ထင်ကျော်အတွက် အဖော် လိုက်ပေးတဲ့သဘောပါပဲ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ဆရာကြီး”

“မြနှင်းဖြူဆိုတဲ့ အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေတဲ့ မိန်းကလေးကို အသက်ရှင်အောင် အကူအညီပေးဖို့ လာကြတာကို သိကြရဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ်”

“ဒီကိစ္စက ကျုပ်တို့ လိုက်ပြီးအကူအညီပေးလို့တောင် မရဘူး။ မောင်ထင်ကျော်တစ်ယောက်တည်း ဆောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စ ဖြစ်နေပြီလေ။ ဒါကြောင့် အခုအချိန်ကစပြီး ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိမယ့်အလုပ်တွေ လုပ်ကြပြီး မောင်ထင်ကျော်ကလည်း ကိုယ်တာဝန်ယူရမယ့်အလုပ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ဆောင်ရွက်ပေတော့”

ထိုစကားကြားတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် စိတ်ပျော့ညံ့ပြီး အားပျော့တတ်သူတစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပါချေ။

သို့သော်လည်း အတူတကွ လာခဲ့ကြသော အဖော်နှစ်ယောက်တို့နှင့် တခြားစီလုပ်ရမည်ဆိုခြင်းကြောင့် စိတ်ထဲ၌ တစ်မျိုးဖြစ်သွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။

“ရပါတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စကို ကြိုးစားပြီး ဆောင်ရွက်ပါမယ်။ ဒါထက် ဆရာကြီးတို့

အစီအစဉ်တွေကရော ဘာတွေများပါလိမ့်”

“ကျုပ်တို့အစီအစဉ်ကတော့ လောကမုနိစေတီတော်မှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြပြီးရင် သူတော်စင်တွေရဲ့ရုပ်ခန္ဓာတွေ ထားတဲ့ အခန်းကို သွားကြမယ်။ သူတို့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီးတော့ ဆေးကျမ်း၊ ဗေဒင်ကျမ်း၊ လက္ခဏာကျမ်းတွေ၊ အဂ္ဂိရတ်ကျမ်းတွေ၊ ပြီးတော့ ဆေးလုံး၊ ဓါတ်လုံးတွေကို လေ့လာကြမယ်လေ”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာကြီး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်တဲ့ကိစ္စ မအောင်မြင်ခဲ့ရင် ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်သလဲဟင်”

“မအောင်မြင်ဘူးဆိုတာ မဆောင်ရွက်ခင်အချိန်မှာ တွေးရမယ့်အတွေးမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား။ အောင်မှအောင်မြင်ပါ့မလားလို့ တွေးလိုက်မိခြင်းဟာ မလုပ်ခင်ကတည်းက ကိုယ့်အတွက် တစ်ဝက်ရှုံးနေတဲ့ အတွေးမျိုးပဲ။ ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမှာလဲ... ဘာကြောင့် မလုပ်နိုင်ရမှာလဲဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးသာ တွေးထားစမ်းပါ မောင်ထင်ကျော်ရာ၊ မောင်ရင် လုပ်ရင် အောင်မြင်မှာပါ”

ဟု အားပေးလေသည်။

“ဘာမှ တွေးပူမနေပါနဲ့ မောင်ထင်ကျော်ရာ၊ တကယ်ဆိုသာ ဒီကိစ္စကို မောင်ရင်မလုပ်နိုင်ရင် ကျုပ်တို့သုံးယောက်လုံး ဒီဂူကြီးထဲမှာ တစ်သက်လုံး နေသွားကြရုံအပြင် ဘာမှ မရှိပါဘူး”

ဦးဗန်ကောင်းစကားကြောင့် ပြီးလိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး တို့သာ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ပြောင့်ပြောင့်လုပ်ကြပါ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်သွေးသားရင်းလို နေလာကြတာ ကြာပြီဆိုတော့ စိတ်မပူဘဲ ဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲ၊ မှာစရာ ရှိတာတွေမှာပြီး အရေးအကြောင်းပေါ်လာရင် အသုံးပြုဖို့ ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေတော့ ပေးထားခဲ့ရမှာပေါ့”

ဟုပြောဆိုကာ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက်က ၎င်းတို့ ယူဆောင်လာသော ဆေးဝါးပစ္စည်းများကို ပေးပြီး အန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့ရပါက မည်သို့မည်ပုံ အသုံးပြုမည်ကိုပါ တစ်ပါတည်း မှာကြားလေသည်။

ထိုပစ္စည်းများထဲတွင် ဂမုန်းနီ၊ ဂမုန်းနက်၊ ဂမုန်းဖြူတို့ ဖော်စပ်ထားသော ဆေးတော်များ၊ သိဒ္ဓိရှိသော ဂမုန်းများ၊ ဓါတ်သားများဖြင့် စီရင်ပြုလုပ်ထားသည့် အစီအရင် ရုပ်တုများ၊ သိမ်ဝင်အပ်များ၊ ပရိတ်ကြီးများအပြင် လမ်းမှ ယူဆောင်လာခဲ့သည့် ဇော်ဂျီတောင်ဝှေးများကိုပါ ပေးကြလေသည်။

မည်သို့သောပစ္စည်းကို မည်သည့်နေရာမှာ အသုံးပြုကြရမည်ကိုပါ အသေအချာ မှာကြားကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာလည်း ၎င်းတို့နှစ်ယောက်နှင့် အတူတကွ သွားလာနေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာဖြစ်သဖြင့် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မဟုတ်စေကာမူ မည်သည့်ပစ္စည်းမျိုးကို မည်သည့်နေရာတွင် မည်သို့မည်ပုံ အသုံးပြုရမည်ကို ဆိုတာလောက်တော့ ယေဘုယျ သိရှိပြီးသားဖြစ်ပေသည်။

သူသည် ဆရာကြီးနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ ပေးသမျှ ဆေးပစ္စည်းတို့ကို ဦးဗန်ကောင်းထံမှ လွယ်အိတ်ကြီးယူ၍ အားလုံးထည့်လေသည်။

“အင်း... အခုမှပဲ မောင်ထင်ကျော်လည်း ဆေးဆရာနဲ့ တူသွားပေတော့၊ အခု ဆောင်ရွက်ရမယ့်ကိစ္စတွေက ဂမ္ဘီရဆန်တော့ မောင်ရင်သုံးနေကျ သေနတ်ထက် ဒီဆေးပစ္စည်းတွေက ပိုပြီးအသုံးတည့်လိမ့်မယ်၊ ဂရုစိုက်ပြီးတော့သာ ဆောင်ရွက်ပေတော့၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တော့ သွားတော့မယ်”

ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကာ နှစ်ယောက်သား အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း ၎င်းတို့ပေးထားခဲ့သော ပစ္စည်းများအပြင် အကြောင်းရှိပါက အသုံးပြုနိုင်ရန်အတွက် အခြားအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတို့ကို ၎င်း၏ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးဖြင့် ထည့်ယူလေသည်။

၎င်းတို့မှာ လက်နှိပ်ဓါတ်မီး၊ မီးခြစ်၊ ဓား၊ ကြိုးခွေ၊ မုန်ခြောက်၊ ဆေးဝါးပစ္စည်းများ စသည်တို့ဖြစ်သည်။

သူက ပစ္စည်းများပြင်ဆင်နေစဉ် အခန်းထဲသို့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ဝင်လာကြလေသည်။

မြသင်းကြူနှင့် မြဝင်းသူတို့နှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ မြသင်းကြူက အိတ်ကြိမ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပြီး အခြားသူများ မရှိပါလှပေ။

သူတို့ရောက်လာသည့်အတွက် ဒေါက်တာမင်းထင်

ကျော်က ၎င်းလုပ်နေသောအလုပ်များကို ရုပ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ မြကိုးသွယ်ဒီပါမှာ နေရတာ အဆင်ပြေပါရဲ့လားရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ပြေပါတယ်၊ အခုလို ပြုစုပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးရှင်၊ အစ်မတော် မြနှင်းဖြူအတွက် အကူအညီပေးမယ့်သူကို ကျွန်မတို့က ပြုစုပေးရတာ ဝမ်းသာရမယ့်ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါထက် ဆရာကြီးနှစ်ယောက်တို့ တော့ လောကမုနိစေတီဘက်ကို သွားကြတာ မြင်လိုက်မိပါတယ်”

“မှန်ပါတယ်. . . အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖို့ သွားကြတာပါ”

“ဒါထက် အစ်ကိုကရော အစ်မတော်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီလားဟင်”

“အိပ်မက်ထဲမှာတော့ တွေ့ရပါတယ်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

“အစ်ကိုက သူ့ကို အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတယ်လို့မှာ ထင်နေတာလား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဇေဝေဝါ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ နေရတဲ့သူက နှင်းကြာပန်းကို သယံဆောင်လာနိုင်မယ်လို့များ အစ်ကိုက ထင်နေရော့သလား”

“ဒီလိုမဟုတ်လားလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး. . . အစ်ကို့ဆီကို ညက ရောက်လာတာ အစ်မတော်မြနှင်းဖြူအစ်မပါပဲ”

“ဟင်. . .”

ထိုစကားကြောင့် များစွာအံ့ဩသွားမိလေသည်။

“သူ. . . သူက ရုပ်ခန္ဓာတခြား၊ ဝိညာဉ်ကတခြားဘဝနဲ့ နေရတဲ့သူ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . သူက ကျိန်စာတစ်ခုကြောင့် ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ နေရတာပါ။ ဒါပေမယ့် အသူရကာယ်ဘုံသားတွေလိုပါပဲ၊ ဝဋ်ကြွေးအရ ခံရတဲ့အခါ ခံနေရပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံလည်း သူသဘောကျတဲ့အတိုင်း နေခွင့်ရတာမျိုးတွေ ရှိပါတယ်”

“ဒါ. . . ဒါ. . . တကယ်ပဲလားဟင်”

“တကယ်ပါပဲ. . . ကျွန်မတို့ညီအစ်မတစ်တွေက သာမန်လူတွေနဲ့ မတူတဲ့ ဂမုန်းသူယောင်မယ် မျိုးနွယ်တွေပါပဲရှင်”

“ဟင်. . .”

ထိုစကားကြားသောအခါ ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်က ရေကန်မှာ စန္ဒြောဓါတ်(လရောင်ဓါတ်) ခံယူနေသော မိန်းကလေးများကို မျက်စိထဲမှာ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိသည်။

“ကျွန်မတို့မှာ သိဒ္ဓိရှိတယ်ဆိုပေမယ့် ကျိန်စာသင့်တာမျိုး ဝဋ်ကြွေးခံရတာမျိုးတွေလည်း ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်မတော် မြနှင်းဖြူက ဒီဘဝမျိုး ရောက်နေရတာပါ”

ဟု ပြောပြသည်။

“ဒီလိုကြားရတာ မင်းတို့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဒီလိုပေါ့ အစ်ကိုရယ်. . . | ရောက်နေတဲ့ဘဝမှာ ဖျော်အောင်တော့ နေရတာပေါ့၊ အရေးကြီးတာက အစ်မတော် မြနှင်းဖြူ အသက်ဝိညာဉ် ပြန်ရှင်လာဖို့ပါပဲ”

“ကျွန်တော် တတ်နိုင်သရွေ့ ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

“ဒါထက် မြနှင်းဖြူ ရုပ်ခန္ဓာ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ် ဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလား”

“သူနဲ့ တွေ့တုန်းက ပြောပြသွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ပြောသွားခဲ့ပေမယ့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်စကားကြောင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

“ကျွန်မတို့အနေနဲ့ သိပ်ပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံတော့ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီဂူကြီးရဲ့တစ်နေရာမှာ မြကြီးကိုးလုံး နှိပ်တယ်၊ မြကြီးကိုးလုံးကို တွေ့အောင်ရှာဖွေနိုင်ရင် အစ်မတော် မြနှင်းဖြူ ရုပ်ခန္ဓာရှိတဲ့နေရာကို တွေ့နိုင်ပါတယ်ရှင်”

ထိုမျှလောက်သာ ပြောပြပြီး မြသင်းကြူနှင့် မြဝင်းသူတို့နှစ်ယောက်မှာ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်စိတ်ထဲမှာတော့ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသည့် မြကိုးသွယ်ဒေဝီ ညီအစ်မများအကြောင်းကို

တောနေမိသည်။

ထိုကဲ့သို့သောအကြောင်းများမှာ ယခုမှ ရှိသည်မဟုတ်ဘဲ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရှိခဲ့ကြပေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်မျိုးကို ပေတဝတ္ထု-(၄) စာမျက်နှာ (၁၄၀)၌ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်ကို ဖော်ပြပေးပါမည်။

ဟိမဝန္တာတောကြီးသည် အတွင်းပိုင်းရောက်လေ တောနက်လေဖြစ်၏။

မြင့်မားသောသစ်ပင်ကြီးများ၊ ရေအိုင်ကြီးများ၊ မြစ်ဝယ်ချောင်းငယ်များ၊ လျှိုမြောင်ချောက်ကြားများနှင့် ပြည့်နေ၏။

တောကြီး၏တစ်နေရာတွင် ရေစီးသန်သော မြစ်လက်တက်တစ်ခုသည် ဂင်္ဂါမြစ်မကြီးထဲသို့ တသွင်သွင် စီးဝင်နေ၏။

ထိုမြစ်ဆုံနေရာ၌ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးသည် ခရီးသည်နှစ်ဦးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် လမ်းခရီးအကြောင်း ရှင်းပြနေသည်။

ခရီးသည်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ ဖြူစင်သော အသားနှင့် ခန့်ညားချောမောသောရုပ်သွင်ရှိ၍ အခြားတစ်ဦးမှာ ညိုမောင်းသောအသားနှင့် ကြမ်းတမ်းသောရုပ်သွင်ရှိ၏။

ခရီးသည်နှစ်ဦးသည် ရသေ့ကြီးကို ရိုသေစွာ ကန်တော့ပြီးလျှင် မြစ်လက်တက်၏ကမ်းစပ်အတိုင်း မြစ်ညာသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။

မြစ်လက်တက်မှာ ရေစီးသန်လှသဖြင့် မြစ်တွင်းက

သွား၍ မဖြစ်ပေ။

လူသူမရောက်သည့်နေရာဖြစ်သဖြင့် လျှိုမြောင်ချောက်ကြားနှင့် ကျောက်တုံးကြီးများကို ကျော်လွှားဖြတ်သန်း၍ သွားနေရသောကြောင့် ခရီးမတွင်လှပေ။

သို့သော်လည်း ခရီးသည်နှစ်ဦး၏ မျက်နှာတွင် စိတ်ပျက်အားလျော့သည့်အသွင် မရှိဘဲ စိတ်အားထက်သန်သည့် အသွင်သာ ပေါ်လွင်နေ၏။

သုံးယူဇနာခန့် သွားမိသောအခါ တောင်စောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

အချိန်ကလည်း မှောင်စပျိုး၍ မိုးချုပ်နေလေပြီ။

ဤနေရာ၌ မြစ်လက်တက်သည် တောင်စောင်းအတွင်းမှ စီးဆင်းလာ၏။

ခန့်ညားချောမောသော ခရီးသည်သည် သူ့အဖော်ခရီးသည်ကို လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

သူကမူ အသင့်ပါလာသော မီးရှူးတိုင်ကို မီးညှိထွန်းပြီးလျှင် တောင်စောင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

မှောင်မိုက်လှသော တောင်စောင်းအတိုင်း တစ်ညလုံး ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ မိုးလင်းသောအခါ တောင်စောင်း၏ တစ်ဖက်ပေါက်မှ ထွက်မိလျက်ရှိလေပြီ။

မြစ်လက်တက်အတိုင်း အစာန်ကြာမျှ ခရီးဆက်မိ၍ မြစ်လက်တက် ဆုံးသွားသောအခါ ကြီးမားလှသော ရေအိုင်ကြီးတစ်အိုင်ကို တွေ့ရ၏။

ဤအိုင်ကြီးကား ကဏ္ဍမုဏ္ဍအိုင်ကြီးဖြစ်၏။

ရေအိုင်ကြီး၏အနီးတွင် သီးပင်မျိုးစုံ၊ ပန်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် အလွန်သာယာလှသော ဥယျာဉ်ကြီးကို တွေ့ရ၏။

သရက်ပင်တို့မှာမူ အခြားသစ်ပင်တို့ထက် ပိုမိုများပြား၏။

ခရီးသည်ကြီး ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ဝင်မိလိုက်လျှင်ပင် သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသော နတ်သမီးတမျှ ချောမောလှပသည့် အမျိုးသမီးတစ်သို့ကပ်သည် သူ့အနီးသို့ ဝိုင်းအုံရောက်လာကြ၏။

ထိုအမျိုးသမီးတို့သည် ချောမောလှပသည့် ခရီးသည်ကို ရိုသေလိုက်လှစွာ ခရီးဦးကြိုပြီးလျှင် ငွေရောင်၊ ရတနာရောင်တို့ဖြင့် ဝင်းပြောင်တောက်ပနေသော ပြာသာဒ်ဆောင် ဘုံနန်းပေါ်သို့ ခေါ်သွားကြ၏။

ရွှေဘုံမြနန်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မွှေးကြိုင်လှသော နံ့သာရည်တို့ဖြင့် ရေချိုးပေးကြပြီးလျှင် နတ်သုဒ္ဓါတမျှ အရသာရှိလှသော စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ကို ကျွေးမွေးကြပြီးနောက် ရတနာခုနစ်ပါး စီခြယ်ထားသော သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်၌ နားနေအိပ်စက်စေ၏။

ခရီးသည်ကြီးကား ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းတရားကြီးတည်း။

သူသည် လူသူမနီးသော ဟိမဝန္တာတောကြီးအလယ်၌ နတ်မိမယ်တမျှ တင့်တယ်လှသော အမျိုးသမီးတို့ကို တွေ့ရ

သော်လည်း အံ့အားသင့်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း မဖြစ်ချေ။
 အကြောင်းမူကား ထူးဆန်းလှသော ဤအမျိုးသမီးတို့
 ၏ သတင်းကို သူပြန်လွတ်လိုက်သော လမ်းပြုမုဆိုးကျော်ထံမှ
 ကြားသိရ၍ ဤအမျိုးသမီးများကို မြင်လိုတွေ့လိုသောဖောဖြင့်
 ဤတောနက်ထဲသို့ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ လာရောက်ခြင်းဖြစ်သော
 ကြောင့်ပင်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ အဖော်မဲ့နေမှုကြောင့် အဖော်ဆာနေ
 ကြသော ဤအမျိုးသမီးများမှာ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ကျသ
 ကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ဤမင်းကြီးကို တွေ့ရသောအခါ အငမ်းမေ
 ဝိုင်းဝန်း၍ ပြုစုကြတော့၏။

အမျိုးသမီးများမှာ ငါးရာမျှရှိ၍ မင်းကြီးမှာ ခေါင်း
 ဆောင်အမျိုးသမီးနှင့်သာ နေ့ရောညပါ အတူနေရ၏။

ကျန်အမျိုးသမီးများမှာ အခိုင်းအစေများဖြစ်ကြဟန်
 တူပေသည်။

မင်းကြီးမှာ သာယာလှပသော ဥယျာဉ်ကြီး၏အနီး
 ရတနာရောင် တပြောင်ပြောင် တောက်ပနေသော ရွှေဘုံမြန်မာ
 ကြီးအတွင်း၌ နတ်မိမယ်တမျှ လှလွန်းလှသော အမျိုးသမီးတို့၏
 အမျိုးမျိုးသော အပြုအစု အယူအယတို့၏ အကြားဝယ် စည်းစိမ်
 ခံစားနေရရာ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးနှင့်တကွ ထီးနန်းစည်းစိမ်
 ကိုပါ အမေ့ကြီး မေ့နေတော့၏။

ဗာရာဏသီ ထီးနန်းစည်းစိမ်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် သိင်္ခ
 စေ့နှင့် မြင်းမိုရ်တောင်ပမာ ကွာခြားလှသော ဤစည်းစိမ်တို့

မင်းကြီးခံစားနေခဲ့ရာ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာငါးဆယ်မျှ ကြာသွား၏။
 တစ်ညတွင် ညကြီးသန်းခေါင်အချိန်၌ မင်းကြီး အိပ်ရာ
 မှ နိုးလာသည်။

ထိုအချိန်၌ သူ၏ကြင်ယာအမျိုးသမီးသည် သူနှင့်အတူ
 အိပ်စက်နေရာမှ အသာထ၍ နန်းပြာသာဒ်၏အောက်သို့ တစ်
 ယောက်တည်း ဆင်းသွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

ထိုအဖြစ်မှာ ထူးဆန်းလှသဖြင့် မင်းကြီးသည် အိပ်ရာမှ
 ထပြီးလျှင် မလှမ်းမကမ်းမှ မသိမသာ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်
 သွား၏။

အမျိုးသမီးသည် ရေအိုင်ကြီးဆီသို့ လေးလံသော ခြေ
 လှမ်းများဖြင့် အိပ်မက်မက်ရင်း သွားနေသူကဲ့သို့ ဖြည်းဖြည်း
 လေးလေးကြီး သွားနေ၏။

ရေအိုင်ကြီးအနီး၌ ထူးဆန်းသော အိုင်ငယ်တစ်ခု ရှိရာ
 ထိုအိုင်ငယ်၏ ကမ်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ကမ်းပေါ်၌ရပ်၍
 အိုင်အတွင်းသို့ ကြည့်နေ၏။

သူမ ရပ်နေသည်မှာ လရောင်ကျရာနေရာ၌ ရပ်နေ
 ခြင်းဖြစ်၍ သူမ၏မျက်နှာတွင် ညှိုးငယ်၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချား
 သွားလျက် တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေသည့်အသွင်
 ကို မင်းကြီး မလှမ်းမကမ်းမှ တွေ့မြင်နေရ၏။

ခဏမျှအကြာတွင် ရေအိုင်ငယ်အတွင်းမှ ဆင်ပေါက်
 ငယ်တမျှ ကြီးမားလှသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ခွေးနက်ကြီးတစ်
 ကောင် တက်လာပြီးလျှင် အမျိုးသမီးဆီသို့ သွားနေ၏။

ခွေးနက်ကြီးမှာ နားရွက်မပါပေ။
ခွေးနက်ကြီး၏မျက်လုံးကြီးများမှာ နီရဲနေ၏။

ကြီးမား၍ ဖြူဖွေးနေသောအစွယ်ကြီးများ၊ တွဲလျားကျ
နေသည့် လျှာကြီးအပြင် ရှည်လျားကြီးမားလှသည့် ခြေသည်း
ကြီးများနှင့် ကြမ်းတမ်းပုံရသည့် အမွှေးရှည်ကြီးများရှိသော
ထိုခွေးနက်ကြီးကို မြင်နေရသည့် မင်းကြီးမှာ ကျောစိမ့်အောင်
ကြောက်သွေးတွေ ဝင်လာ၏။

တောနက်ကြီးအလယ် တိတ်ဆိတ်လှသော ညသန်း
ခေါင်အချိန်ကြီးဝယ် ကြောက်စရာကောင်းလှသော ဤသတ္တဝါ
နက်ကြီး တရွေ့ရွေ့သွားနေပုံနှင့် ဤသတ္တဝါကြီး မိမိထံ လာနေ
ပါလျက် ပြေးရမုန်းမသိဘဲ အနည်းငယ်မျှ မလှုပ်ရှားဘဲ လူသေ
ကောင်ကြီးသဖွယ် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေသော အမျိုးသမီး။

မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကား စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်း
လှ၏။

မင်းကြီးသည်.. မိမိမှာ မည်သည့်လက်နက်မျှ မယူ
ဆောင်ခဲ့မိသဖြင့် “ဒီသတ္တဝါကြီးများ ငါ့ကိုမြင်လို့ ငါ့ဆီ လာ
လိုက်မှဖြင့်” ဟု တွေးမိကာ ကြက်သီးထသွား၏။

သတ္တဝါကြီးသည် အမျိုးသမီးအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် အမျိုးသမီး၏လည်မျိုကို ကိုက်ခဲလိုက်ကာ မြေပေါ်
သို့ လှဲချလိုက်ပြီးလျှင် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အသားများကို စားခဲ
လိုက်ရာ တခဏအတွင်းမှာပင် အရိုးစုမျှသာ ကျန်သည်အထိ
ဖြစ်သွား၏။

ထိုအခါမှ သတ္တဝါကြီးသည် အရိုးများကို ကိုက်ချီကာ
အိုင်ငယ်အတွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီးလျှင် အိုင်ထဲသို့ ဆင်းပြီး
နောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ခဏချင်းပင် အိုင်ထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက် တက်လာ
သည်ကို တွေ့ရ၏။

သေချာစွာ ကြည့်သောအခါ မကြာမီ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း
က ခွေးနက် နားရွက်တိုကြီး၏ အစားခံလိုက်ရသော မိမိ၏ကြင်
ယာ အမျိုးသမီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ မင်းကြီး အလွန်အမင်း
အံ့ဩသွား၏။

အဖြစ်အပျက်တို့က လျင်မြန်လှ၏။ တခဏချင်းအ
တွင်းမှာပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းသော အဖြစ်
အပျက်တို့ မိမိမျက်စိရှေ့တွင် လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်သွား
ကြသည်ကို တွေ့ရသော မင်းကြီးသည် အံ့အားသင့်ကာ ကြက်
သေ၊သေနေမိသည်။

သို့သော် အိုင်ထဲမှ တက်လာသော သူ၏ကြင်ယာ
အမျိုးသမီး ရွှေဘုံဗိမာန်ဆီသို့ ပြီးခွင်ကြည်လင်သော မျက်နှာဖြင့်
ပြန်လာသည်ကို သတိပြုမိမှပင် ချက်ချင်းပြန်လှည့်ကာ အမျိုး
သမီးမမြင်မီ အိပ်ခန်းသို့ ရောက်အောင်ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် သလွန်
ညောင်စောင်းတွင် လျောင်းကာ အိပ်ပျော်ဟန်ဆောင်နေလိုက်
၏။

အမျိုးသမီးသည် အိပ်ခန်းသို့ ပြန်လာပြီးလျှင် ဘာမှမ
ဖြစ်သကဲ့သို့ပင် အိပ်နေလေ၏။

နံနက်လင်းသောအခါ၌လည်း မည်သို့မျှ မထူးခြားဘဲ မင်းကြီးကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ပြုစုမြဲ ပြုစု၏။

မင်းကြီးလည်း ဘာတစ်ခွန်းမျှ မမေးမမြန်းပဲ ဘာမျှ မသိသလို ဟန်မပျက် နေလိုက်၏။

သို့သော် ညက တွေ့လိုက်မြင်လိုက်ရသော ထူးဆန်းလှ သည့်မြင်ကွင်းကိုမူ မင်းကြီး၏စိတ်အစဉ်မှ ဖယ်ထုတ်လို့မရပေ။

တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်မေးခွန်းတွေသာ ထပ်ခါတလဲလဲ မေးနေ၏။

သို့သော် အဖြေကား ပေါ်မလာပေ။

ဒုတိယည၌လည်း ပထမညကအတိုင်းပင် တွေ့ရပြန်၏။

တတိယညတွင်မူ မင်းကြီးသည် လက်စွဲတော်လေးကို ယူသွား၏။

အမျိုးသမီးကို ခွေးနက် နားရွက်တို့ကြီး ကိုက်ခဲနေစဉ် ခွေးနက်ကြီးကို လေးဖြင့်ပစ်လိုက်ရာ နေရာတွင်ပင် ခွေးကြီး လဲကျသေဆုံးပြီး ပျောက်ကွယ်သွား၏။

အမျိုးသမီးကိုလည်း ရိုက်နှက်ပြီးလျှင် အိုင်ငယ်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ရာ ယခင်ညများမှာလိုပင် ပြုံးရွှင်ကြည်လင်သော ပကတိရုပ်သွင်ဖြင့် အိုင်ထဲမှ တက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

မင်းကြီးသည် ယခင်ညများကလို အိပ်ခန်းသို့ မပြန်ဘဲ လမ်းပေါ်မှပင် အမျိုးသမီးကို စောင့်နေ၏။

အမျိုးသမီး မိမိအနားသို့ ရောက်လာမှ . . .

“ဘယ်လိုလဲ . . . ထူးဆန်းလှချည်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ . . . ပြောပြစမ်းပါဦး”

ဟု အမျိုးသမီးကို မေးရ၏။

အမျိုးသမီးက . . .

“သိချင်လို့ ရှိမှတော့ ပြောပြပါမယ် အရှင်မင်းကြီး၊ လွန် ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာလောက်က ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက် ထက်တော်အခါမှာ ကိမိလဆိုတဲ့မြို့ ရှိခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီမြို့မှာ ကျွန်မ နေခဲ့ပါတယ်၊

ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းသည်က သောတာပန် အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ဆိုတော့ အပေါင်းအဖော် ဥပါသကာငါးရာနဲ့အတူ ကောင်းမှု ကုသိုလ်လုပ်ငန်းတွေကိုပဲ ဆောင်ရွက်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ဇနီး သည်တွေကလည်း ရတနာသုံးပါး ကိုင်းရှိုင်းတဲ့ ဥပါသိကာမတွေ ဖြစ်တော့ ခင်ပွန်းသည်တွေနဲ့ တန်းတူ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ပဲ ပြုလုပ်ကြပါတယ်”

“ဒါဆို မင်းတို့မိသားစုက အေးချမ်းတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အေးချမ်းတဲ့မိသားစုဖြစ်ပါတယ်၊ သို့ သော်လည်း တစ်နေ့မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်က နည်းအမျိုး မျိုးနဲ့ သွေးဆောင်တော့ ကျွန်မလဲ စိတ်မနိုင်ဘဲ အဲဒီယောက်ျားနဲ့ ယောက်ျားကျူးလွန်မိပါတယ်၊ ဒါကို ကျွန်မအဖော် အမျိုးသမီး များလဲ သိကြပါတယ်”

“နောက်တော့ မင်းရဲ့ခင်ပွန်း သိသွားသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သိသွားပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ခင်ပွန်းသည်

သိလို့ မေးတော့ ကျွန်မက မဟုတ်ရကြောင်း ငြင်းရုံမကဘဲ 'ရှင် ပြောသလို မဖောက်ပြားရရိုး အမှန်ပါ။ တကယ်လို့ ဖောက်ပြား မိရင် ဟောဒီခွေးနက် နားရွက်တိုကြီးရဲ့ အစားခံရပါစေသား' လို့ အနားမှာရှိနေတဲ့ ခွေးနက်နားရွက်တိုကြီးကို လက်ညှိုးထိုး ပြပြီး မုသားကျိန်စာ ဆိုခဲ့ပါတယ်။

“မုသားကျိန်စာဆိုတော့ ကျိန်စာစူးမှာပေါ့”

“အခု ညညမှာ အရှင်မင်းကြီး မြင်ရတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ ခွေးနက်ကြီး အစားခံရတာဟာ အဲဒီဖောက်ပြားမှုနဲ့ လိမ်ပြောမှု အကုသိုလ်ကံတွေကြောင့်ပါပဲ။ နေ့အခါမှာ စည်းစိမ်ခံစားရတာ ကတော့ ရတနာသုံးပါး ဆည်းကပ်ပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ပြုခဲ့လို့ပါပဲ”

“ဒါဖြစ်ရင် မင်းတို့က လူတွေလား.. နတ်တွေလား.. ဘာတွေလဲ”

“ကျွန်မတို့က လူလဲမဟုတ်.. နတ်လဲ မဟုတ်ပါဘူး ဝေမာနိက ပြိတ္တာတွေပါ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် နေ့အခါမှာ နတ်စည်းစိမ် ခံစားရပါတယ်။ ညအခါမှာတော့ မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကြောင့် အခု အရှင်မင်းကြီး မြင်ရတဲ့အတိုင်း ငါ့ ဆင်းရဲခြင်းတစ်မျိုးကို ခံစားရပါတယ်”

“နေပါဦး... ဟို... မင့်အဖော်တွေကတော့ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“သူတို့က ကျွန်မဖောက်ပြားတာ သူတို့မသိရကြောင်း လိမ်ပြောပြီး သူတို့ပြောတာ မမှန်လျှင် ကျွန်မရဲ့... ကျွန်မ...”

ဖြစ်ရပါစေသားလို့ မုသားကျိန်စာဆိုလို့ အခု ကျွန်မရဲ့ အခိုင်း အစေတွေ လာဖြစ်နေကြရတာပါ”

ထိုအခါမှ မင်းကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ အရှင်လတ်လတ် ပြိတ္တာဘုံ ရောက်ကာ ပြိတ္တာမတွေနှင့် ပေါင်းသင်းနေမိကြောင်း သိရပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

ထိုမိန်းမလှတို့ကို ချစ်ခင်နှစ်သက် တပ်မက်စိတ်တို့ လည်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်တော့၏။

သီလပျက်စီးခြင်းကြောင့် ခံစားရသည့် ဆင်းရဲခြင်း မကောင်းကျိုးကား ကြီးမားလှပေစွာ ထိတ်လန့် သံဝေဂစိတ် တွေလည်း တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်ပို့စေလို ကြောင်း သူ့ကြင်ယာ ဝေမာနိက မိန်းမလှအား တောင်းပန်၏။

ပြိတ္တာမကား မင်းကြီးအပေါ်၌ မခွဲနိုင်လောက်အောင် သံယောဇဉ်ငြိလျက် ရှိလေပြီ။

ထို့ကြောင့် သူနှင့်သာ သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး ပေါင်း သင်းနေထိုင်ကာ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားနေပါရန် ငိုယိုလျက် အတန်တန် တောင်းပန်၏။

မင်းကြီးကလည်း သူ့ကို လူ့ပြည်ရပ်ဌာန်သို့ ပြန်ပို့ပေး ရန်ကိုသာ ထပ်ခါတလဲလဲ တောင်းဆိုနေသဖြင့် ပြိတ္တာမသည် မချီလှသော လွမ်းစိတ်ကို အတင်းမျိုသိပ် ချုပ်တည်းလျက် မင်းကြီးအလိုကျ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်ပို့လိုက်ရလေသည်။

အထက်ပါ ဖော်ပြခဲ့သောအကြောင်းအရာများမှာ

ပေတ,ဝတ္ထု၌ ဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းအရာများပင် ဖြစ်ပေ
တော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်စိတ်ထဲမှာတော့ မြကိုးသွယ်
ဒေဝီသုံးဖော် အပါအဝင် ထိုဂူအတွင်းမှာ ရှိနေကြသူများမှာ
ကမ္မဇိဒ္ဓိ တန်ခိုးရှိကြသော ဝေမာနိက ပြိတ္တာမျိုးနွယ်ဝင်များ
ဖြစ်နေကြလေရောသလားဟု တွေးတောလိုက်မိပေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့အနေနှင့် ဘာမှမတတ်သာတော့ပါ

ချေ။



အခန်း(၁၄)

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဘဝဟောင်းမှ ချစ်သူ

ဆရာကြီးသူရဇွန်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ
အစီအစဉ်အတိုင်း အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်ရာ
အခန်းတွင်း၌ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သာ ကျန်ခဲ့လေတော့
သည်။

သူလည်း ထိုဂူအတွင်းမှ ထွက်ရန်အတွက် လိုအပ်သော
အစည်းများကို ပြင်ဆင်လေသည်။

ဆရာကြီးတို့ ပေးထားခဲ့သော ဆေးပစ္စည်းများ ထည့်ထားသာ လွယ်အိတ်တစ်လုံး၊ အခြားအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးတို့အပြင် သွားလေရာ ယူဆောင်သွားလေ့ရှိသော သေနတ်နှင့်ဓား၊ ရေဘူး စသည်တို့ကိုပါ ယူဆောင်ပြီးနောက် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ ဂူကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရပေ။

သူသည် အိပ်မက်ထဲမှာ မြနှင့်ဖြူနှင့် တွေ့သောအချိန်က ပြောပြခဲ့သောခရီးအတိုင်း အတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဂူအတွင်းပိုင်းမှာတော့ အလင်းရောင် သိပ်မရှိဘဲ မှောင်နေလေသည်။

သို့ကြောင့် မီးတိုင်နှင့် လက်နှိပ်ခါတ်မီးကို အသုံးပြုလေသည်။

လက်နှိပ်ခါတ်မီးကိုတော့ ဘက်ထရီ ချွေတာသည့်အနေဖြင့် အဝေးသို့ကြည့်ချင်မှသာ တစ်ခါတစ်ရံ အသုံးပြုလေသည်။

“မြသင်းကြူတို့ ပြောသွားပုံအရဆိုရင်တော့ ဒီဂူထဲမှာ မြကြီးကိုးလုံး ရှိတယ်၊ အဲဒီ မြကြီးကိုးလုံးကို အရင်တွေ့အောင် ရှာရမယ်”

ဟု စိတ်ကူးပြီး သူ့သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်ကို မှုတ်နှုတ်ရှင်ရှင်ဖြင့် ကြည့်နေရသည်။

ဂူကြီးမှာ ထုံးကျောက်ဂူကြီးဖြစ်ပြီး အတွင်းပိုင်း ရောင်လေလေ အဖြူရောင်များ ပိုများလာသည်။ ကျယ်ဝန်းလှသော

ဂူကြီးအတွင်းမှာ စမ်းချောင်းငယ်ကလေးများနှင့် အချို့နေရာတွင် ဂမုန်းပင်များ ပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အခြားအချိန်ဆိုလျှင်တော့ ထိုဂမုန်းပင်များကို အသေအချာ ကြည့်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုအချိန်မှာတော့ ထိုဆက်ပိုပြီး အရေးကြီးသောကိစ္စ ရှိနေသဖြင့် ဂမုန်းပင်များကို လှည့်မကြည့်နိုင်ပေ။

ထိုနေရာမှ ကျော်လာသောအခါ ဂူအတွင်းပိုင်းမှ ခေါ်ခံလိုလို ကြားရသည်။

“ငါ ဒီမှာရှိတယ်ဟေ့ . . . ဒီမှာရှိတယ်၊ ဒီဘက်ကို လာပါ”

ထိုခေါ်သံမှာ လူတစ်ယောက်ခေါ်သံနှင့် တူသော်လည်း တစ်ယောက် မဟုတ်မှန်းတော့ စိတ်ထဲမှ သိနေမိသည်။

“ဒါ အသက်ဝင်နေတဲ့ ဆေးပင်တစ်ပင်ပင်က ခေါ်တဲ့သံမျိုးပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဂမုန်းပင်တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်မှာပဲ၊ ငါက ဆေးပင်လာရှာတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါတွေကို ဂရုစိုက်နေလို့ မဖြစ်ဘူးပါဘူး”

ဟု တွေးပြီး ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်လာလေသည်။

ဂူအတွင်းပိုင်းမှာ အနည်းငယ် မှောင်နေသဖြင့် အပေါ်အမှတ်မဲ့ တွဲရွဲကျနေသော ကျောက်သား၊ ကျောက်ချွန်များပေါ်မှာ မှောင်မှောင်အမျိုးမျိုးဖြစ်နေကြသည်။

သဘာဝထုံးကျောက်များမှ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် . . . ပုံသဏ္ဍာန်များမှာ အချို့လူပုံသဏ္ဍာန်၊ အချို့တိရစ္ဆာန် ပုံသဏ္ဍာန်

များဖြစ်နေပြီး အချို့မှာ မကောင်းဆိုးဝါးသဏ္ဍာန်များ ဖြစ်နေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ထိုကဲ့သို့သော အတွေ့အကြုံမျိုးကို မကြာခဏ ကြုံတွေ့ဖူးသူဖြစ်သောကြောင့် ထူးထူးထွေထွေတော့ မဖြစ်မိတော့ပေ။ သူ့စိတ်အာရုံထဲမှာ . . မြကြီးကိုးလုံးကို ရှာတွေ့ရန်နှင့် မြနှင့်ဖြူ၏ရုပ်ခန္ဓာကို အမြန်ဆုံး ရှာတွေ့ရန်ပင်ဖြစ်သည်။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ အမှောင်ရိပ်သမ်းနေသော ဂူကြီးအတွင်းပိုင်းတစ်နေရာဆီမှ အမှောင်ရိပ်နှင့် ရောနေသည့် အစိမ်းရောင်အချို့ကို စတင်မြင်ရလေသည်။

ထိုအစိမ်းရောင်သည် အမှောင်ရိပ်ထဲမှာပင် ထူးထူးခြားခြား လင်းလက်နေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထိုအစိမ်းရောင် မြင်သောနေရာဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုနေရာသည် အခြားနေရာများလောက် အလင်းရောင်မရဘဲ ပိုပြီးမှောင်နေလေသည်။

အဝေးမှ လှမ်းကြည့်စဉ်က အစိမ်းရောင်လိုလို မြင်သော်လည်း အနီးရောက်သွားသောအခါ ဘာမှမတွေ့ရပေ။

သို့ကြောင့် လက်နှိပ်မီးရောင်ဖြင့် ထိုးကြည့်သောအခါ ကျောက်စွန်းတစ်ခုပေါ်၌ တင်ထားသော မြကျောက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုမြကျောက်ကြီးမှာ လက်နှိပ်ခါတ်မီးအလင်းရောင်

ထိုလိုက်သောအခါ အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းများ ဖြာထွက်လာလေသည်။

“အင်း . . . မြနှင့်ဖြူ ပြောသွားတဲ့အတိုင်း မြကျောက်ကြီးတစ်လုံးတော့ တွေ့ရပြီး . . . နောက်ထပ် ရှစ်လုံးပြည့်အောင် ရှာနိုင်ရင်တော့ သူ့အလောင်းကို တွေ့ရမှာပဲ”

ဟု တွေးတောနေစဉ် ကျောက်စွန်းပေါ်မှာ ရှိနေသည့် မြကျောက်ကြီးရှိရာသို့ အလင်းရောင်တန်းတစ်ခု ဖြာထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအလင်းရောင်က ကျောက်ဂူအတွင်းပိုင်းဘက်သို့ ညွှန်ပြသကဲ့သို့ရှိပြီး အတန်ကြာတော့ ပြန်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ . . . ထိုအလင်းရောင် သွားရာနေရာဘက်သို့ လျှောက်လာရာ တစ်နေရာရောက်သောအခါ မီးအလင်းရောင် နောက်ထပ်မြကျောက်ကြီးတစ်လုံးကို ထပ်တွေ့ရသည်။

ထိုမြကျောက်ကြီးမှ ညွှန်ပြသော အလင်းတန်းအတိုင်း တစ်လျှောက်လာရာ နောက်ထပ်တစ်လုံး တွေ့ရပြန်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မြကျောက်ကြီးကိုးလုံးပြည့်အောင် တွေ့ပြီး ဘာအခါ နောက်ဆုံးတွေ့ရသော မြကျောက်ကြီးထဲမှ ထွက်သော အလင်းရောင်တန်းအတိုင်း လိုက်ကြည့်ရာ နောက်ဆုံးတော့ အတန်အသင့် အလင်းရောင် ရှိနေသော ကျောက်စွန်းနေရာသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအလင်းရောင်မှာ များများမဟုတ်သော်ငြားလည်း တစ်နေရာမှ ဝင်လာသော ပြင်ပမှ သဘာဝ အလင်းရောင်များ ဖြစ်သည်ကိုတော့ သတိထားမိလေသည်။

“ဒါ အပြင်ကဝင်လာတဲ့ သဘာဝအလင်းရောင်ပဲ။ အတိုင်းဆိုရင်တော့ တစ်နေရာမှာ အပြင်ဘက်ရောက်နိုင်တဲ့ အပေါက်တစ်ပေါက်တော့ ရှိမှာသေချာတယ်”

ဟုတွေးရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လက်နှိပ်ခါတ်မီးရောင်ဖြင့် ထိုးကြည့်ရာ အံ့ဩဖွယ်ရာမြင်ကွင်းတစ်ခုကို ထပ်မံတွေ့ရပြန်လေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။

ဂူကြီးအတွင်း၌ ပျားကောင်များ ပျံသန်းနေသည်ကို တွေ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ပျားကောင်တွေ ဝင်ထွက်သွားလာနေပုံ ကြည့်ရင် အပြင်ကို ထွက်နိုင်တဲ့အပေါက် ရှိတာတော့ သေချာသွားပြီ ဒါပေမယ့် ဒီပျားကောင်တွေ ဘယ်နေရာသွားသလဲဆိုတာတော့ ကြည့်ရမယ်”

ဟုတွေးပြီး ပျားကောင်များ ပျံသန်းရာနောက်သို့ လှည့်ကြည့်သောအခါ တစ်နေရာရောက်သောအခါ အံ့ဩဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ထပ်မံတွေ့ရပြန်လေသည်။

အခြားတော့ မဟုတ်ပေ...။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော ရုပ်တုကြီးလေးခု ခြံရံထားသော ကျောက်ပလ္လင်တစ်ခုပင်ဖြစ်တော့သည်။

အနီးသို့ သွားကြည့်သောအခါ တင်းပုတ်ထမ်းထားသော ဘီလူးရုပ်လေးရုပ် ခြံရံထားသည့် ကျောက်ပလ္လင်အနောက်ဘက် တစ်နေရာသို့ ပျားကောင်များ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ပြုလုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ကျောက်ပလ္လင်အနောက်ဘက်မှာ ပျားအုံများ ရှိနေ ရောသလား”

ဟုတွေးပြီး ထိုနေရာသို့ သွားကြည့်သောအခါ ပျားအုံတော့ မတွေ့ရပေ။

သို့သော်... ပျားကောင်များသည် ကျောက်ပလ္လင် အနောက်ဘက်မှာရှိသော အပေါက်ငယ်တစ်ခုသို့ ဝိုင်းအုံနေသည်ကိုတော့ တွေ့ရသည်။

သို့ဖြင့် မီးဖြင့် ပျားကောင်များကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

မီးခိုးငွေ့အနံ့ရသောအခါ ပျားကောင်များက ထိုနေရာမှ ပျံသွားကြလေသည်။

ပျားကောင်များ မရှိတော့ အနားမှာ ထိုင်ပြီး အပေါက်ကို အသေအချာ ကြည့်သည်။

ပျားကောင်များ ထိုအပေါက်ဝသို့ ဝိုင်းအုံနေကြခြင်းမှာ အခြားတော့ မဟုတ်ပေ။

ထိုအပေါက်ဝမှ ထူးခြားပြီး သင်းပျံ့လှသော ပန်းရနံ့တစ်မျိုး ထွက်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ငုံ့နမ်းကြည့်သောအခါ

ထိုရနံ့မှာ မည်သည့်ပန်းရနံ့များနှင့်မှ မတူဘဲ ထူးထူးခြားခြား ရှိနေသည်ကိုတော့ သတိပြုမိသည်။

“ဒီရနံ့က တစ်မျိုးပဲ၊ ဘယ်ပန်းရနံ့နဲ့မှလည်း မတူဘူး၊ ငါ့တစ်သက်မှာ ဒီလောက်မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့တဲ့ရနံ့မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံသေးဘူး”

ဟုတွေးတောပြီး အပေါက်ငယ် ရှိနေသော နေရာတစ် ဝိုက်မှာရှိသော မြေသားများကို လက်ဖြင့် ယက်ဖယ်ပစ်လိုက် သည်။

အပေါ်ယံ မြေသားများမှာ သိပ်မများလှပေ။

လက်ဖြင့် ယက်ရုံဖြင့် အလွယ်တကူ ရှင်းသွားလေ သည်။ မြေသားများ ရှင်းသွားသောအခါ လေးထောင့်ပုံသဏ္ဍာန် ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ကို တွေ့ရသည်။

နှစ်ပေပတ်လည်ခန့် အကျယ်အဝန်းရှိပြီး လက်ကိုင် ကွင်းတစ်ခုလည်း ရှိသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထိုလက်ကိုင်ကွင်းကို ကိုင် ပြီး အပေါ်သို့ ဆွဲမကြည့်သည်။

တော်တော်နှင့်တော့ မရပေ။

အားစိုက်ပြီး တစ်ချက်နှစ်ချက် ဆွဲကြည့်တော့မှ အပေါ် သို့ ကြွတက်လာသည်။

ထို့နောက် ပွင့်သွားလေသည်။

အပေါက်ပွင့်သွားသည်နှင့် စောစောက အနည်းငယ် သာ ရနေသော မွှေးရနံ့များက အလုံးအရင်းနှင့် အပြင်သို့ ထွက်

လာကြသည်။

မွှေးရနံ့များမှာ များလွန်းလှသဖြင့် မူးမေ့လဲမတတ် ဖြစ် သွားလေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ သာမန်အနေအထား ပြန်ရောက် သွားတော့သည်။

ပွင့်သွားသော အပေါ်မှ မီးရောင်ဖြင့် ထိုးကြည့်သောအ ခါ အောက်သို့ဆင်းသော ကျောက်လှေကားထစ်များကို တွေ့ ရသဖြင့် ဆင်းလာခဲ့သည်။

အတွင်းရောက်လာလေလေ မွှေးရနံ့က ပိုများလေလေ ဖြစ်သည်။

အောက်ဘက်မှာတော့ အတန်အသင့် ကျယ်ဝန်းသော အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့ရသည်။

ထိုအခန်းထဲမှာ မီးတိုင်များ ထွန်းထားပြီး ဘယ်အချိန်က ဘယ်သူလာထွန်းထားသော မီးတိုင်များဖြစ်သည်ကို မသိရသော် လည်း အမွှေးနံ့များက ထိုမီးတိုင်များဆီမှ လာနေခြင်းဖြစ်ပေ သည်။

အခန်းအလယ်မှာတော့ ကျောက်တလားကြီးသုံးလုံး ယှဉ်လျက်သား ချထားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် အနားသို့ သွား ကြည့်လေသည်။

ကျောက်စင်ပေါ်မှာ တင်ထားသော ကျောက်တလား ကြီးသုံးလုံးမှာ ပုံသဏ္ဍာန်တူ၊ အရွယ်တူ ဆိုဒ်တူ ဖြစ်သော်လည်း အရောင်ချင်းကတော့ မတူပေ။

ပန်းရောင်တစ်လုံး၊ အဝါရောင်တစ်လုံးနှင့် အဖြူရောင် တစ်လုံးတို့ ဖြစ်ပြီး အဖြူရောင် ကျောက်တလားကြီးက ထိပ်ဆုံး ဘက်မှာ ရှိသည်။

ကျန်နှစ်လုံးက အဖုံးပိတ်ထားလျက်သားရှိပြီး အဖြူ ရောင် ကျောက်တလားကြီး အဖုံးတစ်ဝက် ပွင့်နေသည်။

အတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝိညာဉ်မဲ့နေသော မြနှင်းဖြူ ရုပ်ခန္ဓာကို တွေ့ရလေတော့သည်။

အခက်အခဲအမျိုးမျိုး၊ အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးတို့ကို ကျော် ဖြတ်လာခဲ့သော သူ့အတွက် နောက်ဆုံးရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင် ဖြစ်သည့် မြနှင်းဖြူ၏ရုပ်ခန္ဓာရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ရပေတော့သည်။

သူက တစ်ဝက်ဟနေသော ခေါင်းတလားအဖုံးကို လက်ဖြင့် တွန်းဖယ်လိုက်ရာ အလွယ်တကူပင် ပွင့်သွားလေ သည်။

ထိုအခါမှပင် မီးရောင်ဖြင့် ရုပ်ခန္ဓာကို ကောင်းစွာတွေ့ မြင်ရပေတော့သည်။

ထိုရုပ်ခန္ဓာမှာ သူ အိပ်မက်ထဲမှာ မကြာခဏ တွေ့နေရ သော မြနှင်းဖြူဖြစ်သည်ကိုတော့ သံသယရှိစရာ မလိုပါချေ။

တစ်ထေရာတည်းပင် တူနေလေတော့သည်။

မြနှင်းဖြူမှာ အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေသူနှင့် မတူဘဲ အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အနေဖြင့် သူဖတ်ဖူးသော စာ များ၊ ရှေးဟောင်းမှတ်တမ်းများထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝိညာဉ်မဲ့

ရုပ်ခန္ဓာများအဖြစ်နှင့် ရှိနေကြသူများအကြောင်းကို သိထားပြီး ဖြစ်သည်။

အလောင်းတော်ကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီးကဲ့သို့... ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်ကြီးများ စသောပုဂ္ဂိုလ်ထူးများတို့၏ ရုပ် ခန္ဓာများမှာ ဝိညာဉ်ခန္ဓာနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကင်းကွာနေကြ သော်လည်း ယနေ့အထိ မပျက်မစီးဘဲ ရှိနေကြသည်။

ပျံလွန်တော်မူသွားပြီးနောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာ သည့်တိုင် မပျက်စီးသော ရုပ်ခန္ဓာမျိုး ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် စွန်းလွန်း ဆရာတော်ကြီးကဲ့သို့ ထူးခြားလှသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့လည်း အများ အပြား ရှိကြသည်။

အချို့က အဓိဋ္ဌာန်တန်ခိုးကြောင့် မပျက်မစီး ရှိကြလေ သည်။

ဥပမာ အလောင်းတော်ကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီးကဲ့သို့ သော်လည်းကောင်း၊ သီလတန်ခိုးကြောင့် မပျက်မစီး ရှိကြသူများ လည်း ရှိကြသည်။

စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးကဲ့သို့ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များ အချို့ လူပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ရှိကြသည်။

အချို့ကတော့ ကျိန်စာသင့်နေသောကြောင့် ဝိညာဉ်မရှိ တော့သော်လည်း ရုပ်ခန္ဓာမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသည့်တိုင် အခြေအနေ မပျက်ယွင်းဘဲ ရှိနေတတ်ကြသည်။

တစ်ခု ထူးခြားသောအချက်မှာ ကျိန်စာသင့်နေသူများ မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသည့်တိုင် မူလအရွယ်အတိုင်း မူလ

ရုပ်ရည်မပျက် ရှိနေတတ်ကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ယခု မြနင်းဖြူလည်း ထိုအခြေအနေမျိုးဖြင့် ရှိနေဟန် မျိုးပင်။

သူမ ကြည့်ရသည်မှာ ယခုပင် မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လာတော့ မည်ကဲ့သို့ အိပ်နေသကဲ့သို့ပင် ရှိ၏။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကျောက်တလားအနီးသို့ ကပ်ပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ မျက် လုံးပြန်ဖွင့်လာလိမ့်မည်ဟုပင် စိတ်ထဲ၌ ထင်နေမိသည်။

သို့စေကာမူ သူထင်သလိုတော့ မဟုတ်ပါချေ။

သူငုံ့ကြည့်သည့်အချိန်မှာပင် ကျောက်တလားအတွင်းမှ ရုပ်ခန္ဓာကတော့ ပကတိအတိုင်း ရှိနေလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်ရန် အတွင်းသို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်။

အနားရောက်တော့ လက်က တန့်သွားသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ရေခဲတုံးတမျှ အေးစက်နေသည့် အသား အရေများနှင့် ထိတွေ့ရမည်ဟု ထင်လိုက်မိသောကြောင့်ဖြစ် သည်။

အတန်ကြာတော့မှ မျက်နှာပြင်တစ်ဝိုက်သို့ ထိကြည့် လိုက်လေသည်။

“ဟင်. . .”

စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်သွားသည်။

မြနင်းဖြူ ရုပ်ခန္ဓာမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အသက်ဝိညာဉ် ကင်းကွာနေသော်လည်း သူ့မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ ရေခဲတုံးတမျှ အေးစက်နေခြင်း မရှိဘဲ သာမန်သက်ရှိလူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နွေးနေသည်။

“သူ့ကိုယ်က နွေးနေပါလား၊ ဒီလိုဆိုရင် သူ့ရဲ့ကိုယ် ခန္ဓာက ဘာမှမပျက်စီးသေးတဲ့သဘောပဲ”

ဟု တွေးကာ လည်ပင်းနေရာကို လက်ဖြင့် ဖိကြည့် လိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ ပိုပြီးအံ့ဩရလေတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်. . .

လည်ပင်းနေရာတွင် တိုးညှင်းစွာဖြင့် နှလုံးသွေးတိုးနေ သေးသည်ကို စမ်းမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

စိတ်မသင်္ကာသဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်တစ်ခုကို စမ်း ကြည့်ပြန်သည်။

သေချာသွားပေပြီ။

လက်ကောက်ဝတ်နေရာမှာလည်း သာမန်လူတစ် ယောက်ကဲ့သို့ နှလုံးသွေးတိုးနေသည်။

ထိုသွေးတိုးနေခြင်းကို စမ်းမိသောကြောင့် ဖြစ်မည်ထင် သည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပူနွေးလာပြီး နှလုံးခုန်သံပင် ဖြစ်လာ သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

“သူ့ အသက်ရှိနေသေးတယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် အိပ်

မက်ထဲမှာ သူပြောသွားတာတွေရော၊ သူတော်စင် ယောဂီကြီး ပြောသွားတာတွေရော မှန်နေပြီပေါ့။ ဒါဖြင့် ငါ့ဘာလုပ်ရမလဲ၊ အခုအတိုင်းဆိုရင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဂူအပြင်ရောက်အောင် သယ်ယူသွားရမယ်။ နောက်တစ်ချက်က သူ့ရဲ့ဦးခေါင်းကို လုံးဝ မထိဖို့ အရေးကြီးတယ်။

အပြင်ဘက် ရောက်တော့မှပဲ မီးစင်အခြေအနေကြည့် ပြီး ဆက်လုပ်ရတော့မှာပဲ”

ဟုတွေးပြီး ကျောက်တလားအတွင်းမှ မြနှင်းဖြူ၏ ရုပ်ခန္ဓာကို ပွေ့ယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
ထိုအခိုက်မှာပင်...။



အခန်း(၁၅)

ဝိညာဉ်ကြိုးနှင့် အငြိုးဝက်ပါ

ထိုအခိုက်မှာပင် မမျှော်လင့်သော အနှောင့်အယှက်က ဝင်လာလေတော့သည်။

ပထမဦးစွာ ကျောက်လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ခြေသံကို အရင်ကြားရသည်။ သာမန်ခြေသံမျိုး မဟုတ်ပေ။

ကျောက်တလားချင်း ထိရာမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် ပြင်းထန်သောခြေသံမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောက်ပလ္လင်နားမှာ

တွေ့ခဲ့ရသော ကျောက်ဘီလူးတစ်ကောင် ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“အင်း... အနှောင့်အယှက်ကတော့ ဆင်းလာပြီ၊ ဆရာကြီးတို့နှစ်ယောက်လည်း မပါဘူးဆိုတော့ ငါနည်းငါဟန်နဲ့ ရှင်းရမှာပဲ”

ဟု တွေးပြီး လွတ်အိတ်အတွင်းမှ ပရိတ်ချည်ကြီးများကို ထုတ်ပြီး ကျောက်တလားပြီးများကို ပတ်ဝိုင်းလျက် သူပါ အတွင်းဝင်နေလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ တင်းပုတ်ကိုင်ထားသော ကျောက်ဘီလူးက မနီးမဝေး ရောက်လာသည်။

ပရိတ်ကြီး ကာထားသောနေရာ ရောက်သောအခါ ရှေ့ဆက်တိုးမလာတော့ဘဲ ရပ်တန့်သွားသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ အားရှိသွားသည်။

ကျောက်ဘီလူးက ရှေ့သို့ ဆက်မလာနိုင်သောကြောင့် ဒေါသကြီးနေဟန်ရှိသည်။

သူ့ကိုလည်း ထိုနေရာမှ ထွက်သွားရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြောဆိုနေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပါလာသောဆေးလုံးအချို့ကို ထုတ်လိုက်သည်။

ဆရာကြီးပေးလိုက်သည့် ဂမုန်းဆေးပင်ဖြစ်သည်။

သူ့လက်ထဲသို့ ဆေးလုံးရောက်လာကတည်းက...

ကျောက်ဘီလူးက နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်သွားလေသည်။

ထိုအခြေအနေမှာပင် ဆေးလုံးဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်ရာ ကျောက်ဘီလူးလည်း တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အပြင်မှဝင်နေသော မိစ္ဆာဝိညာဉ်က ထွက်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျောက်ဘီလူးရုပ်မှာ သံပတ်ပေးထားသော စက်ရုပ်တစ်ရုပ် သံပတ်ကုန်သွားသောအခါ ရပ်သွားသကဲ့သို့... တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်သွားလေတော့သည်။

နောက်ထပ်အခြေအနေ စောင့်ကြည့်သော်လည်း မထူးခြားတော့မှ ကျောက်တလားအတွင်းမှ မြနှင်းဖြူကို ပွေ့ယူလိုက်သည်။

တောင့်တောင့်ကြီး ပါလာခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ သတိမေ့နေသော လူတစ်ယောက်ကို ပွေ့ယူရသကဲ့သို့ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းနှင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာ များစွာလှုပ်ရှားနေလေသည်။

အကယ်၍သာ နောက်ထပ်အနှောင့်အယှက် ပေါ်လာပါက သူ့အနေဖြင့် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း ကျောက်လှေခါးမှ အပေါ်သို့ တက်လာသည်အထိတော့ နောက်ထပ်အနှောင့်အယှက် မတွေ့ရပေ။

အပေါ်မှာတော့ ပျားကောင်များ ပျံဝဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပျားများမှ ထူးခြားသောရနံ့ကို ပန်းရနံ့ ထင်သောကြောင့် ဝတ်ရည်စုပ်ရန် လာရောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောက်ပလ္လင်အနီးမှာတော့ ကျောက်ဘီလူးရုပ်တစ်ရုပ် လျော့နေသည်။

ကျန်ခဲ့သောရုပ်တုများမှာလည်း လှုပ်ရှားမှုမရှိကြပေ။

“ပျားတွေ အပြင်က ဝင်လာတာဆိုတော့ သူတို့ဝင်လာတဲ့ဘက်မှာ အပေါက်ရှိနိုင်တယ်”

ဟုတွေးပြီး ပျားကောင်များ ပျံသန်းရာဘက်သို့ ဦးတည်လာလေသည်။

သူဝင်လာစဉ်က အလင်းရောင်များ ဝင်လာနေသောနေရာတစ်ခုကို သတိပြုမိသောကြောင့် ထိုနေရာဘက်သို့ ဦးတည်လာလေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရပေ။

အတန်ငယ် လျှောက်လာသောအခါ အလင်းရောင် ဝင်နေသော ဂူပေါက်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ထိုနေရာဘက်သို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်လာစဉ် နောက်ဘက်မှ လိုက်လာသောခြေသံလိုလို ကြားရသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အခြားတော့ မဟုတ်ပေ။

နောက်ထပ် ကျောက်ဘီလူးတစ်ကောင် လိုက်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူရောက်နေသောနေရာနှင့်တော့ အနည်းငယ် ဝေးနေသေးသည်။

သို့ကြောင့် ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်းကာ မြင်နေရသော ဂူပေါက်ဝမှ အပြင်သို့ ထွက်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ လူတစ်ယောက်ကို ပွေ့ချီထားရသောကြောင့်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် မရှိလှပေ။

ကျောက်ဘီလူးက ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပြီး လေးလံနေသောကြောင့်သာ ချက်ချင်းမိမလာခြင်းဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတော့ ပျားကောင်များ အဝင်အထွက် ပြုလုပ်နေကြသည့် အပေါက်ဝသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ဂူပေါက်ဝမှာ သိပ်တော့ မကျယ်ဝန်းလှပေ။

လူတစ်ယောက် ထွက်သာရုံ ရှိသဖြင့် ထိုအပေါက်မှပင် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

သူ အပြင်ရောက်ရုံ ရှိသေးသည်။

ကျောက်ဘီလူးကြီးက ဂူပေါက်ဝ ရောက်လာတော့သည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးမားလွန်းသောကြောင့် ကျဉ်းလှသော ဂူပေါက်ဝမှ အပြင်သို့ မထွက်နိုင်တော့ပေ။

ထိုအခါ ဒေါသတကြီးနှင့် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော တင်းပုတ်ဖြင့် ဂူပေါက်ဝကို တဒုန်းဒုန်း ထုနေရာ သိမ့်သိမ့်တုန်နေလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူ့ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ မြင်းဖြူကို ထိုနေရာနှင့် ဝေးသောနေရာသို့ ပွေ့ယူလာပြီး

နောက် ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။
 ထိုသို့ပြုလုပ်ရာမှာ သူမဦးခေါင်းအား လက်ဖြင့် မထိမိ
 စေရန် သတိကြီးစွာထားပြီး ပြုလုပ်နေရလေသည်။
 ထို့နောက်မှာတော့ ထိုနေရာပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို
 ပရိတ်ချည်၊ ပရိတ်ကြီးများဖြင့် ဝန်းရံထားလိုက်သည်။
 ဇော်ဂျီတောင်ဝှေးတို့ကိုလည်း လေးဖက်လေးတန်
 စိုက်ထားလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ယူလာသောပစ္စည်းများကို အကြောင်းရှိပါက
 အသုံးပြုနိုင်ရန် အရံသင့်ပင် တင်ထားလိုက်သည်။
 ဆရာကြီးသူရဇ္ဇနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ ပေးလိုက်သည့်
 ဆေးပစ္စည်း၊ အစီအရင်ပစ္စည်းများက အမျိုးအမည် စုံလင်လှ
 သည်။

သူ့အနေဖြင့် ထိုကိစ္စများကို သိရုံလောက်သာ သိပြီး
 ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တော့ မရှိလှပေ။

အားလုံးအဆင်သင့် ပြင်ပြီးသောအခါ မြနင်းဖြူနှင့် မနီး
 မဝေးမှာထိုင်ပြီး အသင့်ပါလာသောရေနှင့် အစားအသောက်
 များကို အဆာပြေ စားသောက်လေသည်။

မြနင်းဖြူ အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် နောက်ထပ်
 အချိန်မည်မျှကြာအောင် စောင့်ရမှန်း မသိရသေးသဖြင့် လှိုင်
 သင့်လုပ်ထိုက်သည်များကို ကြိုတင်လုပ်ဆောင်နေခြင်းပင် ဖြစ်
 သည်။

အချိန်မှာ ညနေစောင်းအချိန်ရောက်နေဟန်ဖြင့် ပင်

ဝန်းကျင်မှာ မှိုင်းညိုလျက်ရှိနေသည်။
 အအေးခါတ်များက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြန့်နှံ့စပြုလာ
 လေပြီ။

အစားအသောက်များကို လက်စသတ်နေစဉ် တောထဲ
 မှ ခေါ်သံကြားရသည်။

“မောင်ထင်ကျော်ရေ . . . မောင်ထင်ကျော်”

“ဟင် . . . ”

ခေါ်သံက ဦးဗန်ကောင်းအသံပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပြန်မထူးဘဲ အသံကြားရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်
 လိုက်သည်။ ခေါ်သံက တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီး တောတိုးလာ
 သောအသံများပါ ကြားရသည်။

ခဏကြာတော့ တောစပ်မှ ဆရာကြီးသူရဇ္ဇနှင့် ဦးဗန်
 ကောင်းတို့နှစ်ယောက် ထွက်လာကြသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ အံ့ဩမှုနှင့်အတူ ဝမ်း
 သာသွားမိလေသည်။

“ဟင် . . . ဆရာကြီးတို့ပါလား”

“ရှာလိုက်ရတာကွယ် . . . မောင်ထင်ကျော်ရော အ
 ဆင်ပြေရဲ့လား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
 သည်။

နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာရာမှ သူ့တားထားသော
 ကြီးများနေရာရောက်တော့ ရပ်တန့်သွားသည်။

“ကိုင်း... သူ့ကိုပါခေါ်ပြီး အပြင်လာခဲ့ပါ။ သွားကြရအောင်”

“မဖြစ်ဘူး ဆရာကြီး၊ သူ အသက်ပြန်မဝင်သေးဘူး”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့နေတဲ့နေရာရောက်တော့မှ သူ့ဝိညာဉ်ကို ပြန်ခေါ်ရင် ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဆရာကြီးတို့ ဝင်ခဲ့ကြပါ”

“မင်းက စည်းကြီးတွေ တားထားတာ ဝင်တိုးလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။

သူတော်ကောင်းဆိုတာ သူတစ်ပါး တားထားတဲ့စည်းကို ကျော်ခွင့်မရှိဘူး၊ ဝင်စေချင်ရင် မင်းစည်းကြီးတွေကို ဖြုတ်ပေးမှပေါ့”

“ဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်အရာကိုမှ စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်လို့မရဘူး၊ လောလောဆယ်တော့ စည်းကြီးတွေ ဖြုတ်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဆရာကြီးတို့အစွမ်းနဲ့သာ ဝင်လို့ရရင် ဝင်ခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးဗန်ကောင်းမှာ များစွာဒေါသထွက်သွားဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့တိုးလာသည်။

“မင်းက ဆရာတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ၊ ဘာများမှု စရာရှိပါ့မလဲ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စည်းကြီးအစပ်နားထိ တိုးကပ်လာရာ မည်သူက ဝင်ရိုက်လိုက်သည် မသိပေ။

“ဖြောင်း” ဟူသောအသံနှင့် ဦးဗန်ကောင်းမှာ တစ်ချက်

သာ အော်နိုင်ပြီး အစပ်နားမှာပင် ခွေလဲကျသွားလေတော့သည်။

ဒီတော့မှ ဇာတိရုပ် ပေါ်လာတော့သည်။

ပြန်ထလာတော့ ဆာဒူးမိစ္ဆာများအသွင် ပြောင်းသွားလေသည်။

“ဒီရုပ်ခန္ဓာက ငါတို့နဲ့ သက်ဆိုင်တယ်၊ ငါတို့ကို ပြန်ပေးပါ”

“မပေးနိုင်ဘူး”

“မပေးနိုင်ရင် ရတဲ့နည်းနဲ့ ယူရလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အသက်ပြန်ရှင်ခွင့် မပေးနိုင်ဘူး၊ အသက်မသေချင်ရင် အလောင်းကို ပေးပါ”

“ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပေးနိုင်ဘူး”

“မပေးရင်လည်း ရအောင်ယူရမှာပဲ”

ဟုပြောဆိုကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် မကောင်းဆိုးဝါးများဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

သို့သော်လည်း မကောင်းဆိုးဝါးများမှာ သူ တားထားသောစည်းကို မကျော်နိုင်ဘဲ အပြင်ဘက်မှာသာ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ခြောက်လှန့်လျက်ရှိကြသည်။

အချို့လည်း ဒေါသတကြီးဖြင့် အနီးသို့ တိုးကပ်လာကြသည်။

ထိုအခါ မမြင်ရသောတုတ်ချက် ထိပြီးနောက် ပြန်ပြေးကြရသည်။

ကြာတော့ ဆာဒူးမိစ္ဆာများ လွတ်သော မကောင်းဆိုးဝါး

များမှာ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

အချို့ကလည်း မမြင်ရသောတုတ်ချက် ထိပြီး အော်ဟစ်ကာ ထွက်ပြေးကြရလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာတော့ သူက ဘာမှ မလုပ်တတ်သော်လည်း ဆရာကြီးနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ ပေးလိုက်သောပစ္စည်းများ၊ ဆေးများကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အန္တရာယ်များကို ကျော်လွှားနိုင်သဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ကျေးဇူးတင်နေမိတော့သည်။

ဆာဒူးမိစ္ဆာများမှာ မကောင်းဆိုးဝါးများဖြင့် နည်းအမျိုးမျိုး ကြံစည်တိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း ဘယ်လိုမှ မရနိုင်သောအခါ ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

“ငါတို့ရဲ့အတတ်ပညာတွေနဲ့ မရတော့လည်း ရတဲ့နည်းသုံးရမှာပေါ့ကွာ၊ အဆိပ်လူးမြားနဲ့ ပစ်တာကို ဘယ်လိုကာကွယ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

ဟုပြောဆိုကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် . . ဆာဒူးမိစ္ဆာနှစ်ယောက်တို့မှာ တောထဲပြန်ဝင်သွားကြလေသည်။

ဒီတော့မှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

သို့သော်လည်း ပြီးသွားသည်မျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။

ဆာဒူးမိစ္ဆာများမှာ မကြာခင် လူခိုင်းများ ခေါ်ပြီး ရောက်လာတော့မည်ကို သိနေသောကြောင့် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရန် မသိဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

အချိန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှောင်ရီသမ်းလာလေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာလည်း မြူနှင်းများ ပိတ်ဆီးလာသောကြောင့် မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်လာသည်။

ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ တင်ထားသော မြနှင့်ဖြူ၏ ရုပ်ခန္ဓာမှာလည်း ပကတိငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်။

သူမကိုယ်ပေါ်မှာ နှင်းစက်များပင် ကပ်ငြိနေကြလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တောထဲမှ ထွက်လာသောခြေသံကို ကြားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ယောဂီကြီးဆွာမိကုမာရကို တွေ့ရသည်။

သူ့အနေဖြင့် ထိုအချိန်မျိုးမှာ မည်သည့်အရာကိုမှ စိတ်မချရသောကြောင့် ကြည့်ရုံသာ ကြည့်နေသည်။ ယောဂီကြီးက သူတားထားသော စည်းကြီးနားအထိ တိုးလာပြီးမှ ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်ကို အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပေးပါ”

ဟု ခွင့်တောင်းသည်။

“ဝင်နိုင်ပါရင် ဝင်လာခဲ့ပါ”

ယောဂီကြီးက ထွေထွေထူးထူး ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ သူတားထားသော စည်းကြီးများကို ဖယ်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

ထိုအခါမှပင် ယောဂီကြီး အမှန်ဖြစ်သည်ကို သိရသဖြင့်

ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“သူ့ဝိညာဉ်ကို ပြန်ခေါ်ရတော့မယ်၊ သင်က စည်းအတွင်းမှာပဲနေပြီး မိစ္ဆာများ မနှောင့်ယှက်နိုင်အောင် ကာကွယ်ပေးထားပါ”

ဟုပြောပြီး မြနှင့်ဖြူ၏ဦးခေါင်းနေရာတွင် တင်ပလ္လင်ခွေထိုင်သည်။

ပြီးလျှင် ဆီမီးခွက်များကို ထွန်းပြီးနောက် ထိုပေါ်သို့ ဆေးမှုန့်အချို့ ဖြူးချပေးရာ . . အခိုးအငွေ့များ ထွက်လာလေသည်။

ထွက်လာသော မီးခိုးငွေ့များက အဖြူရောင်များဖြစ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်လျက်ရှိနေတော့သည်။

ထို့နောက် မျက်စိကို မှိတ်လျက် ဂါထာမန္တန်များ ရွတ်ဆိုနေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ယောဂီကြီး ရောက်လာသဖြင့် အတန်အသင့် အားရှိသွားသော်လည်း ဆရာကြီးနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ကို ယခုထိ မတွေ့ရသေးသောကြောင့် စိတ်ထင်နေမိသေးသည်။

ယောဂီကြီးက မြနှင့်ဖြူဝိညာဉ်အား ပြန်ခေါ်နေသော အချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေကြသည့် အနှောင့်အယှက်မျိုးစုံတို့က လာရောက်ဖျက်ဆီးရန် ကြိုးစားကြသေးသည်။

သို့သော်လည်း အနားရောက်အောင်တော့ ဝင်မလာ

နိုင်ကြပေ။

ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်ရောက်လာသည်နှင့် နှင်းများကလည်း ပိုများလာသည်။ အအေးခါတ်က ပိုလာလေသည်။

သို့သော်လည်း ဒီအတိုင်းသာ နေရလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ နှင်းမှုန့်များကြားမှ ပျံသန်းလာသော လိပ်ပြာကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လာရသည်။

ပထမတော့ သာမန်လိပ်ပြာတစ်ကောင်ဟု ထင်မိလိုက်သော်လည်း ဟုတ်ဟန်မရှိပေ။

ထိုလိပ်ပြာကြီး အနောက်ဘက်တွင် သေးမျှင်လှသော ငွေကြိုးကလေးတစ်ချောင်း တန်းလန်းပါလာသည်ကို ဝိုးတဝါးတွေ့ရသည်။

ထိုငွေကြိုးကလေးမှာ သေးမျှင်လှသောကြောင့် . . ပျောက်သွားလိုက် ပေါ်လာလိုက်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

၎င်းကြိုးမှ ထွက်နေသည့်အရောင်မှာ တလက်လက် တောက်ပလျက်ရှိသည်။

ထိုအခါမှ ဝိညာဉ်ကြီးဖြစ်မှန်း သိရလေတော့သည်။

ထိုလိပ်ပြာကြီးက မြနှင့်ဖြူကိုယ်ပေါ်မှ ပျံဝဲနေလေသည်။

ယောဂီကြီးကလည်း မီးခွက်အတွင်းသို့ အမွှေးနံ့သာမှုန့်များ ထည့်လိုက်၊ ဂါထာမန္တန်များ ရွတ်လိုက်နှင့် အဆက်ပြတ် ပြုလုပ်နေလေသည်။

လိပ်ပြာကြီးက အတန်ကြာအောင် ဝေ့ဝဲပျံသန်းနေပြီး

နောက် မြနင်းဖြူကိုယ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။
အတန်ကြာတော့ တဟင်းဟင်းနှင့် ညည်းညူသံ ထွက်လာသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် အနီးသို့ သွားပြီး ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

မြနင်းဖြူမှာ နှုတ်ခမ်းတလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာပြီးနောက် မျက်လုံးများ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ပွင့်လာသည်။

“မြ... မြနင်းဖြူ...”

“မောင်...”

သူမထံမှ တိုးညှင်းသောအသံ ထွက်လာသည်။

“သတိရလာပြီလားဟင်”

သူမက မျက်လုံးမှိတ်ပြရုံသာ တတ်နိုင်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ယောဂီကြီးထံမှ ဂါထာမန္တန်များ ရွတ်ဆိုသံများ ရပ်သွားလေပြီ။

“ကျွန်ုပ်တို့ အောင်မြင်ပါပြီ၊ သူ့ကို သင်လိုရာ ခေါ်သွားခွင့်ရှိပါပြီ၊ သို့သော်လည်း လပေါင်းများစွာ ဝိညာဉ်ခဲ ခန္ဓာကိုယ်ဘဝနဲ့ နေရတော့ အားရှိမှာ မဟုတ်သေးဘူး”

ဟု ပြောသည်။

“အခုလို အကူအညီပေးတာ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာသခင်”

“ဒီတာဝန်က ကျုပ်ဆောင်ရွက်ပေးရမယ့်တာဝန်ပဲလေ အခု အောင်မြင်သွားပြီဆိုတော့ အဓိဋ္ဌာန်အလုပ်တွေကို ကောင်

စွာလုပ်နိုင်တော့မယ်၊ ဒီနေရာက မြကိုးသွယ်ဒီပါ လိုက်ဂူကြီးရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီနေရာက အရှေ့ဘက်ကိုသွားရင် အပြင်ကို ထွက်နိုင်တဲ့နေရာကို ရောက်လိမ့်မယ်”

ယောဂီကြီး လက်ညှိုးထိုးပြရာဘက်သို့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အသေအချာ မှတ်သားထားလိုက်သည်။

“လောလောဆယ်တော့ သူ့ကို တစ်နေရာခေါ်သွားပြီး နွေးထွေးအောင် လုပ်ပေးပါ။ မကြာခင်... သင့်ရဲ့အဖော်နှစ်ယောက် ဒီနေရာကို ရောက်လာကြပါလိမ့်မယ်၊ သူတို့ရောက်လာရင် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးသွားကြပေတော့၊ မကြာခင်မှာ သင်တို့ရှိရာကို အန္တရာယ်တွေ ရောက်လာတော့မယ်”

ဟုပြောပြီး ယောဂီကြီးက နေရာမှ ထသည်။

ထို့နောက်...

သူ့ကို လက်အုပ်ချီ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် နှင်းတောအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း သတိပြန်ရနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း လှုပ်ရှား၍ မရသေးသော မြနင်းဖြူကိုယ်ကလေးကို ပွေ့ယူလျက် ကျောက်ဂူတစ်ဂူ ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေတော့သည်။





မြကိုးသွယ်ဒီဒ

အခန်း(၁၆)

မြကိုးသွယ်ဒီဒါအလွမ်း

ဂူကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဦးစွာ မီးဖိုတစ်ဖို
ဖိုလိုက်သည်။

မီးအရှိန်ရလာသောအခါ မြနှင့်ဖြူကို အနွေးခါတ်
ရအောင် ပေးသည်။

တဖြည်းဖြည်း နွေးလာသောအခါ မျက်နှာနှင့်ကိုယ်ပေါ်
မှာ သွေးရောင်များ ပြန့်လွှမ်းလာသည်။

☺ အောင်မြင်စာပေ ☺

ရေအနည်းငယ် သောက်နိုင်လာသည်။
ထိုအခါ သူမက တိုးညှင်းသောအသံဖြင့် စကားဆိုသည်။

“ကျွန်မကို ကျိန်စာဆိုးက လွတ်မြောက်ပြီး အခုလိုဘဝမျိုး ပြန်ရအောင် လုပ်ပေးတဲ့အတွက် မောင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“အရင်က မောင့်ကို အိပ်မက်ထဲမှာသာ တွေ့ခွင့်ရခဲ့တယ်။ အခုလို အပြင်မှာ ပြန်တွေ့ရတော့ ကျွန်မသိပ်ဝမ်းသာပါတယ်”

“မောင်လည်း မြန်းဖြူလိုပါပဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ချစ်သူကို အပြင်မှာ ပြန်တွေ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာမိပါတယ်။ အခု မြန်းဖြူ ကျိန်စာဆိုးတွေက လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီပေါ့နော်”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီလိုဘဝမျိုးကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မသွားရတော့ဘူးပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မောင့်ရဲ့စောင့်ရှောက်ပေးမှုအောက်မှာပဲ တစ်သက်လုံး နေခွင့်ရတော့မှာပေါ့”

“ဝမ်းသာပါတယ် မြန်းဖြူရယ်။ တကယ်ပဲ ဝမ်းသာမိပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့အတွက် စိတ်ချလက်ချတော့ နေခွင့်မရကြသေးဘူး။ မကြာခင် သူတို့ ရောက်လာပြီး နှောင့်ယှက်

ကြပေလိမ့်ဦးမယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီဂူအတွင်းက အပြင် မြန်မြန်ရောက်အောင် ထွက်နိုင်ကြဖို့ ကြိုးစားရမယ်”

“ချက်ချင်းတော့ သွားလို့မရသေးဘူး။ ဆရာကြီးတို့နှစ်ယောက် လာတဲ့အထိတော့ စောင့်ရဦးမယ်”

ဟုပြောကာ တစ်ညလုံး ထိုဂူအတွင်းမှာပင် နေကြရသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကတော့ သူတို့အတွက် အနှောင့်အယှက် အန္တရာယ်ကင်းစေရန် ဂူပေါက်ဝမှာ ပရိတ်ကြီးများထားပြီး ဇော်ဂျီတောင်ဝှေးများ စိုက်ထားလေသည်။

ထိုညက တစ်ညလုံး မအိပ်ကြဘဲ . . မြန်းဖြူကို ထွေးပွေ့ထားရင်း စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်အောင် ရှိနေကြတော့သည်။

အရုဏ်တက်ချိန်ရောက်သောအခါ ဂူအပြင်ဘက်မှ ခြေသံနှင့် စကားပြောသံများ ကြားလာရသည်။

ခဏကြာသောအခါ ဂူပေါက်ဝသို့ ဆရာကြီးနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ ရောက်လာကြသည်။

သူတားထားသော စည်းကြိုးများကို တွေ့မြင်သောအခါ အတွင်းသို့ မဝင်ဘဲ ခြေလှမ်းတန့်သွားကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ပင် ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်သွားလေသည်။

“မောင်ထင်ကျော်ရေ . . ကျုပ်တို့ လာခဲ့မယ်နော်”
“ဝင်လာခဲ့ပါ”

သူက ခွင့်ပေးလိုက်တော့မှ နှစ်ယောက်သား စည်းတား ထားသော ကြီးများကိုဖယ်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်လာကြလေသည်။ ထိုအခါမှ စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားပြီး ဝမ်းသာသွားလေ တော့သည်။

“မောင်ထင်ကျော် ဆောင်ရွက်ပေးရတဲ့ကိစ္စ အောင်မြင် သွားပြီလား”

ဆရာကြီးသူရဇ္ဇက မြန်းဖြူကို ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဒီအချိန်မှာတော့ အဆင်ပြေသွားပါပြီ၊ ဆရာကြီးတို့ ရော လိုချင်တာတွေ ရခဲ့ကြရဲ့လား”

“ရသင့်သလောက်တော့ ရခဲ့ပါတယ်၊ အဂ္ဂိရတ်နည်း တွေနဲ့ ဆေးနည်းအတော်များများကိုတော့ ကူးယူလာခွင့် ရပါ တယ်၊ လောကမုနိစေတီတော်မှာလည်း အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ခဲ့ရပါ တယ်၊ ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ ကျုပ်တို့အတွက် အတော့်ကို အဆင်ပြေတယ်လို့ ပြောရမှာပါပဲ”

ဟု ကျေနပ်စွာ ပြောလေသည်။

“ဒီလိုဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာကနေ အမြန်ဆုံး သွား ကြရအောင်၊ ဆာဒူးမိစ္ဆာတွေက လူရိုင်းတွေကို သွားခေါ်နေကြ ပုံရတယ်၊ တော်ကြာ သူတို့ရောက်လာရင် ခက်မယ်”

“သွားတာပေါ့ကွယ်... ဒါပေမယ့် ဆာဒူးချန္ဒရာ အ လာကို စောင့်ရဦးမယ်၊ သူမပါဘဲနဲ့ ဒီလမ်းကို သွားလို့မရဘူး လမ်းမသိရင် ဒီဂူအတွင်းက ထွက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောသဖြင့် ဆက်မပြောသာတော့ပေ။

နံနက်ပိုင်းအချိန်ရောက်တော့မှ သူတို့ရှိရာဂူသို့ ဆာဒူး ချန္ဒရာ ရောက်လာသဖြင့် ဂူအတွင်းမှ ထွက်ကြရလေသည်။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ ကျောက်စွန်းတစ်ခုပေါ် မှာ တင်နေသော ကျောက်ဖျာချပ်ကြီးကို တွေ့ရလေသည်။

“အားလုံး ကျောက်ဖျာပေါ် တက်ပြီး တစ်ယောက်လက် ကို တစ်ယောက်ကိုင်ထားကြပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျောက်ဖျာချပ်ပေါ်သို့ တက်ပြီး တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်တွဲထားလိုက်ကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်စိတ်ထဲမှာ ချန္ဒရာက သူ၏ စွမ်းအားဖြင့် ထိုကျောက်ဖျာချပ်ကြီးကို မိုးပေါ်သို့ ပျံတက်ခိုင်း လေမည်လား ထင်လိုက်မိသည်။

သို့သော် မဟုတ်ပေ။

သူတို့အားလုံး အပေါ်ရောက်ပြီးနောက် ချန္ဒရာက ဂါထာမန္တန်များ ရွတ်ဆိုလိုက်သောအခါ ကျောက်ဖျာချပ်ကြီးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားလေတော့သည်။

ပမာဆိုရလျှင် ဓါတ်လှေကားဖြင့် အောက်သို့ ဆင်းရ သည်နှင့်ပင် တူနေတော့သည်။

ကျောက်ဖျာကြီးက တောင်စောင်းပေါ်မှ အောက်သို့ တအိအိ ဆင်းလာပြီးနောက် မှောင်မည်းနေသည့် ဂူပေါက်ဝသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ ရှေ့မှ ချန္ဒရာကပင် ဦးဆောင်ပြီး ဂူအတွင်းသို့ ဝင်သွားသဖြင့် နောက်မှ လိုက်သွားကြရသည်။

အတွင်းရောက်တော့ ဂူကြီးမှာ မည်းမှောင်မနေဘဲ အလင်းရောင်အချို့ ရနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒါ မြေအောက်မှာ ရှိတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေက ထွက်နေတဲ့ အလင်းရောင်တွေပဲ၊ ဟိုဘက်မှာ သင်တို့ တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးသေးတဲ့ရေကို တိုက်ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောပြီး ရှေ့မှ သွားရာ လိုက်သွားကြလေသည်။

ချန္ဒရာ ပြောပြသည့်အတိုင်းပင် ဂူနံရံတစ်နေရာတွင် အဖြူရောင်အလင်းများ ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အနီးကပ်ကြည့်ရာ စိန်တုံးကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်နေရာမှာတော့ အနီရောင် ထွက်နေသော ပတ္တမြားခဲကြီးများ၊ အစိမ်းရောင် ထွက်နေသည့် ကျောက်စိမ်းတုံးကြီးတို့ကို နေရာအနှံ့အပြားတွင် တွေ့ကြရသည်။

ကမ္ဘာမြေကြီးအောက် နေရာအနှံ့အပြားမှာတော့ လူသားတို့ တန်ဖိုးထား မက်မောလှသည့် ကျောက်မျက်ရတနာမျိုး စုံတို့ မြောက်မြားစွာ ရှိနေကြသည်။

သို့သော်လည်း ထိုမျှတန်ဖိုးရှိသော ရတနာများကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ကြပေ။

ချန္ဒရာ ခေါ် ရာနောက်သို့ မျက်ခြည်မပြတ်အောင် လိုက်ကြရလေသည်။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ ကျောက်ကလပ်တစ်ခုကို တွေ့ရပြီး ထိုနေရာမှာ ရေအချို့ ပန်းထွက်နေသည့် ကျောက်ကလပ်တစ်နေရာမှာ ချိုင့်ခွက်ဖြစ်နေပြီး ရေက ထိုခွက်ထဲမှာ ပြည့်

နေလေသည်။

နံဘေးမှာလည်း ရွှေခွက်များ အစီအရီ ချထားလေသည်။

“ကိုင်း. . . ဒီရေကို တစ်ခွက်စီ သောက်ကြပါ”

“ဒါ ဘယ်လိုရေမျိုး ဖြစ်ပါသလဲ”

“အခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကမ္ဘာမြေအောက်တစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ပြီးမှ စိမ့်ထွက်လာတဲ့ရေ ဖြစ်ပါတယ်၊ အာယုဓပုနရေ ဒါမှမဟုတ် အသက်ရှည်စေနိုင်တဲ့ရေ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟုပြောသဖြင့် ရွှေခွက်ဖြင့် ခပ်ယူပြီး တစ်ခွက်စီ သောက်ကြလေသည်။

မြနှင်းဖြူလည်း တစ်ခွက်သောက်သည်။

ရင်ထဲရောက်သည်နှင့် အေးစိမ့်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းလာလေတော့သည်။

မောပန်းသမျှ ပြေပျောက်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ရော စိတ်ခွန်အားပါ တိုးလာတော့သည်။

“ဒီရွှေခွက်တွေက ဘယ်သူတွေ ချထားတာပါလဲ”

“အသူရကာယ်ဘုံသားတွေ ချထားတာပါ၊ ငရဲဘုံရဲ့ အထက်မှာ အသူရကာယ်ဘုံသားတွေ ရှိကြပါတယ်၊ အချို့က နေ့မှာ ငရဲခံရပြီး ညမှာ နတ်စည်းစိမ်မျိုး ခံစားကြရတယ်၊ အချို့က နေ့မှာ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားရပြီး ညဘက်မှာ ငရဲခံကြရတယ်၊ သူတို့က ငရဲခံပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ ငရဲက ပူလောင်မှုတွေ ပျောက်ဖို့ အာယုဓပုနရေကို သောက်ကြရပါတယ်”

ဟု ပြောပြရာ များစွာအံ့ဩကြရတော့သည်။

ထိုနေရာမှ ရွှေသို့ ခရီးဆက်သွားကြရာ တစ်နေရာ ရောက်သော် အဆောက်အအုံအချို့ကို တွေ့ရသော်လည်း အတွင်း၌ နေထိုင်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှတော့ မတွေ့ကြရပေ။

ချန္ဒရာပြောတဲ့ နေမှာ ငရဲခဲရန် သွားနေကြသည့် အသူရကားကလေးများ နေကြသည့်နေရာများလားတော့ မပြောတတ်ပါပေ။

ထိုနေရာမှ လွန်တော့ အပေါ်တက်သော လှေကားထစ်များ တွေ့ရသဖြင့် တက်သွားကြရာ နောက်ဆုံး ပိတ်ထားသော တံခါးချပ်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်သွားကြတော့သည်။

ချန္ဒရာက တောင်ဝှေးဖြင့် တံခါးကို ခေါက်လိုက်ရာ တက္ကိက္ကိမြည်လျက် ဟသွားပြီးနောက် ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

၎င်းမှာ ငရဲသားတစ်ဦးနှင့်ပင် တူလှလေသည်။ သူက မေးသည်။

“အကုသိုလ်ကံဝဋ်ကြွေး ဆပ်ပြီးခဲ့ကြပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“လူ့ပြည်က လာတာပါ။ လူ့ပြည်ကိုပဲ ပြန်သွားကြမှာ

ပါ”

“အသူရကားကလေးကို ဘာအတွက် သွားတာလဲ”

“ဝဋ်ကြွေးကျေသူကို ခေါ်ဖို့ သွားတာပါ”

“ကျွန်ုပ်အတွက် တံခါးပေါက် ဖြတ်သန်းခအတွက် တစ်စုံတစ်ခု ပေးခဲ့ပါ”

“ကျွန်ုပ်တို့ပြုပြုခဲ့သမျှသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု အစုစုတို့၏ အမျှအတန်းများကို သင့်အား အမျှဝေပါ၏ . . . အမျှ၊ အမျှ၊ အမျှ ယူပါကုန်လော့”

“သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု”

သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်ပြီးနောက် ကျောက်တံခါးကို ဟပေးလိုက်ရာ အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်ရကြသည်။

သူတို့အားလုံး အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ပြီးသည်နှင့် ကျောက်တံခါးချပ်ကြီးက အလိုလို ပြန်ပိတ်သွားလေတော့သည်။

ထိုနေရာမှ အပေါ်သို့ ဆက်တက်လာသောအခါ နောက်ဆုံး ဂူပေါက်တစ်ခုမှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ပြန်ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

သူတို့ရောက်သောနေရာမှာ ဟိမဝန္တာတောင်တစ်နေရာရှိ လျှိုကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ ဖြစ်လေရာ အပေါ်သို့ရောက်အောင် ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ခဲ့ကြရသည်။

မြေအောက်၌ အာယုဗေဒရေကို သောက်ခဲ့ရသော ကြောင့်သာ ထိုပင်ပန်းမှုဒဏ်များကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ချန္ဒရာက လက်အုပ်ချီလျက် နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ကျွန်ုပ်ဆောင်ရွက်ပေးရမယ့်ကိစ္စလည်း ပြီးစီးအောင်

မြင်ပြီဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါတော့၊ သင်တို့အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ... အခုလို လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ အတွက်လည်း သင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထို့နောက်မှာတော့ ချန္တရာလည်း လမ်းခွဲကာ အဝေးသို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း မြဲနှင့်ဖြူကို ဖေးမခေါ်ဆောင်လျက် တောင်ခြေဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းခဲ့ရာ လမ်းတစ်နေရာ ရောက်သောအခါ ဆာဒူးမိစ္ဆာနှစ်ယောက်နှင့် လူရိုင်းအချို့တို့က စောင့်ဆိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားကြလေသည်။

“ကိုင်း... မောင်ထင်ကျော်ရေ၊ ဒါကတော့ မောင်ရင်ရဲ့တာဝန်ပါ။ ဒီလူရိုင်းကောင်တွေကတော့ ဆေးဝါးမန္တရားတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်လို့ရမယ် မထင်ဘူး၊ ဒီတော့ ရတဲ့လက်နက် သုံးပြီးသာ ရှင်းပေတော့”

ဟု ပြောရာ တစ်လမ်းလုံး မသုံးရတာ ကြာပြီဖြစ်သော သေနတ်ကိုထုတ်ပြီး ပစ်ခတ်သုတ်သင်ရလေသည်။

လူရိုင်းများ အနားမရောက်ခင်ကတည်းက သေနတ်ပြင့် ပစ်ချရာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားလေသည်။

နောက်ဆုံး ခေါင်းဆောင်လာသော ဆာဒူးမိစ္ဆာနှစ်ယောက်ကိုပါ သေနတ်ကျည်ဆန်ဖြင့် သုတ်သင်ပစ်နိုင်လေ

သည်။

ကုလားလူရိုင်းများမှာ သေနတ်ကို မမြင်ဖူးကြသဖြင့် ကျယ်လောင်သောအသံကို ကြားကတည်းက ကြောက်ရွံ့နေကြလေရာ ၎င်းတို့အားကိုးသော ဆာဒူးမိစ္ဆာများနှင့် ၎င်းတို့လူအချို့ သေဆုံးသည်ကိုပါ တွေ့ရသောအခါ ဆက်လက် ရန်မမူဝံ့တော့ဘဲ ပြန်ပြေးကြလေတော့သည်။

ထိုအခါမှပင် သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

ဦးဗန်ကောင်းက ကွမ်းတမြုံမြုံ၊ ဝါးရင်းနှင့်... .

“အင်း... ဆေးဝါးမန္တရားတွေလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ အသုံးချရသလို မောင်ထင်ကျော်ရဲ့သေနတ်ကလည်း သူ့နေရာနှင့်သူတော့ အတော်ကလေး အသုံးကျပေတာပဲကိုး”

ဟု မှတ်ချက်ချလေသည်။

“ဆေးလုံးတစ်လုံးက ဝိညာဉ်မိစ္ဆာတစ်ကောင်ကို အဝေးပြေးစေနိုင်သလို ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ကလည်း လူရိုင်းတစ်ယောက်ကိုတော့ သုတ်သင်ပစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ဟန်ပါပါပြောရင်း သေနတ်ကို ဟန်ပါပါဖြင့် အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ တောင်ခြေဆင်းသည့် လမ်းအတိုင်း ဆင်းလာကြရာ တစ်နေရာရောက်တော့ သူတော်စင်ဒေဝီနှင့် ထပ်တွေ့ရသည်။

၎င်းက ဘေးမသိရန်မခဲပဲ ပြန်လာနိုင်ကြသည့်အတွက် ကျေနပ်နေပြီး နှုတ်ဆက်စကားဆိုကာ တောတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွား

လေတော့သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ တောင်ခြေသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနေရာရောက်သောအခါမှ ထူးခြားသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို သတိပြုမိကြလေသည်။

အခြားတော့မဟုတ်ပေ။

မြူနှင်းများ ဝှေ့ဆိုင်းနေသော တောင်စွန်းတစ်နေရာ၌ ရပ်နေကြသည့် မြက်ကုံးသွယ်ဒေဝီရှစ်ဖော်တို့ကို တွေ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့က ပဝါလေးများ ဝှေ့ယမ်းကာ နှုတ်ဆက်နေကြလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်သောအခါ မြူနှင်းဖြူကလည်း ပဝါဖြူလေးကို ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်နှုတ်ဆက်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာသူမပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များက စီးကျလာလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ထိုနေရာသို့ နှင်းမှုန်ထုများက ကွယ်သွားသဖြင့် လှမ်းမမြင်ရတော့ပေ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူမလက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး အားပေးစကား ဆိုရသည်။

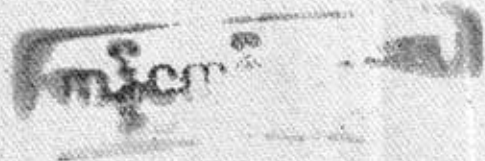
“သူတို့အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းစရာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူတို့အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေလုပ်ပြီး အမျှအတန်းပေးပေးရင် တစ်ချိန်မှာ သူတို့လည်း အခုလိုဘဝမျိုးက လွတ်မြောက်

ခွင့် ရကြမှာပါ။ ကဲ... မောင်တို့ သွားရအောင်နော်”

ဟု ပြောဆိုနှစ်သိမ့်ကာ အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားကြပြီဖြစ်သော ဆရာကြီးသူရနှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့နောက်သို့ မီရန် ခပ်သွက်သွက် လိုက်ကြရပေတော့သည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော (မြက်ကုံးသွယ်ဒီပါ) ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ် ဝတ္ထုရှည်မှာလည်း နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ပြီဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနိယာဟောန္တ သုခိအတ္တာနံ ပရိဟန္တူ။



စာပြီးချိန်။ ။ (၂၀၁၂)ခုနှစ်၊ ဇေတ်ဝါရီ(၁၅)ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ ညနေ(၃)နာရီ။